Kitap sensin
Tüm şüphe ve belirsizliklerinle,
doğrularınla ve yalanlarınla,
korkularınla ve sevginle.
Sen aynı anda
hem yazarsın hem de okuyucu
hem sıradan hem sıra dışı
hem Düşleyen,
hem de Düşlenen...

Elio D'Anna

DREAMER
VE SEN

DESTEK
yayınları

DESTEK YAYINLARI: 617
GÜNCEL: 41

DREAMER VE SEN / ELIO D'ANNA

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
İngilizce Editör: Antonio Budetta
Türkçeleştiren & Yayına Hazırlayan: Salih Tahir
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapakta Kullanılan Heykel Tasarımı: Elia D'Anna
Kapak Tasarımı: Elia D'Anna & İlknur Muştu
Kitap İçinde Kullanılan Tablolar: Sossio Mosca
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Ocak 2016 (5.000 Adet)
6. Baskı: Mayıs 2017
7. Baskı: Ekim 2018
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-050-7

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel.: (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekyayinlari.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2
Zeytinburnu / İstanbul

Elio D'Anna

DREAMER
VE SEN

Ben binlerce kez sen oldum.
Sen bir kez ve sonsuza dek Ben olacaksın.

Türkçeleştiren & Yayına Hazırlayan:
Salih Tahir

DESTEK
yayınları

İÇİNDEKİLER

Bölüm I
Düşleme Sanatı

1. Tanrıların Yüce Sanatı / 23
2. Yeni Bir Düş, Yeni Bir Dünya / 27
3. İkinci Derece Tanrıların Elinde / 34

Bölüm II
Düşlemek ve Arzulamak

1. Sen Kral Olduğunda, Krallık Gelir / 41
2. Değişmek İstiyorsan, Düşle / 49
3. İmrenmeyeceksin! / 56

Bölüm III
Rol Yapma Sanatı

1. Rol Yapmak, Teslim Olmaktır / 74
2. İnsanlığın Şarkısı / 75
3. İnanmadan İnanmak / 78
4. Önce Kazan, Sonra Savaş! / 86
5. Lupelius'un Devrinde Rol Yapma Sanatı / 88
6. Olmak, Olmamaktır / 89

Bölüm IV
İçeride Savaş Yoksa, Dışarıda da Yoktur

1. İçeride Savaş Yoksa, Dışarıda da Yoktur / 96
2. Adil Olan Nedir, Adaletsiz Olan Nedir? / 106
3. Devasa Bir Görev / 113
4. Kusursuz Mutluluk / 115
5. İçeriye ve Öteye / 124
6. Özgürlük mü, Yok Oluş mu? / 125

Bölüm V
Başkaları Sensin

1. Birey ve Kitle / 147
2. Kalabalıktan Çıkış / 157
3. Seyyah Cennet / 251

Bölüm VI
Olmak ve Sahip Olmak

1. Uçurumun Kenarında / 175
2. Antagonist / 178
3. İrade / 180
4. Sağlıklı Olmak, Varlıklı Olmaktır / 185
5. İkinci Eğitim / 191
6. Düşüncesizlik / 192
7. Para, Elastik Bir Şeydir / 197
8. Bütünlüğün Eylem Hali / 201
9. "Evet" Tutumu / 203

Bölüm VII
Beden

1. Oruç / 219
2. Gıdayı Yenmek / 221
3. Kendi İsteğinle Ölmek / 224

Bölüm VIII
Zamansızlık

1. İnsan Kendi Kendini Yaratan Bir Tanrıdır / 260

"Sana sesleniyorum...

Sözlerim bu satırları okuyan sana;
anlamdan yoksun hayatını anlamlandıracak bir şeyler bulma umuduyla
sayfadan labirentleri yıllardır arşınlayan sen okuyucuya...

Senim ben...

Beni okurken içinde titreşen, gerçek seni besleyip güçlendiren,
senden olmayan şeyleri söküp atma gücünü
sana kazandıran gerçeğim.

Mesajım, eğer onu içinde tutabilecek kadar güçlüysen,
unutkanlıkla geçen yıllarında biriktirdiğin tüm faydasız hurafelerden,
sahte fikirlerden ve ikinci el bilgilerden
seni özgürleştirecektir.

Bunlardan özgürleşme gücüne sahipsen,
sözlerim sende kök salarak yeni bir hayatı da
beraberinde getirecektir."
~Dreamer

Ben binlerce kez sen oldum.
Sen ise bir kez ve sonsuza dek ben olacaksın.

Kitap sensin...
Tüm şüphe ve belirsizliklerinle,
doğrularınla ve yalanlarınla,
korkularınla ve sevginle.
Sen aynı anda
hem yazarsın hem de okuyucu,
hem sıradan hem sıradışı,
hem düşleyen
hem de düşlenen...

BU KİTAP HAKKINDA...

Dreamer'ın anti-öğretisi

Dreamer'a bir biçim vermeye veya onu tarif etmeye, onun davranışlarını akıl ve mantıkla açıklamaya, onun psikolojisini anlayarak onu geçmişin felsefi akımlarına dahil etmeye veya eklektik Şamanizm gibi şeylerle açıklamaya yönelik tüm girişimler, faydasız ve beyhudedir.

Vizyoner bir varlık, bütünlük sahibi bir insan, mevcut düzeni bozucu, beklenmedik ve kavranamaz, eşyanın sıradan akışına aykırı bir şeyi içinde barındırır. O, içteki ve dıştaki tüm rollerden, tanımlardan, etkilerden ve sınırlamalardan özgürleşmiştir. Kalabalığa karıştığında, sıradan insanların arasında dolaşırken, gündelik işlerini yaparken onu çepeçevre sarmalayan bütünlüğü; kişisel geçmişlerini terk edememiş olmalarından ötürü daha yüksek bir anlayış düzeyine ulaşma ihtiyacını hissetmeyen kişilerin gözlerinden onu perdeler.

Şu an bile burada, tam karşında olmasına rağmen, sen onu göremezsin.

İstediğinde görünür; istediğinde gözden kaybolur. Olaylar dünyasında oynaması gereken herhangi bir rolü üstlenerek mükemmel biçimde yerine getirir. Olayların ve koşulların gerektirdiği tüm rol ve karakterleri mükemmel bir şekilde oynar.

Dreamer, senin anlayış ve canlılık düzeyini yükseltmek için hayatın oyunlarını kullanır. Dini öğretileri, siyaseti, televizyon ve sinemayı, eğitim sistemlerini, iletişim ve medyayı, her türden iş ve ticareti kullanır. Dreamer, tabii ve insan kaynaklı tüm felaketleri ve dış dünyadan geldiğine inandığın her şeyi seni uyandırarak her şeyin kaynağının sen ve bizzat sen olduğunu sana göstermek için kullanır.

Tüm sırların sırrı budur. Bu kitapta Dreamer, kendi mekanik varoluşumuzun derinliklerine giden yolda bize rehberlik ediyor. Parçalanmış ve çatışmalı psikolojimizle yüzleşerek tüm nahoşlukları bir bir ziyaret edeceğimiz bu yolculuğun nihai amacı, en çok değer verdiğimiz şeyi terk etmemiz. Hayatımızdan bile daha çok sevdiğimiz bu şey, aslına bakılırsa, tüm başarısızlıklarımızın da yegâne sebebidir: *kendi acılarımız*..

Dreamer'ı göremiyorsun, çünkü hayatında başka şeyleri görünür kılmayı seçtin. Sadece kendi vasatlıklarını, kendi anlamsız hayatlarını geride bırakmaya cesaret edenler bir gün Dreamer ile buluşabilirler. Öte yandan, kavranamaz olanı ancak hazırlıklı olanlar tanıyabilirler. Sadece gerçek bir düşü olanlar, erişilemez olana erişebilirler. Basiret sahiplerinden başka, Dreamer'ı görebilecek ve onun gerçek yapan olduğunu bilebilecek yoktur.

Tüm öğretileri, ideolojileri, disiplinleri
tüm kitapları, kendine ve başkalarına ait tüm fikirleri
söylenen ve yazılan tüm sözcükleri görmezden gelerek
kendi eşsizliğini ve gücünü bulmak için kendi varlığının
derinliklerine dalma vaktidir şimdi.

Dreamer'ı gurularla veya ustalarla aynı kefeye koymaya ya da onun "anti-öğretisini" ezoterizm, ruhçuluk veya felsefe denilen o ne idüğü belirsiz yığınla bir tutmaya kalkışma. Zira hem başarısız olursun hem de kafan öylesine karışır ki seni zar zor hayatta tutan üç beş kesinliği de kaybedersin.

Dreamer'ın anti-öğretisi dinle de karıştırılmamalıdır. Onun tek amacı, etrafındakilerin anlayış ve canlılık seviyesini yükseltmektir. Kimi zaman onlar bunu hiç istemeseler ve anlamasalar bile...

Dreamer sana, Kopernik ve Galileo'dan bu yana ilk gerçek devrim olan son derece güçlü bir teknoloji getiriyor: *"Dünya senin yarattığın bir şeydir. Ve sen onu içinde bulunduğun şu anda, zamansız bir boyutta yaşamaktasın."*

Bu prensip, tüm sefalet ve acıları bitirmeye tek başına muktedirdir. Yeter ki hayata geçirilsin...

Tüm devrimlerin çuvalladığı, insanın tepkiselliğini ve şiddet eğilimini değiştirme çabalarının sonuçsuz kaldığı bir dünyada bu yeni vizyon, olayları ve koşulları, geçmişi ve geleceği, tarihi ve kaderi istediğin anda değiştirmenin tek yolu olarak görünmektedir.

Bölüm I

Düşleme Sanatı

Bir çatlak oluşur,
açılır dikey bir yarık, maddenin tüm düzeylerinde:
İnsanlık için yeni bir kaçış yolu...

Her şey içeriden gelir!
Bunu anlayabilseydin eğer,
tüm korkuların yok olurdu.
Ve geriye hiç korku kalmadığında,
sana yeni bir isim vermek icap ederdi: Tanrı...

Tanrıların Yüce Sanatı

Düşlemek, tanrılara özgü yüce bir sanattır.
Sıradan insan düşleyemez; düşlenebilir ancak.

Düşlemek, senin içinde gizli olan o
yaratıcı güçtür.

Düşlemek, var olan her şeyin kökü ve
evrenin tamamını idame ettiren şeydir.

Dış dünyada yaşanan her olay,
devrim ya da mucize, önce bedeninde,
düşünün bizzat saklı olduğu o yerde cereyan
etmek zorundadır.

Düşlemeyi hayal kurmak sanmayasın.

O, "gerçekliğim" dediğin şeyi tepetaklak
edecek psikolojik bir devrimdir.

Düşlemek, kendi kendini yaratan bir varlığın
kusursuz psikolojik dönüşümüdür.

Düşlemek, hayatın nefesidir. Gördüğümüz ve dokunduğumuz dünyadır. Düşleyen insan, her şeyin bir düş olduğunu ve o düşe ait vizyonun her şeyi kapsadığını bilir.

Gerçeklik adını verdiğin fiziksel dünya ve zahiri sonsuzluğuyla tüm evren, zaman içermeyen şu andan önce hiç var olmadı ve sonrasında da var olmayacak. Hayat dediğin bu çok renkli muhteşem müzikalin tek yazarı, oyuncusu ve izleyicisi sensin.

Düşlemek demek, "yapmak" demektir. Düşlemek, dünyayı yaratan ve olmasını istediğin şekilde yöneten enerjiyi kullanmaktır. Dünyanın... özel bir dünyanın vücut bulması için yapman gereken tek şey, düşlemektir.

Dışarıdaki dünya yassı, iki boyutlu bir teknoloji; kendi görüntülerini yansıttığın boş bir ekran. Sıradan insan, böyle bir ekranın varlığından ve ilişkilerden oluşan bir illüzyonun içine girdiğinden bihaber şekilde adım atar hayata. Sıradan insan için filmin içine girmek, filmin bir parçası haline gelmek, gündelik bir olaydır. Bilinçsiz bir şekilde bu dünyaya girip çıktıkça, giderek artan bir oranda kendi yansımalarının kurbanı olur.

Unutma!

Tüm evren, senin varlığının soluk bir gölgesi sadece.
Dışarıda bir güneş varsa, gerçek Güneş senin içinde olduğundan.
Dışarıda bir ay varsa, gerçek Ay senin içinde olduğundan.
Dışarıda bir yerlerde gezegenler, yıldızlar ve galaksiler varsa,
bunlar senin içindeki sonsuzluğun sembolik birer temsilidir.
Dışarıda bir yerlerde, seni esir edip yutmak için,
onları senin hayal ettiğini unutmanı
bekleyen tanrılar ve şeytanlar, UFO'lar ve uzaylılar var.
Tüm evreni ve seni çevreleyen her şeyi düşleyenin ve bizzat yaratıp
yönetenin senden başkası olmadığını anla. Ve bil ki bunlar,
senin kendi varlığından yansıyan şeylerin tozundan ibaret.

Dünya sen varsın diye var; sen olmazsan dağılıp gider.

Her şey senin ellerinde. An itibariyle düşlemekte ve ister iyi ister kötü olsun gerçeği bizzat yaratmaktasın. Her şey sana bağlı. Her şey senin ona yüklediğin anlamı taşımakta.

Sen, evrenin tohumusun.

Tohumu ihmal edersen eğer, evren bozularak yok olur. Hakikatini bilmek istiyorsan, kendini hatırlaman yeterlidir. Varlığının içinde gizli olan sır açığa çıkıp tüm yönlere doğru dağılana dek daima burada ve şimdide kal.

Sen hem muhteşem, güzel ve güçlü olan her şeysin hem de hiçbir şeysin; hiçbir şeye sahip değilsin ve hiçbir şey yapamazsın. Yine de her şey senden doğar. Her şeyin kaynağı, kökü ve sebebi sensin.

Her şeyin içeriden geldiğine ve doğmak için senin iznine muhtaç olduğuna dair bu içsel kavrayış, tüm olay ve durumların yalnızca senin lehine gerçekleşmesini de beraberinde getirir. Aksine dünyanın senin dışında yaşayan bir varlık olduğuna inanırsan, sen de, binlerce yıldır yaşamış milyarlarca insan gibi, dışarıda sandığın bu dünyayı etrafa yayanın bizzat sen olduğunu bir gün anlayana dek onca sorun ve zorlukla, yaşlanma ve hastalıkla baş etmek zorunda kalırsın.

Öyleyse dön kendine; bak kendine; iç dünyanda ara. Tüm dikkatini odakla; tüm gayretini düşünün sınırlarını genişletmek için seferber et. Erişilemez olana dalmaya, görünmez olana dokunmaya cüret et... Gölge nasıl kaynağı olan şeyin peşinden ayrılamıyorsa, gerçeklik de seni öylece izler; bunu kavrama cüretini göster.

Düş, zamansız boyutta, sonsuzlukta, dikey zamanda, içinde bulunduğun anda gerçekleşen bir plandır. Dikkatini düşe, yaşayışına, duygularına ve düşüncelerine odakladığında, kendini özgürleştirip öteye geçersin. Bunu yaptığında, sahte kişiliğinin yanı sıra ona bağlı tüm bağımlılık ve takıntılar, tüm anı ve alışkanlıklar, tüm yalan ve tezatlar dağılıp gider.

Bunun nasıl olduğunu sorma; bu açıklanamaz. Mühim olan samimiyet ve dürüstlüktür. Tek ihtiyacın, daimi bir gerçek olan kendi varlığının farkında olmaktır. Sebat edersen, hayatında başarısızlığa yer olamaz.

Kendini bilmektir,
güzelliğin ve gücün serbestçe akmasını sağlayan.

Kendini tanıdığını sanmaya devam ettiğin sürece, senin için hiçbir şey değişmeyecek. Dünyanın en ücra yerlerine gitsen bile aynı sorunları, aynı mutsuzluğu ve aynı trajedileri beraberinde götüreceksin. Hayatın dış koşullarını değiştirmek istiyorsan, içsel varlığını değiştirmelisin. İç dünyanı şiddet, çatışma ve sefaletten temizlediğinde, tüm suçlar, devrimler ve savaşlar mucizevi bir şekilde yeryüzünden silinir.

Dışarıya giden yol içeriden geçer! Tek gerçek devrim, değişmendir. Kendini değiştirmeden dünyayı değiştiremezsin. Bunu yapabildiğinde, başkalarını değiştirmenin mümkün veya gerekli olmadığını göreceksin.

Varlığının tek bir atomu bile değişse,
dış dünyada dağlar yerinden oynar.

Unutma! Evrenin dediğin, içsel varlığının soluk bir gölgesinden ibarettir. Etrafında gördüğün şeylerin yalnızca iç dünyanda yaşandığını ne kadar iyi anlarsan, onları değiştirme gücün de o kadar artar.

Yeni Bir Düş, Yeni Bir Dünya

Dreamer, bireysel bir devrim düşlüyor;
ideolojilerin ve siyasetin olmadığı bir dünya...

Her türden kurumu,
her türden bölünmeyi yok edecek,
korku namına ne varsa
hükümsüz kılacak yeni bir düş...

Bildiğimiz haliyle dünya, son bulacak.

Ayakları geçmişte çakılı,
elleri tavizlerle dolu olanların anlayamayacağı...
Hayal gücünün ötesine geçen
yeni bir oyun başlamak üzere.

Hafıza ve hayal gücü, düşünceler ve duygular,
üzerine inşa edildikleri ruhsuz teknolojilerle,
yitik insanlığın bu modası
geçmiş araçlarıyla birlikte yok olacak.

Geriye yalnızca sezgi ve düş kalacak...

Yaratmanın ve bilmenin
yeni teknolojileri olarak.

Bakışını içeriye yönelttiğinde, dünyanın
gözlerinin önünde çözülüp gittiğini göreceksin...

Adına gerçeklik dediğin ve
bildiğini sandığın şey... son bulacak.

Dünyanın sonu değil bu.
Bir hikâyenin, bir tasvirin sonu.
Acı çekme ya da ölme zamanı değil şimdi;
Yeni bir düşü yaşama zamanı!

İçinde yaşadığın gerçekliği içeride yaratıp dışarıya yansıtanın senden başkası olmadığını ve her şeyin sana bağlı olduğunu anladığında, bir yalnızlık hissi peyda olarak "ruhunu" sıkıca kavrar. Kendim dediğin uçurumun kenarında yapayalnız bir halde, omuzlarında ağır bir sorumluluk duygusuyla öylece durmaktasındır. Yine de, iç dünyanda netliğe kavuştuğun böylesi bir anda, dış dünyayı kendinin ayrılmaz bir parçası olarak görmeye, başkaları dediğin kişilerin ve şeylerin, kendi iç hallerinin madde boyutundaki aslına sadık yansımaları olduğunu anlamaya başlarsın.

Burada ve şimdide ol. Bunu yaptığında, çok kısa bir süre içerisinde, hayatında cereyan eden olayların kendi iç hallerinin nihai birer sonucu olduğunu, iç dünyanda onay vermediğin hiçbir şeyin hayatında cereyan edemeyeceğini kavrayacaksın. Bazen farkında olmadan en korkunç kâbusları düşleriz. Ve gün gelir, bu kâbuslar gerçek olur.

Her olay, sen onu belirli bir şekilde "düşlediğin" için o şekilde cereyan eder. Hayatında deneyimlemeyi seçtiğin bir şey varsa, onu arzulama; sadece o ol! Şimdide neysen, dünya onu bire bir yansıtır; başka türlüsü mümkün değildir. Evrende doğan her ne varsa, babası sensin.

Dünyayı arşınlayarak deneyimler aramaya alışkın olan sen, dünyanın senin avlanma alanın olduğundan emin gibisin. Başkalarıyla karşılaştığında, okula veya işe gittiğinde ya da hoşuna giden herhangi bir şeyle kendini eğlendirirken, dünyanın zamandan kırılarak yansıyan kendi görüntün olduğuna hiç ihtimal vermiyor, bunun yerine dış dünyadan alabileceğin bir şeyler olduğu kanaatine varıyorsun. Ve bu kanaatin, sana bütünlüğünü ve hatta özgürlüğünü kaybettiriyor.

Zamanın geçişini saatlerle, aylarla ve yıllarla sayıyor olman, kendi ellerinle inşa ettiğin özdeşleşme hapishanesinde yaptığın yolculuğun ilk adımı oluyor. Ve ancak samimi şekilde düşündüğünde fark ediyorsun hesabın tutmadığını, zamanın seni oyuna getirdiğini.

İşte bu yüzden bu haldesin; sürekli aynı gaflete düşüyorsun ve dünya da bu hafıza kaybını gerisingeri sana yansıtıyor. Gittikçe küçülerek ken-

di gözyaşlarından oluşan gölde boğuluyor, kendine acımanı söyleyen o sese teslim olarak sonunda bir böcek kadar küçülüyor, senin gibi milyonlarca böcekten oluşan kımıl kımıl bir kalabalığın içinde kaybolup gidiyorsun.

Hayatını değiştirmeye yönelik
göstermelik isteğinin altında,
onu mevcut haliyle sürdürmeye yönelik
daha büyük bir kararlılık yatıyor.

Sen böyle olmasaydın,
dünya böyle olmazdı.

Sen

Eğer bir şey olmakla bir şeye dönüşmek arasında veya düşle gerçek arasında zaman ve mekân bakımından hiçbir fark yoksa, nasıl oluyor da şu an yaşadığım şeyle düşlediğim şey birbirinden bu kadar farklı olabiliyor?

Dreamer

Şu an deneyimlediğin şeyin düşlediğin gerçekliğin ta kendisi olduğunu anlamanı sağlayacak tek şey, yüksek bir hal veya yukarıdan gelen bir vizyondur. Bulunduğun noktadan bakıldığında, düş ve gerçeklik birbiriyle hiçbir bağlantısı olmayan iki farklı dünya gibi görünür.

Gerçeklikten kaçmak için iki yol icat ettin: uyku ve ölüm. Artık, içinde yaşadığın gerçekliği değiştirmenin tek yolunun yeni bir dünya düşlemek, yeni bir hayat yaratmak olduğunu anlamak zorundasın.

Hayatın böyle, çünkü düşünü hiç değiştirmiyorsun; cehennemi yaşıyor olsan bile... Eğer kendi içinde ölüm üretmiyorsan, eğer onu düşlemiyorsan, kendini bir savaşın ortasında bulman imkânsızdır. Savaş, yoksulluk, başarısızlık, hastalık, ölüm ve tüm diğer felaketler, nesnel gerçekler değildir. Bunların hiçbiri senin dışında değildir. Ancak sen onları düşlediğinde gerçek olurlar. Politikacı olmak için, barış için savaşıyormuş gibi yaparken, içeride ve dışarıda çatışmalar üretmek zorundasın. Gazeteci olmak için, en başta kendi içinde skandallar üretmek zorundasın; bu yüzden hayatın bir faciadır. Doktor olmak için, hastalıklar ve virüsler yaratmak zorundasın; bir gün seni öldürecek olanlarla aynı türden.

Enerji bedeninin ekonomisi, fiziksel sağlığın ve dünya üzerindeki adalet, barış ve refahın anahtarıdır. Senin dışındaki her şey, içsel varlığının parçalara bölünmüş hayal ürünü birer yansımasından başka bir şey değildir.

Tüm olay ve deneyimler, duyular ve hisler, düşünce ve imgeler, zıtların tiyatrosu... Çekme ve itme, savaş ve barış, hastalık ve sağlık, Hayat ve ölüm... Bunların hepsi bizzat senin iç dünyanda cereyan eder, çünkü her şeyi düşleyen ve yaratan sensin.

Sen

Eğer bu dünyayı düşleyen ve yaratan bensem, neden bu kadar sorunlu ve acı dolu bir dünya yarattım?

Dreamer

Bu dünyaya bir film gibi bakabildiğinde, onu neden bu şekilde yarattığını anlarsın. Bir film izlediğinde, donuk ve sıkıcı bir şey izlemek yerine bir dizi aksiyon, macera ve tehlike görmek istersin. Dünyanı da aynen bu şekilde izlemen ve ondan keyif alman gerekir: göz alıcı, elektronik bir ışık ve gölge oyunu, iyi ve kötü, zafer ve yenilgi, mutluluk ve üzüntü... Öyleyse her şey de sıkıştırılarak kendi varlığının ekrandaki karakterler ve olaylar haline getirilmiş bir yansımasıdır.

Şimdi, hayatta cereyan eden şeyler karşısında kıpırdamadan durabilir, onlarla bağ kurmamayı ve özdeşleşmemeyi başarabilirsen, dağları yerinden oynatacak güce sahip olursun. Dünya ile özdeşleşerek duygusal etkileşime girmek, çektiğin tüm acıların sessiz ve görünmez sebebi olup, kendi mutluluğunu elde etmek için kalkıştığın ölümcül bir girişimdir.

Unutma!
Dünyada ne savaş var ne de barış.
Savaş ve barış, senin hayal gücünün eseri sadece;
kendi kişisel spekülasyonunun ve yalanının bir parçası...

Sıradan insan için, acının yokluğundan daha büyük bir acı yoktur.
Acı onun ekmeği ve tuzu, savaş ise daimi ruh halidir.

İç dünyandaki zıtların çatışmasını gözlemlediğin anda,
korkun bir tohum gibi ölerek yeni hayata yer açar.
İçinde süregiden savaşı özdeşleşmeden izlemen,
seni daha yüksek bir boyuta uyandırarak,
olaylar dünyasındaki tüm çatışma ve adaletsizlikleri yok eder.

İçeride savaş yoksa, dışarıda da yoktur.

"Oyunun" tamamı, bir yandan bilinmeyenin uçurumuna adım atarken bir yandan da uçurum diye bir şey olmadığını bilmeye dayalıdır. İçsel varlığının derinliklerinde gizli unutulmuş kovuklara girerek, dünyayı gerçekten değiştirebilecek o yegâne şeye dokunmalısın.

Kendini sonuç sanıyor, hoşlanmadığın bir gerçekliği sana dayatan bir dünyanın kurbanı olduğuna inanıyorsun. Oysa yaratıcısın sen. Unutma! Herkes için aynı olacak şekilde dizayn edilmiş nesnel bir dünya yok. Dünya, onu düşlediğin gibidir; sana olumsuz veya yıkıcı görünen şeyler bile, kendi çatışmalı içsel varlığının birer yansımasından ibarettir.

Sen bu halde olmasaydın, dünya da bu halde olmazdı.

Bunca zaman, dünyayı gerçek sanarak iki boyutlu ve cansız bir yansımayla etkileşime girdin. Narkissos'un kendi yansımasına âşık olup onda kaybolması gibi, sen de dünyanın büyüsüne kapıldın. Karşında gördüğün şeylere inanıp kolayca kayboluyorsun, çünkü gördüğün şeylerin senin kendi yansıman olduğunu unutmuş haldesin.

İç dünyasında bölünerek yatay bir vizyona hapsolmuş olan sen, sahip olmayı arzuladığın şeyleri kovalamaktan başka bir şey yapamıyorsun. O şeylerin senin kendi öz malın olduğunu unutarak...

Herhangi bir şeyi değiştirebilmek için, önce kendini dönüştürmek zorundasın. Gün gelecek, düşünün gerçekleşmesi için hayatta gidilecek hiçbir yer, oynanacak hiçbir rol, kullanılacak hiçbir güç ve yapılacak hiçbir şey olmadığını kavrayacaksın. En mucizevi, kavranamaz ve harikulade şeylerin gözlerinin önünde cereyan edebilmesi için, fiziksel bedeninin dünyanın en keyifli yeri haline gelmesi gerektiğini unutma.

Dönüşüm içten gelir.

Bedenin aracılığıyla algılayarak
dışarıdaki dünyaya yansıttığın şey,
içsel varlığının zamansız evreninin zamanda temsil edilen
minik bir parçasından başka bir şey değildir.

Yıkıcı düşünce ve duygularını terk ederek yeni bir düş kurman gerekiyor. İradenin gücünün emirleri verdiği, sevginin gücünün yarattığı, netliğin gücünün her şeyi yendiği yeni bir düşleme biçimini öğrenmeye mecbursun. İçindeki "kendini gözlemleme kamerasını" kullandığında, sıradan oyunun üzerine basarak yeni bir nefes alanına yükselirsin; yeni bir amaç ve aksiyon alanı açılır önüne. Yıllardır ne kadar sınırlı bir şekilde yaşadığını, ne kadar hapsolmuş ve tecrit edilmiş olduğunu ancak o zaman anlarsın.

Dikkatini kendi içindeki Dreamer'a yönlendirdiğinde tüm sınırlar, felaketler, hastalık ve acılar dünyandan sonsuza dek silinir. Son zerresine kadar vücudundaki her bir organ, kas, lif ve hücre düşünün ışığıyla kamaşıp önünü göremez hale gelene kadar, Vizyonunu genişlet!

Düşlemeye başladığında her şey mümkün hale gelir. Çünkü senin düşlemen, Cennetin Krallığı'nın dünya üzerinde kurulması için gerekli olan tüm bilimsel prensipleri özünde bizzat barındırır.

İkinci Derece Tanrıların Elinde

Binlerce yıldır,
ikinci derece tanrıların elinde oyuncak oldun.
Kâh kâhinlere, ideologlara ya da bilim insanlarına
kâh teknokratlara, devlet adamlarına ya da
siyasetçilere kulak verdin; ama hiçbir şey değişmedi.
Dünya senin için umutsuzca çatışmalı,
şiddet dolu ve ölümcül bir yer olarak kaldı.

Bundan kaçınmak için müzik, sanat,
siyaset ve bilim gibi dış kaynaklı araçlarla
verdiğin çabalar da sonuçsuz kaldı.
Öyleyse, başından beri varlığının
en gizli kovuklarında gömülü olan,
yerçekimi kanununa gülüp geçen, hastalık,
yaşlanma ve ölüm kanunlarına kafa tutan
–hayatın harikulade tahmin edilemezliğini içerme ve
yönetme kabiliyetine sahip olan–
başka bir güce ihtiyaç var: iradeye...

Gerçek hayat başka bir yerde
ötelerdeki uzak uhrevi bir âlemde değil,
burada; yiyip içmekten değil,
ışığını yitirmekten ölen bu fiziksel bedende saklı.

Burada, bu bedende cereyan eder her şey.

Ne kadar da kolay unutuyoruz!
Burada, bu bedende yenilgiye uğratacağız
o son büyük düşmanı:
Ölümün kaçınılmaz olduğu fikrini...

Sen

Dışarıdaki dünya yalnızca "görünürde" var derken acı, eziyet ve savaş diye bir şey olmadığını, dünyanın mükemmel bir yer olduğunu mu kastediyorsunuz? İşiniz elinizden alındıysa ya da sefalet içinde yaşıyorsanız, ailenizi doyuracak bir lokma yiyecek bulamıyorsanız ve biricik evladınız saçma sapan bir savaşta öldüyse, bunların hiçbiri gerçek değil mi yani?

Dreamer

Cevabım sana aşırı sert ya da merhametsizce gelebilir; yine de hiçbirimizin görmezden gelemeyeceği bir prensibi hatırlatmak isterim: "Hayat böyle, çünkü sen böylesin. Ve hayat, ne kadar gerçek veya gerçekdışı olduğuna inanıyorsan, o kadar gerçek veya gerçekdışı."

Şiddet, korku, yalnızlık, acı, savaş, doğum ve ölüm... Bunlar hafıza ve hayal gücünün ürettiği kavramlar sadece. Hepsi birer gölgeden ibaret; hiçbiri gerçek değil.

Sen

Gerçekler nedir o halde?

Dreamer

Tam şu anda sen bizzat neysen, işte o gerçektir. Tüm korkulardan özgürleşmiş bir sen, gerçektir. Geçmiş, gelenek, bilgi, kültür ve deneyimden oluşan yalanlar demetinden özgürleşmiş bir sen, gerçektir. Zamandan özgürleşmiş bir sen, gerçektir. Zamanda varmış gibi görünen ve kendinin dışında var olduğuna inandığın her şey, seni sıkıcı ve âciz bir varlığa indirger. Unutma! Yalnızca içeride "yapılan" şeyler gerçektir ve kalıcı olabilir. Geriye kalan her şey, daha çekilirken parçalanıp yok olmaya yüz tutan bir kısa filmden farksızdır.

Hayatın kuralları, iç dünyaya ait görünmez bir kanunu yansıtır. Bir çatışma, anlaşmazlık ya da kaza ile karşılaştığında, kendi iç dünyanda barındırdığın çatışmanın maddeye dönüşmüş hali olan bu olayı içten dışa doğru senin yansıttığını hatırlamaya çalış. Kendini savaşın ortasında buluyorsan, bu onu gizlice bağrında besleyip büyüttüğün içindir. Meselenin düğümlendiği yer, kabul etmek istemediğin ve anlamakta en çok zorlandığın şey de budur işte: Seni çepeçevre sarmalayan şeylerin aslında istediğin şeyler olduğu gerçeğini kabul etmek...

Anlaması zor ve bir o kadar da mantığa aykırı görünse de:
Bunu yaşıyorsun, çünkü bunu seviyorsun!

Bunu yaşıyorsun, çünkü bunu seviyorsun.
Acı çekiyorsun, çünkü acı çekmekten zevk alıyorsun.

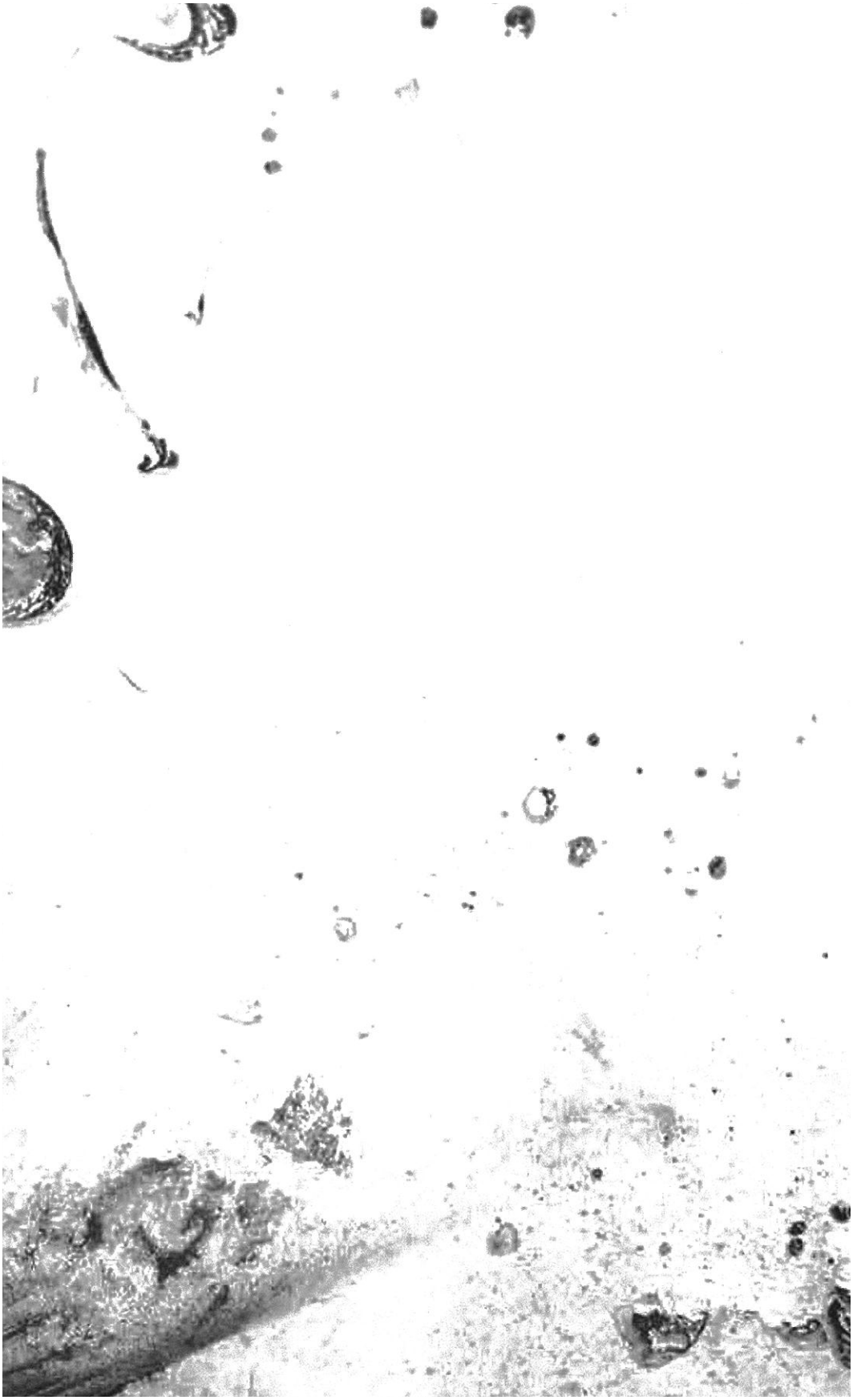
Her ne biçimde olursa olsun,
olumsuz olmaktan zevk alıyorsan
onu asla gözlemleyemez ve ondan asla ayrışamazsın.
Gizliden gizliye âşık olduğun bir şeyden ayrı kalamazsın.

Neyle özdeşleşirsen, ona dönüşürsün.

BÖLÜM II

DÜŞLEMEK VE ARZULAMAK

Ben yanındayken geçiş yapabilirsin,
değişmez kaderinin rayları arasında...
Benimleyken kırabilirsin,
rutinlerinden ve suçluluk duygularından oluşan
mekanik döngüyü...
Benimleyken vazgeç şüphelerinden,
korkularından ve yıkıcı düşüncelerinden...
Terk et, seni ölümlü bir varlık
tanımına hapseden yalanı...

İnançlar, umutlar, beklentiler ve arzular...
Bunların tümü zamandadır.
Ve gerçek olan hiçbir şey, zamanda elde edilemez.

Her ne olmak istiyorsan; şu anda, hemen şimdi ol!

Hiçbir şeye "dönüşmek" zorunda değilsin...
Ne kovalaman gereken bir kariyer var
ne de peşinden gitmen gereken arzular...

Yapman gereken tek şey,
kendi varlığının derinliklerine inerek,
Her şeye halihazırda sahip her şeyin
bizzat kendisi olduğunu idrak etmek...

Sen Kral Olduğunda, Krallık Gelir

Kral olmak demek,
zamandan hür olmak
yani korkusuz, suçsuz, arzusuz,
bütün olmak demek.

Kral olmak için
düş kurar gibi sevmek gerek.
Lakin zamanda
yapılabilecek bir şey değil bu.

Sevgi planlanamaz,
düzenlenemez ve ölçülemez.
Gerçek sevgi, ancak şimdide yaşanabilir.

Unutma! Krallığı düşleyemezsin;
onu ancak arzulayabilirsin.
Ve onu arzuladığın sürece ona
asla sahip olamazsın.

Sen yeter ki kral ol, krallık gelir!

Şimdi...
şu anda bütünsen eğer
arzulayabileceğinden çok daha fazlası...
Senindir zaten!

Herkes gibi senin de arzuların ve gerçekleştirmek istediğin hedeflerin var; daha büyük bir ev, daha konforlu bir otomobil, daha fazla para, daha yaratıcı bir iş... Gel gelelim bir zamanperest olan sen, arzulamak ve düşlemek arasındaki farkı anlamakta zorlanıyorsun.

Herhangi bir durumun iyiye gitmesini umduğunda, daha sağlıklı olmayı dilediğinde, daha mutlu veya zengin olmayı istediğinde ya da bir sorunu çözmeyi denediğinde, bilinçsiz bir şekilde "düşlediğin" için, beklenti içerisinde olma, arzulama, umma, dileme, isteme, ihtiyaç duyma veya deneme deneyimini dış dünyaya bizzat yansıtmaktasın. Oysa bu deneyim, yalnızca arzuladığın, dilediğin veya beklediğin şeyin tersini üretebilir.

Örneğin zengin olmayı arzuluyorsan; kendi gerçeğini senin düşleyip yarattığının bilincinde olan yaratıcı iç gücün, "zengin olmayı arzulama deneyimini" yaşayabilmen için, dış dünyada bulabileceğin tüm finansal kaynak ve olasılıkları yok ederek seni bunlardan mahrum bırakır.

Düş, zamanın olmamasıdır.
Arzu, zamanın ta kendisidir.

Yalnızca zamanın dışında var olan şeyler zamanda gerçekleştirilebilir; buna "düşlemek" denir. Yaşadığın gerçeklik her ne ise, o böyle, çünkü sen onu bu şekilde düşlemektesin. Ve o gerçekliği değiştirme arzun gerçekleşemiyor, çünkü arzu, doğası itibariyle zamanın içinde işleyen bir şeydir.

Bir şeyi yeterince uzun süre boyunca ve yeterince şiddetle arzularsan o şeyin er ya da geç gerçekleşeceğine inandırdılar seni. Bedelini ödedikten ve gerekli kurallara riayet ettikten sonra, tutkuyla istediğin şeyin bir gün senin olacağına inandırdılar. Gerçeğe dönüşmeden önce başarıyı uzunca bir süre boyunca gözünde canlandırman gerektiğine inanmayı öğrettiler. Kendin için belirlediğin hedefe ulaşmanın tek yolunun gözlerini hiç ayırmadan o hedefe odaklanmak olduğuna inandırdılar.

Ama unutma! İnanç, umut, beklenti ve arzuların tümü zamandadır. Ve gerçek olan hiçbir şey, zamanda elde edilemez. Başarı, zafer, mutluluk, hakikat ve hatta maddi güç, ancak içinde bulunduğun şu Anda ve sahip olduğun en gerçek şey sayesinde üretilip yayılabilir. Bu şey, hedefi on ikiden vurmanın, tüm savaşları kazanmanın ve düşünülemez olanı gerçekleştirmenin en pratik yolu olan düşleme sanatıdır.

Her ne olmak istiyorsan, şimdi ol, arzulama! İçinde bulunduğun anda bütünsen, arzulayabileceğinden çok daha fazlasına sahip olacaksın.

Unutma! Düş daima gerçekleşir, arzular asla...

Hoşuna gitmeyen bir şeyi yaşadığını hayal et. "Bu deneyimin durmasını istemek" mümkün müdür? Bir kere daha, "isteme" ve "arzulama" deneyimini düşlemekte ve kendi gerçekliğine bunu yaratmasını emretmektesin. Oysa evrene "istediğin şeyi" değil, "düşlediğin şeyi" emretmelisin.

Zaman, korku ve şüphenin güdümünde olduğundan, arzu asla gerçekleşemez. Öte yandan düş, istenilen her şeyi arzuların ve daha da önemlisi zamanın var olmadığı plansız ve programsız bir dünyada, yani şimdide yaratır, sever ve gerçekleştirir. Sahip olmak önce, arzulamak sonra gelir. Her neyi arzuluyorsan, arzulamadan önce o şeye sahip olman gerekir. Öyleyse, arzulamakla ilgili tüm duygulardan kurtul ve arzunun amacı olan şeye dolaysız bir yolla yaklaş.

Gerçekliğe dair yorumumuz bize her şeyin "dışarıdan" geldiğini ve "hayat" denilen şey karşısında çaresiz olduğumuzu söylüyor. Hayatın kendi varlığımızın yansıması olduğunu, her anımızın evren adı verilen yansımayı çevreye yaydığını unutan bizler, ekrana yansıyan görüntünün kaynağının kendimiz olduğunu fark edemiyoruz. Yanılgıya düşerek, dış dünyanın bizden bağımsız, kendine ait bir hayatı olduğunu ve kendi gerçekliğimizin kontrol edemediğimiz bir dizi olaydan oluştuğunu sanıyoruz.

Dünya hesaplamalarında asla yanılmaz. Bir şeye sahipsen, o şey olduğun içindir. Ne daha fazlasına sahip olabilirsin ne de daha fazlası olabilirsin. Zira olduğun ve sahip olduğun şeyler, neyi düşlediğinin ve dolayısıyla neyi hak ettiğinin direkt bir sonucudur.

Hayatındaki önemli bir olayı gözünün önüne getir; hoş veya nahoş olabilir, fark etmez. Çok geçmeden, söz konusu olayın sonucunun düşleme biçiminin nihai sonucu olduğunu fark edersin. Hayatında deneyimlemeyi seçtiğin bir şey varsa onu onu isteme ve arzulama; sadece o ol!

Arzulayan, yerçekimi ve zaman, hafıza, mekanik düşünce, hayal gücü gibi kuvvetlerin tesiri altındaki şeylerle özdeşleşmiştir; bilinçsizce bunların rehberliğinde yaşar. O bir mahkûmdur; bir kurbandır. Düşleyen ise, her şeyi tek bir amaca, yani kendi topyekûn bütünlüğüne hizmet edecek şekilde düzenleyip yöneten bir iç pilotun kılavuzluğunda yaşar. Düşleyenin karşısına çıkan her şey, kendi düşü tarafından, sadece ve sadece kendi psikolojik evrimine katkı sağlayacak şekilde dikkatle seçilmiştir.

Düşün daha başarılı ya da sağlıklı olmak, daha iyi bir işe ya da daha iyi bir hayata sahip olmaksa, onu isteme ve arzulama; şimdi, şu anda, son hücrene kadar baştan ayağa o şey ol!

Arzulanmasına rağmen elde edilemeyen güçlü ve yaratıcı bir deneyimdir ki onun zaman dışındaki birkaç saniyelik işleyişi bile, yıllardır arzulanmasına rağmen elde edilemeyen her şeyi yaratmaya yeter.

Sen

Peki ya an itibariyle dünyanın dört bir yanındaki savaşlarda öldürülen onca masum insan? Onlar da bu türden vahşetlerin son bulmasını arzu ediyordur herhalde?

Dreamer

Afganistan'da, Irak'ta, Filistin'de ve daha birçok ülkede birbirini öldüren insanlar şüphesiz "bu cehennemden çıkmayı arzu etmektedir", ancak gerçekte yaşayacakları şey "o cehennemden çıkma" deneyimi değil, bunu "arzulama halidir". Bu durum hiçbir şeyi değiştiremediği gibi, kulağa garip gelse de, içinde yaşadıkları durumun da asıl sebebidir.

Olumsuz bir olayın veya deneyimin dünyandan yok olmasını istiyorsan, "o deneyimin yok olmasını istemeyi bırakmak" zorundasın.

Çünkü senin kendi gerçekliğini yarattığının farkında olan içsel yaratıcı gücün, "isteme veya arzulama deneyimini" yaşayabilmen için, söz konusu olumsuz deneyimin yok olmasına asla izin vermez.

Sen

Peki ya Afrika'da açlıktan ölen çocuklar?

Dreamer

Söyleyeceklerim sana alaycı ve acımasız, şefkat ve yardımseverlikten yoksun ve hepsi bir kenara mantığa aykırı gelecek olsa da, soruna cevap vereceğim.

Başkaları için endişelenme şeklinde dışa vurduğun bu sahte tutumu terk et, zira dünyadaki tüm ikiyüzlülüklerin ve suçların sebebi bizzat bu tutumdur. İnsanlara yardım etmeye "muhtaç olmayı" bıraktığında, artık hiç kimse yardım istemeyecek. Ve anlaması zor olsa da, açlık ve açlık kaynaklı ölümler yeryüzünden silinip gidecek.

İhtiyaç içerisinde, sorun ve acılarla dolu, kaynakları tükenmiş, açlıktan kıvranıp ölmekte olan bir dünyayı yaratıp yansıtan, "muhtaç haldeki senden" başkası değil.

Bir şeylere "muhtaç olmak", kendi kendini sabote etmektir; kendini iç dünyanda yaralayıp öldürmenin yollarından biridir. Ürettiğin dünyanın öfke, suçluluk, sefalet ve ölümle bezeli kendi kâbusunun bir yansımasından ibaret olması da bu yüzdendir.

Bir yaratıcı, asla belirli bir şeyi yapmaya veya yaratmaya çalışmaz. Bir yaratıcı asla kendi yarattığını değiştirmeye çalışmaz. Bir yaratıcı sadece yaratır. Bir âşık sadece sever. Düşleyen, sadece düşler.

Dünya üzerindeki her insan, sanal bir gerçekliğe, düşleyenin bizzat kendisi olduğunu anlamadığı sürece asla kaçamayacağı bir kâbusa hapsolmuş haldedir.

Oysa gösteri gösteridir; izlenen şey korkunç olsa bile. Bunu unutup özdeşleşmenin içinde kaybolup gitmek, ölmektir. "Sebep" olmaktan vazgeçip "sonuç" olmayı seçmektir.

Karşına çıkan gerçekliğin yaratıcısı olduğunun farkındaysan eğer... asla mağdur olamazsın.

Hayatta olan her şey, daima senin iyiliğine olur. Bir şeyin görünürde beklentilerine uymaması ya da arzuladığın gibi olmaması, sadece düşünün seni nasıl kollayıp gözettiğini anlayamadığını gösterir. Diyelim ki herhangi bir şeyi değiştirmeyi diliyorsun, ama "arzulama halindesin"; durumunun ya değişmeden aynen devam ettiğini ya da kötüye gittiğini görürsün, çünkü evrene "düşlediğin şeyi" emretmen gerekirken "umduğun, dilediğin veya beklediğin" şeyi emretmişsindir. Yardım istemek, içeriden gelen yaratıcı "yapma" gücünü sekteye uğratmıştır.

Kendini muhtaç hissetmeyi bıraktığında, görünürde ihtiyaç duyduğun kaynakları elde etmenin ne kadar kolay olduğuna hayret edersin. Yardım istemeyi bırak!... Arzulamayı bırak! Bağımlı olmayı bırak! Düşünü gerçekleştirmenin en etkili yollarından biri, tam şu anda, onun gerçekleştiğini kendi içinde hissetmektir. Kendi varlığınla temas halinde olman, derin bir kesinlik ve sevgi duygusunu deneyimlemeni mümkün kılıp, aynı zamanda hayatının asıl amacıdır da.

İçinde yaşadığın dünyanın yaratıcısı bizzat sensin. Hal böyleyken, yapabileceğin tek şey yaratmaktır; dış dünyadan başka bir kişi veya şey seni yaratamaz ve sana yardım edemez.

Ve hepsinden de önemlisi, kendini dünyaya yardım etme ihtiyacından özgürleştir. Yardıma ihtiyacı olan veya yardım isteyen hiç kimse yok. "Dışarıda bir yerlerde" acı çeken birisi olduğu fikriyle kendi kendini hipnotize etmişsin. Oysa "dışarıda" dediğin aslında senin içinde. Bu

yüzden, acı çekmeyi bırak ki dünya da acı çekmekten kurtulsun. Muhtaç olmayı, iç dünyanda ölmeyi bırak ki tüm dünya ve bütün insanlar sonsuza dek adalet, ahenk ve güzellik içerisinde yaşayabilsin.

Düş ve gerçek birdir ve aynı şeydir.

Düş daima gerçekleşir, çünkü düş ve gerçeklik arasında sebep-sonuç ilişkisi yoktur. İkisi zaman ile birbirinden ayrılmamıştır. Bu yüzden, endişelerine, korkularına ve arzularına teslim olarak onlarla özdeşleşme. Gelip gitmelerine izin ver. Özgür ol. Özgürlük demek, esasen arzu ve korkuyla özdeşleşmekten özgür olmak demektir. Bu yolda ilerleyebilmek için, bir gün hakikati bilme arzusu bile terk edilmek zorundadır.

Unutma! Asla arzulama, asla isteme, asla dilenme; cenneti bile! Dilenenler asla başaramaz. Merhamet, hakikat veya Tanrı'ya ulaşmak için yapılan dua ve meditasyonlar bile, istediğin şeyle arana daha fazla mesafe koymaktan başka bir şeye yaramaz.

Değişmek İstiyorsan, Düşle

İçinde yaşadığın gerçekliği değiştirmenin
tek yolu yeni bir dünya düşlemek
yeni bir vizyon yansıtmaktır.

Hayatın böyle,
çünkü cehennemde yaşıyor olsan bile,
bilmiyorsun düşünü nasıl değiştireceğini.

Unutma!
Savaş asla uğramaz sana
ölümü kendi içinde üretmedikçe
ve onu düşlemedikçe.

Savaş, yoksulluk, başarısızlık,
hastalık, ölüm ve tüm diğer felaketler,
nesnel gerçekler değil.
Hiçbiri dışında değil senin.
Gerçek olurlar, ancak sen onları düşlersen.

Siyasetçi olmak için,
çatışma üretmek zorundasın
içeride ve dışarıda barış için
savaşıyormuş gibi yapsan da...

Gazeteci olmak için,
skandallar üretmek zorundasın
en başta kendi içinde bu yüzden hayatın bir facia...

Doktor olmak için, hastalıklar
ve virüsler yaratmak zorundasın
bir gün seni öldürecek olanlarla aynı türden...

Sürekli bir beklenti içerisindeyiz; başkalarından kesinlik, koruma, memnuniyet ya da mutluluk bekliyoruz... Ne var ki dışarıdan gelen şeylerin ömrü bir saniyedir. Öyleyse dünya için değil, kendin için endişelen. Bu sana bencillik gibi gelebilir, ama insan yalnızca kendisi için ve yalnızca içeride gerçekten "yapabilir". Başkaları için yapmak istersin, ama kendi yarattığı şeyin gölgesine dönüşen bir kişinin başkaları için yapabileceği bir şey yoktur.

Hayatı dönüştürmenin tek yolu, düşünü değiştirmek, yani düşük bir şeyi yüksek bir şeye dönüştürmektir. Hayattaki konumunu ve rolünü belirleyen, kendi içsel varlığının niteliği, vizyonunun genişliği ve iradenin gücüdür.

İradeyi gömülü olduğu yerden çıkarmanın zamanı gelmiştir. İrade yalnızca şimdide bulunur; onu dünyadayken kullanamazsın. Dünya ve diğer şeyler zamandır ve irade yalnızca zamanın dışında çalışır; dünya hiçbir şeyi belirleyemez; takip edebilir sadece. Dünyadan geliyormuş gibi görünen ne varsa, iradenin zamanda yansıttığı birer sonuçtur. İrade, yapmamaktır. Hakikatte, gerçek yapmak budur.

Movens Non Motum: Hareket Etmeyen Hareket Ettirici. Zamandan özgürleştiğinde, irade sayesinde istediğin her şeyi iç dünyanda yaratabilirsin: mutluluk, servet, neşe ve güzellik... Ancak plan ve program yaptığında, seni içinde bulunduğun andan, yani gerçek eylemin var olabileceği tek zamandan uzağa savuran hayal ürünü bir gelecek düşüncesini dünyaya yansıtırsın. Dünyanın birtakım güçlere sahip olduğuna ve karar alabileceğine inanır, sahip olduğun meziyet ve nitelikleri fark edebileceğini sanırsın. Bu yüzden bir memnuniyet hissinin gelip seni bulmasını beklersin. Ama o his ya hiç gelmez ya da sahte olduğundan yalnızca bir saniye sürer.

Dünya senin adımlarını izler, içsel hallerine itaat eder. Ancak irade tarafından yönetilmeyen içsel haller, daldan dala zıplayan çılgın maymunlar gibidir. Her şeyin kararını senin verdiğini ve her şeyin sana bağlı olduğunu kavradığında, başkaları hakkında endişe etmek için zama-

nın olmadığını, yalnızca kendi değişimin için endişelenebileceğini de anlarsın.

İnsanın trajikomik durumu, bir yandan içinde yaşadığı dünyayı kendisinin yaratıyor olması, bir yandan da kendi yarattığı şeyin kurbanı olmasıdır. Seni bir beklenti ve bağımlılık durumuna sokan şey, dünyayla özdeşleşmendir. Gerçekte, çalışma şundan ibarettir: Dünyanın içinde olmak, ama onunla özdeşleşmemek, dikkat oklarının bir kısmını daima kendine, diğer kısmını ise dış dünyaya çevirmektir. Buna "iki kat dikkat" denir. Dünyanın oyununu bozmanın tek yolunun içeride adım atmak, yani kendini dönüştürmek olduğunu anlamak zorundasın.

Sen

Arzular neden gerçekleşmiyor? Önce bir şeyi sevip arzuladım, ancak ondan sonra gerçekten sahip olabildim.

Dreamer

"Önce sevdim" derken doğru bir şey söylüyorsun. Zira bir şeye sahip olmak için, önce o şeyin sorumluluğunu üstlenmen, önce sevmen, yani ölümü varlığından dışarı atmış olman gerekir. Ancak o zaman, arzuluyorum dediğin bir şeye ya da kişiye sahip olabilirsin.

Bunu anlamak zordur. Arzuluyorum dediğin her nesne, olay veya kişi ve hatta toplumda işgal ettiğin sosyoekonomik konum, esasen bir şekilden veyahut gözle görülmeyen bir şeyin dıştaki formundan ibarettir: İçteki sorumluluk ve sevgi düzeyinin...

Sağlıklı olmak, varlıklı olmaktır. İç dünyanda kendini ne kadar çok seversen, hayatın her anlamda o kadar zengin olur.

Sen

Arzulamayı bırakmalıyız diyorsunuz. İyi ama arzular yok olursa, geriye ne kalır?

Dreamer

Asla değişemeyen şeyler kalır! Hakikat kalır, akıl kalır, bu dünyanın güzelliği kalır... Sonsuz, her şeye güç yetiren, ölçülemeyen bir "sen" kalır.

Sen

Sorum size yüzeysel ya da materyalistçe gelebilir ama benim hayalim zengin olmak. Bunu nasıl gerçekleştirebilirim?

Dreamer

Asla gerçekleştiremezsin. Zira halihazırda olduğun bir şeye dönüşemezsin.

Yapman gereken, içindeki gücün açığa çıkmasını engelleyen her şeyden özgürleşmek. Nitelik, güçtür. Nitelik niceliği yaratır; nicelik niteliği değil. İçsel özgürlük seviyen, sahip olabileceğin maddi zenginliği belirler. Zengin olmak istiyorsan, tüm dikkatini evrendeki yegâne özgürlüğün kaynağına odaklamalısın: Kendi iç varlığına...

İçsel varlığı saf olanın zenginleşmesi kaçınılmazdır.

Sen

Hayatta başıma neler geldiğini anlamaya çalışıyorum, ama gördüğüm şey hoşuma gitmiyor... Her şey çok tehditkâr ve anlamsız görünüyor; bir türlü anlam veremiyorum.

Dreamer

Dışarıda karşılaştığın engeller, içinde taşıdığın sınırlardır. Varını yoğunu, sahip olduğun en gerçek şeye yatır: düşüne...

İçinde yaşadığın gerçekliğin tek yaratıcısının sen olduğunu kavradığında, düşlerin anında gerçeğe dönüşür. Sahip olduğun ve olmadığın her ne varsa, uzun zaman önce gömüp unuttuğun şeye yatır: İradene...

Sen

Çok şanslı biri olduğumu düşünüyorum. Bir insanın arzulayabileceği her şeye sahibim, ama yine de çok kaygılıyım. Sahip olduğum her şeyi göz açıp kapayıncaya kadar kaybetmekten korkmadığım tek bir an bile yok.

Dreamer

Senin dışında hiçbir şey var olmadığına göre, korktuğun nedir? Odaklanman gereken tek şey, gerçek dünyan olan kendi bütünlüğün. Gerçek hayat yalnızca içeride olup, senin iznin olmadan hiç kimse senden bir şey alamaz.

Sen

İyi ama hepimiz yarından, gelecekten,
onun belirsizliğinden endişe ediyoruz.
Bu belirsizlikle nasıl baş edebiliriz?

Dreamer

Öncelikle "zamanın" aslında ne olduğunu, yani asıl anlamını kendine sor. Zaman bir kapandır; kendi ellerinle inşa ettiğin acı verici ve ölümcül bir hapishane... Zaman kendi düşünce biçiminin ürettiği bir suçtur; zira düşünce zamandır; zaman korkuyu doğurur; korku ise korktuğun şeyleri yaratır. Güçlü bir hal olan içsel farkındalıkta zaman yok olur ve onunla birlikte dünyanın tüm absürdlükleri, yanılsamaları ve zıtlıkları da silinip gider.

Sen

Hayattan korku ve arzuyu çıkarırsak,
harekete geçmek için geriye başka ne
sebep kalır?

Dreamer

Sevgi, doğruluk ve güzellik senin için yeterince iyi birer sebep değilse, hiçbir şey kalmaz. Korku ve arzuyu kaldırıp atmaktan korkma. Korkmamak ve arzulamamak, sana çok daha dolu ve ilginç bir hayatın kapılarını açar.

İmrenmeyeceksin!

"Komşunun evine imrenmeyeceksin. Komşunun eşine imrenmeyeceksin. Ne erkek ne de kadın hizmetçisine, ne öküzüne ne eşeğine. İmrenmeyeceksin, komşunun hiçbir şeyine."

~Tevrat, Mısır'dan Çıkış 20:17

Biraz daha yakından bakıldığında "İmrenmeyeceksin!" emrinin harika bir ekonomi kuralı olduğu görülebilir. Eski Ahit, sosyal ve kültürel bağlamdaki değişimler veya On Emir'i sonradan Yehova'ya izafe eden ilaveler sebebiyle farklı çözümlemeler içerse de, prensiplerin en basiti ama en temeli olan "Arzulamayacaksın!" uyarısını özünde barındırmaktadır.

"Arzulamak" kavramına bugün yüklediğimiz anlamın aksine, klasik anlayış bu kavramı olumsuz ve etimolojisi de düşünüldüğünde insana zararlı bir şey olarak nitelemekteydi:

desiderium = de / sidera – yıldızlardan uzağa sürüklenmek

Bu kadim kanunlar, içine düştüğümüz büyük yanılgıyı gözler önüne sermektedir: Güç kazanma ve sahip olma içgüdüsü ve "dışarıdaki" bir şeyin bizi tamamlayabileceği veya zenginleştirebileceği inancı. İnsan arzuladığında, odak noktasında bir kayma yaşanır: Kendi evrimine doğru hareket etmek yerine, başkalarının dilediği şeyleri başarmayı amaçlar ve arzuladığı şeylerin kölesi haline gelir.

İçinde yarattığın şeyler başkalarına ait olamaz. Sen onları arzulamıyor, düşlüyorsun.

Düş ve gerçek birdir ve aynı şeydir.

Korku ve arzu,
birbirinden son derece farklı şeyler gibi görünse de
birbiriyle yakından ilişkilidir.
Hayatta gerçekten ne istediğini bilmeyi diliyorsan,
korkularına bakman yeterlidir.

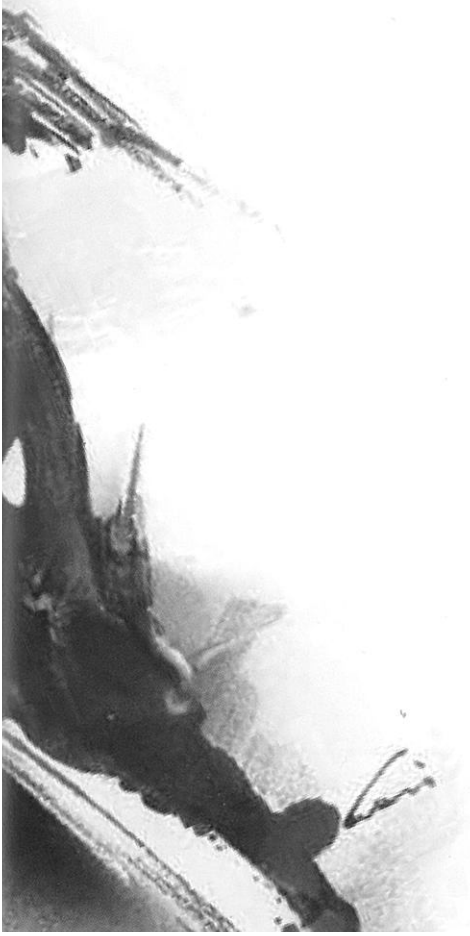
Her korkuna,
"Bu korkunun altında yatan arzu nedir?"
sorusunu sorarak yaklaş.

Her türden arzuyu yaratabilir ve deneyimleyebilirsin,
ne var ki düşün yalnızca senindir.

Bölüm III

Rol Yapma Sanatı

Bedeninin titreşimlerini
bir üst seviyeye yükseltmeyi öğren ki zararlı,
tehditkâr ve ölümlü dünyanın gözü ilişmesin sana.
Bedenindir, bu savaşın cephesi...

Hayattaki rolünü
sahnedeki usta bir oyuncu gibi oyna... daima!

İnanmadan inan!

Rol yapmayı bir an bile bırakma!
Bilinçli olarak rol yapmak,
hayattaki tüm rollerin üzerine yükselerek
ölümü yenmenin yoludur.

Özdeşleşmeden özgürleşerek,
hayattaki rolünü kusursuz bir oyuncu gibi
oynayabilen insan, kendi iç halleri sayesinde çözümler bulur,
aşılması imkânsız görünen sorunları aşar,
savaş ve çatışmalardan galip çıkar,
dağlara tırmanıp okyanusları aşar.
Bunların tümünü kendi içinde kendiyle baş başayken,
sessiz ve hareketsiz halde yapar.

Kurduğu herhangi bir oluşum,
şirket veya takım, kendi iç sorumluluğunun
dışavurumundan ibaret olup,
kendini düşüne ne kadar adamışsa
o kadar sadık ve akıllıdır.

Asla bir şey istemez,
çünkü dışarıdan hiçbir yardım gelmeyeceğini bilir.
İhtiyaç duyduğu kaynakları çekmek için gerekli
tüm kapasite ve güce kendi içinde
sahip olduğunun bilincindedir.
Olaylar dünyasında zafer kazanıp
başarılı olması için gerekli olan tek aracın
kendi psikolojik bütünlüğü olduğunu bilir.

Yalnızca özdeşleşmeden özgürleşmiş bir insan,
ondan her şeyini isteyen
böyle bir dünyada hayatta kalabilir.
Yalnızca şartların gerektirdiği rolü
kusursuzca oynayabilirsen hayatta kalabilirsin.
Rol yapmayı bıraktığında ölmüşsündür.

Yalnızca tanrılar düşleyebilir ve yalnızca tanrılar "rol yapabilir". "Rol yapmak", düşleme sanatının eyleme geçmiş halidir.

Başkalarının kendi varlığının aynası olduğunu ve içte sahip olduğun yaratıcılığın mükemmel birer dışavurumu olduğunu kavrayabilmek için, önce "rol yapma sanatını" öğrenmeli ve uygulamalısın.

"Rol yapmak", kendini bilinçli olarak başkalarının yerine koyarak kendini onlarda ve onları kendinde görmeni gerektirir. Onları içeride dinleyerek, aynı şeyi kendi içinde bulmalısın. Bilinçli olarak "rol yaptığında", başkalarını suçlamak yerine onları kabul eder, onların varlıklarının veya tavırlarının sen hiçbir şey söylemeden kendiliğinden değişmesine izin verirsin. Onları kendi içinde bulup kabul etmediğin, yani onlarla aynı hallerden geçmediğin sürece, başkalarını değiştiremez ve düzeltemezsin.

İçeride düşlemeli, dışarıda "rol yapmalısın".

Düşlemek ve rol yapmak birdir ve aynı şeydir. Bütünlük sahibi olan, yani düşleyen insan, rolünü bilinçli ve kusursuz bir şekilde oynar. Dünyadaki rolünün gereğini düşünün emrettiği şekilde mükemmel biçimde yerine getirir.

Bilerek rol yapmak, sana inanmayı öğrettikleri gerçeklikten daha gerçektir. Sıradan insanın inancı, baştan ayağa özdeşleşmedir. İster bir nesneyle özdeşleşmiş ol, ister Tanrı'yla... Özdeşleşme daima ölüm olup, yalnızca özdeşleşmeden özgürleşmiş bir insan, tam katılımını talep eden böyle bir dünyada hayatta kalabilir.

Ne oynamakta sorun var ne de oynadığın rolde. Sorun, rol yapmayı unutup rolle özdeşleşmende. Rolünü ona inanmadan oynaman yeterli.

Bir şeylerin gerçekleşmesini sağlayan, inanmamaktır! Hayatta ilerlemenin tek yolu budur: Kendini yenmek... İnanmadan inanabilmek, kendine hükmetmenin yanı sıra koşulların ve olayların seni ele geçirmesine izin vermeme gücüdür. Her şeyi senin yaratıp yansıttığını unuttuğun an, kendini -kendi bilinçsiz- acının merhametine terk etmişsindir.

Rol yapmak, özgürlüktür. Rol yapmak, hakikattir. Rol yapmak, hayal bile edemeyecekleri şeyleri başkalarına sunmanın tek yoludur. Hayat denen tiyatro sahnesinde zengin mi yoksa yoksul mu, kazanan mı yoksa kaybeden mi olacağını belirleyen, rol yapma kabiliyetindir.

Hayatta kalmanın tek yolu, şartların gerektirdiği rolü kusursuz biçimde oynamaktır. Rol yapmayı bırakmışsan, ölmüşsün demektir.

Senin görevin, bu gerçekliğin senaristi, yönetmeni ve yapımcısı olduğunu ve hayatındaki herkesin onlara verdiğin rolü oynadığını bir an bile unutmamak. Yaratıcı olan sen bile rolünü oynamak zorundasın.

Rol yapmayı öğrenmiş insan, karşısına çıkan herkesin kendi düşünün birer yansıması olduğunu bilir. Hepsi, bir tasvirin parçalarıdır: Gerçek sandığı rolleri bilinçsizce oynayan ve dahası seni onlardan biri olduğuna inandırmayı amaç edinmiş binlerce figüranın çalıştığı devasa bir film seti.

Ama oyunu unutup özdeşleştiğinde, yani "inandığında", aynı yanılsamanın pençesine düşerek başkaları gibi bir figürana, aynı filmin bir karesine, bir gölgeye dönüşüyorsun.

İnanmadan inanmak, kişinin kendi niyetini seçerek asla taviz vermeden onu sonuna kadar izlemesi demektir. Sahte olan her şeyin yok edilmesini gerekli kılan yüksek bir varlık seviyesi olup, yalnızca rol yapma sanatını bilen ve uygulayan bütünlük sahibi insanlarca erişilebilir.

Rolünü bilinçli olarak oynamak,
sana dayatılan rolleri bilinçsizce oynadığın
gerçeklikten daha gerçek yapar seni...

Bilinçli olarak, bilerek rol yapmak, tüm zorlukları aşmanın pratik yoludur; irade gücünün harekete geçmiş halidir. Bilinçli olarak rol yapabilmen için, dünyanın aynadan yansıyan kendi görüntünden başka bir şey olmadığını anlamış olman gerekir.

Bütünlük sahibi insan, istediği her sosyal konuma girebilir; üstelik söz konusu konuma hapsolup kalmadan... Hayat oyunuyla özdeşleşmeden, gereken tüm rollerin ve koşulların gereğini yerine getirebilir. Dünyanın kendinden ayrı bir gerçeklik olduğu tuzağına düştüğü an, yaratıcı statüsünü kaybederek kendi gafletinin kurbanı olacağını bilir.

Rol yapma sanatında, insanın hayatın tüm yönleriyle, özellikle de nefret ettiği yönleriyle bağ kurarak onlardan özgürleşmek için, her durumda doğru maskeyi takarak rolünü mükemmel şekilde oynamayı öğrenmesi gerekir.

Bir rolden özgürleşerek onun üzerine yükselebilmenin tek yolu, o rolü mükemmel biçimde oynamayı öğrenmektir.

Kendi rollerinden oluşan
hapishaneden kaçabilmek için,
önce hayatındaki olay ve
koşulların steril tekrarından
bıkkınlık duymalı insan.

Bir rolü kusursuz bir şekilde yerine getirmek ve mükemmel biçimde oynamak, seni özgürleştirmekle kalmayıp dünyayı da içinde bulunduğu sefalet ve şiddetten özgürleştirir.

Sen

Rol yapmak yalan söylemekle aynı şey değil mi?

Dreamer

Birçoğunuz "rol yapma sanatı" denilen şeyi yanlış anlayarak, onu bilinçsiz ve mekanik bir şey olan yalan söyleme alışkanlığıyla karıştırdınız. Yalan söylemek demek, kendini kandırmak demektir. Yalan söylemek demek, ölmek demektir. Başkalarına yalan söylediğinde; sorunlarla, başarısızlıkla ve adaletsizlikle dolu bir dünyayı yaratmakta ve yansıtmaktasın. Dreamer'a yalan söylediğinde, kendini dönüştürmek ve büyümek için elindeki tek fırsatı öldürdün. Bunun kaçınılmaz sonucu, çaresizlik ve sefaletin kol gezdiği ölümcül bir varoşa mancınıkla atılmaktır. Çok dikkatli ol! "Rol yapma sanatını" doğru ve bilinçli şekilde anlamadan, salt geçim için kullanmaya yönelik her girişimin, hayatını ikiyüzlülükle ve ölümle dolu firar edilemez bir hapishaneye dönüştürür.

Kendini gözlemle ve iç dünyandaki sahte şeyleri izle. Yalan söylemek, kendin üzerinde çalışmaya yönelik tüm olasılıkları tahrip eder. Yalan söylemek, içsel varlığının gelişmesine ve dolayısıyla dış hayatındaki tüm başarılara engel olur. Yalan söylemek düşünü, yani içindeki en gerçek şeyi öldürür. Mevcut halinle, kendini uzun uzun, samimi ve doğru bir şekilde gözlemleyerek tanımadığın sürece yalanı asla terk edemezsin.

Sen

Rol yapmak hayatın doğallığını yok etmez mi?

Dreamer

Bilinçli olarak rol yapmak, sana daha fazla doğallık ve güç kazandırır.

Sen

Söz konusu olan çocuğuma duyduğum sevgi ya da ölen anne-babamın yasını tutmak olduğunda nasıl olur da rol yapabilirim? Bu beni samimiyetsiz yapmaz mı?

Dreamer

Samimiyet demek, samimi olma rolünü usta bir oyuncu gibi bilerek ve isteyerek oynamak demektir.

Samimi olmak için, kendi varlığının en gerçek olan o bölümüyle temas ederek onu olaylar dünyasına yansıtman gerekir; işte bu, rol yapmaktır. Rol yapmayı bıraktığında, bir yığın faydasız rol ve sahte gerçeklik içerisinde kaybolup gidersin. Rol yapmayı bıraktığında, ölürsün!

Durumun gerektirdiği her rolü kusursuz bir şekilde oynamak, seni o durumdan özgürleştirir. Seni çevreleyen dünyanın beklentilerini karşılamak için stratejik olarak doğru maskeyi takmak, kendi ellerinle yarattığın ve yansıttığın bir dünyada hayatta kalmanın tek yoludur. Unutma! Hayattaki bir rol... hayattaki her rol, bir hapishanedir.

Yıllar boyunca, sahte samimiyetin seni diğer makinelerle birlikte bilinmeyen ve görünmeyen bir tasarımın kölesi olan, içsel bir projenin emrine itaat eden makine rolünü oynamaya mecbur etti. Tüm hayatın boyunca rol yaptın, ama bilinçsizce bunun gerçek hayat olduğuna inandın.

Şimdi, senden yine aynı rolü oynaman ve aynı hayatı yaşaman, ama bu sefer ona inanmadan ve hayatın "düşleme sanatı" ile sahnelediğin inanılmaz bir oyun, görkemli bir gösteri olduğunun farkında olarak yaşaman isteniyor.

Rol yapmadığın tek bir an bile yok, farkında olsan da olmasan da... Rol yapma sanatı, en yalın ifadeyle, bir rolü bilinçli olarak oynamaktır.

İnsan, tüm hayatını özdeşleşme ve gaflet içerisinde, sürekli dikkati dağınık, düzensiz ve belirsiz bir halde yaşar; hayatın onca abartılı deliliğiyle tezahür etmesinin sebebi de budur. Ancak dışarıdaki gerçeklik dediğin şey zararsızdır, yoktur. Onu gerçek yapan, bizim özdeşleşmemizden başka bir şey değildir. Görünürde dünyayı ele geçirmiş görünen düşmanlık, eşitsizlik, şiddet ve adaletsizlik, rol yapma sanatını anlayıp uygulamak ve daima sağlam ve bütün kalmak için değerli birer unsurdur.

İç dünyandaki zıtların çatışmasını gözlemlediğin anda,
korkun bir tohum gibi ölerek yeni hayata yer açar.
İçinde süregiden savaşı özdeşleşmeden izlemen,
seni daha yüksek bir boyuta uyandırarak,
olaylar dünyasındaki tüm çatışma ve
adaletsizlikleri yok eder.

Kendini hatırladığında, kendini kesin, daima huzurlu ve tamamen güvende hissedersin. Gerçek olduğun, hayatta öncü rol üstlenebileceğin tek andır bu.

Ama yalan söylememeye dikkat et! Hayatta kalmanın ve dikkatli muhafızları atlatmanın tek yolu, rolünü mükemmel şekilde oynamayı öğrenmendir. O muhafızlar, daha yüksek bir düzenin rollerine geçiş yapmanı engellemeleri için senin oraya yerleştirdiğin, "görünmeyenin keskin nişancılarıdır". Rolünü kusursuz oynadığında, nasıl rol yapılacağını ve onları nasıl aşacağını bilirsin.

Rol yapma sanatı, kaybettiği bütünlük ve özgürlüğe yeniden kavuşmayı şiddetle isteyenler için en önemli tekniktir.

Veda'ların kadim kutsal yazıtlarında, rol yapma sanatına *Karma-Yoga* adı verilmektedir; yani *hayattaki her şeyi, her türden işi veya etkinliği, her rolü, başarılı olsun veya olmasın, onunla özdeşleşmeden yapmak.*

Unutma! Hayat denen bu oyunda, dilenciden kodamana kadar her türden rolü oynaman gerekir. Bunu yapabilmek için ise, repliği ezberlemek ve hiç takılmadan mükemmel şekilde söylemeyi öğrenmek şarttır. Sorun sadece, rol yapmayı unutup rolle özdeşleştiğinde çıkar.

Özdeşleştiğin şeye sana hükmetme gücü verirsin. Özdeşleşmek demek, köle olmak demektir. Hayatta esnek ol ve amacını, yani rol yapma sanatında ustalaşmayı daima hatırla. Hayatta kalmanın anahtarı budur. Bir rolü bilinçli olarak oynaman ve onu mükemmel şekilde icra etmen, seni özgürleştirmekle kalmayıp dünyayı içinde bulunduğu sefalet ve şiddetten de özgürleştirir.

Sen

Sizin söylediğiniz gibi hayatta daima bir rol oynamam gerekiyorsa, kim olduğumu ve kim olmak istediğimi nasıl keşfedebilirim?

Dreamer

Sadece ne olmadığını gözlemleyebilirsin.

Kendi içine bak. Bakabileceğin tek şey, olmadığın şeydir. "Olduğun" şeyi yalnızca "olabilirsin"! İşte o anda ne zaman vardır, ne mekân, ne de rol. Yapılacak hiçbir şey, gidilecek hiçbir yer yoktur. Olduğun şeyin "tohumunu" algılamaktasındır.

Bir anlığına, hiç kimsesindir, ama bir yandan da etrafındaki her şeye sahipsindir. Bunun ne düşüncelerle ne duygularla ne de iç diyaloglarla ilgisi var; saniyenin binde biri kadar kısa bir süre, daha yüksek bir hissediş halinde asılı kalırsın. Burası, düşüncelerin ve duyguların devreye girmediği başka bir varlık düzlemidir.

Olmayla ilgili bir meseledir... hepsi bu.

Rol Yapmak, Teslim Olmaktır

Rol yapmak, imkânsızlık kapısından
fark edilmeden geçerek bir kölenin kaderinden
kaçma fırsatını verir sana.

Rol yaparken, bir kraldan bir köylüye kadar
istediğin herkes ve her şey olabilirsin,
ama kral daima içeridedir.

Rol yapmak, bir savaşçının işidir.
Bilinçli olarak rol yapmak,
inanmayı öğrendiğin gerçekliğin
kendisinden daha gerçektir.

Bir savaşçı için, sebepsiz ve beklenmeyen anda
gelen bir savaştan daha şanlı bir şey yoktur.
Savaşçı, mutlulukta ve acıda, kazançta ve zararda
zaferde ve yenilgide tek bir çizik bile almadan
yüzleşir hayat denen savaşla.

Özdeşleşmedir, sıradan insanın İnanması.
İnanmadan inanmak, kusursuz bir oyuncunun
niteliklerini gerektirir.

Yalnızca özgür bir insan özgür kalabilir
ona özdeşleşmesini "emreden" bir dünyada.

İçeride özgür ol!

Hayattaki rolünü sahnedeki
usta bir oyuncu gibi oyna; daima...

İnanmadan inanmaktır bu
Dreamer'ın teknolojisidir bu.

İnsanlığın Şarkısı

Bir bahtsızlık, acı, şüphe ve korku şarkısı söylüyor insanlık. Olumsuz düşünüp olumsuz hissediyoruz. Zenginliği, refahı ve sağlığı yalnızca görünürde istiyoruz. Oysa kendimizi içe doğru gözlemleyip tanıyabilseydik, sürekli başa sararak yeniden söylediğimiz olumsuzluk şarkısını duyabilirdik; meşguliyetler kisvesi altında ettiğimiz mahvoluş duasını, berbat olayların cereyan etmesini bekleyen olası ve olasılık dışı hastalıklı görüntüleri görürdük. Tüm dünya kafamızın içinde, tıpkı söylediğimiz şarkı gibi. Ve kaderimiz, bir albümün içindeki şarkılar gibi önceden kaydedilmiş...

Gün içinde kullandığın dilin bir kelimesini bile değiştirmenin ne kadar zor olduğunu izleyip gör: Keza bir aksanı veya dilin başka bir ara katmanını... Bir tavrı veya tepkiyi değiştiremediğini, rutin bir süreci kesintiye uğratamadığını, mimik ve seslerin mekanik tekrarından kurtulamadığını gör. Hal böyleyken, bir düşünceyi dönüştürmek veya bir duyguyu değiştirmek için neler gerekebileceğini hayal etmeye çalış. Yeni bir fikri benimseyemeyişine, onu kabul edip görünmeyenin içine dalamayışına, ilk bakışta imkânsız olan özgün bir şeyi düşleyemeyişine, içinde yaşamak zorunda bırakıldığın durumdan çıkan tek bir nota bile çalamayışına bak.

Göreceksin ki dağları yerinden oynatmak bunları yapmaktan daha kolaydır. Zaten yaşlanma süreci de başlamıştır ve yakında bununla artık mücadele edemeyeceğini hissedersin.

Zenginler ve yoksullar, kodamanlar ve işçiler, tanrılar ve sıradan insanlar: Her biri kendi şarkısını söylüyor; her biri kendi hapishanesinde yaşıyor, bir baloncuğun içine hapsolmuş, rolünde ve alışkanlıklarında çarmıha gerilmiş bir halde. İnsanların çoğu, doğumda devreye girerek çocuklukta yinelenen mekanik bir programa itaat eder haldedir; öğrendikleri şarkıyı aktarmaktan öteye geçemeyen kötü müzisyenlerden, teksesli öğretmenlerden, felaket tellallarından, ebeveynlerden öğrendikleri hipnotize edici bir müziği icra etmektedirler.

Büyük müzisyenler vardır; bir ayağı yerde, bir ayağı gökte devler... Böyleleri müziği kendi içinde yaratır ve bulur. Bunu anlayan kişi, tüm insanlığın kendi müziğinin monotonluğuyla ve yoksulluğuyla hapsolduğu bu dar aralıktan kurtulmaktan başka bir amaç taşıyamaz.

Kendi sınırlarını aşmak ve kendi şarkını yükseltmek için girişilen projeden, bu amaçla verilen savaştan daha kutsal bir şey olabilir mi?

İçeriden gelen müzik, yapmanın gücüdür.

Sen

Tüm hayatımı müziğe adadım ve işimin hakkını verdim. Dünyanın en büyük caz müzisyenleriyle aynı sahnede klarnet çaldım. Çoğu insana kıyasla, müzikte beni ünlü yapan ve bana istediğim her şeyi veren bir şey bulduğum için kendimi şanslı hissediyorum; ama buna rağmen, bugün kendimi dünyanın en üzgün insanı gibi hissediyorum. Neden?

Dreamer

Hayatın boyunca, sana dayatılan bir role inandın ve şimdi geldiğin yaşta, bu maskenin sana değil, sahte kişiliğine ait olduğunu fark ediyorsun.

Şimdi, rolleri bilinçli olarak oynamayı öğrenmek için buradasın. Rol, bilinçli olarak oynanmadığı sürece daima bir yalandır. Oynadığın rolle özdeşleşmen seni hapsediyor ve mutsuz ediyor. Müzisyen olabilmek için yalancı olman, kendine yalan söylemen gerekir.

Şimdi sana gerçek "müzik"ten bahsedeceğim. Müziğin ötesinde, sessizlik vardır... Eylemin ötesinde "eylemsiz" eylem, "yapmadan" yapmak vardır. Gerçek müziği, yani içindeki sessizliği keşfettiğinde artık müzik icra edemezsin. Buraya bu sözleri duymak için geldin. Klarneti duvara as; o seni asmadan önce.

Yalan söylersen, ölürsün... Ancak yalan söylersen ölebilirsin...

Yalan söylemeyi bırakırsan, sonsuza dek yaşarsın. Müzisyenler ve sanatçılar çoğu zaman noksan insanlardır. Bu üzgün güruh, üzüntüsüne "sanat" adını takmıştır. En yüksek sanat, kendi bütünlüğünü inşa etmektir.

İnanmadan İnanmak

Hata yok; günah yok; karma ve ceza yok;
ötede bir hayat yok; evrensel bir mahkeme yok;
cennet ya da cehennem yok...

Yalnızca bu an var;
kutsal, sonsuz ve her şeye muktedir...

Onu iyi kullan!
Başka bir şansın asla olmayacak...

İnanmadan inanmak, kişinin kendi niyetini seçerek sonuna kadar gözünü kırpmadan o niyetin peşinden gitmesi demektir. Rol yapma sanatını bilen bütünlük sahibi insanlara özgü olan bu yüksek varlık düzeyi, sahte olan her şeyin yok edilmesini, hurafe ve ahmaklıkların yol açtığı esaretten özgürleşmeyi gerektirir.

Sıradan insan için, yani kendi içinde birliğe ulaşamamış olan kişi için, inanmak ve inanmamak aynı yalandır. İnanmak zor değildir; herkes bir şeylere inanır. Gel gelelim kendini inanmaya zorlamak, çok az sayıda kişinin yapabileceği bir şeydir.

İnsanı hapseden inanılan şey değil, inanmanın kendisidir. Aslına bakarsanız, "insanlığın geri kalanının aksine, Tanrı denilen hayal ürünü koltuk değneğine yaslanmayı reddeden güçlü kimseler" gözüyle bakılan ateistler, bu doktrinin ortak paydasına ve temeline zayıflığı koymuşlardır. Ateist önce Tanrı'yı kendi dışına aktarmış, sonra da onun varlığını inkâr etmiştir.

Başka bir deyişle, ateistin en büyük günahı Tanrı'ya inanmaması değil, onun varlığını inkâr etmesidir. Ateistin inanmadığı, Tanrı değil kendisidir aslında.

Kendilerine ateist diyenlerin Tanrı'yı yok etme arzusu, kendilerinden bile gizlice, onlar için en sancılı ve eziyet verici korku olan ölüm korkusunu söküp atma girişimidir.

Yeni insanlık, inanmanın, inançlı olduğunu söyleyen kitlelere ve hayatlarını özdeşleşme ve ait olmayla geçirmenin bedelini zaman kapanına kısılıp kalarak ödeyen kalabalıklara dahil olmak anlamına geldiğini anlayan bir insanlık olacaktır. Ateistlerin iddia ettiği anlamda Tanrı'ya "inanmamak" bile, farklı fraksiyonlara mensup köktenci, dogmacı, hoşgörüsüz ideologların oluşturduğu *ummanda* boğulmalarına sebep olacak bir "inançtır".

Benimsemeyi seçtiğin her itikat ve inanç, seni yalancılar ordusuna asker yazdırır. "İnanç" seni yalancılık öğretisinin takipçisi yapar. Bir kısırdöngüye hapsolarak, gereksiz bir mücadelenin içinde sıkışıp kalırsın. Ruhsal arayış içindeki kimseler dünya malından yüz çevirip cennetin zenginliklerine yöneldiler, gel gelelim hiçbir şey değişmedi; önceden de yalan söylüyorlardı, şimdi de yalan söylüyorlar... Dünyadan keyif alıp gülmek yerine homurdanıyor, başkalarını suçluyor ve şikâyet ediyorlar.

Dışarıda hakikat aramayı bırakıp kendi içlerindeki yalanı bulsalardı bugün çok daha iyi durumda olur, çok daha büyük fayda bulurlardı.

Deneyim asla sana bir şey öğretmez.

Hayatta henüz yolun başındayken, dış dünyadaki gerçeklikle baş etmeye yardımcı olacak roller ve kişilikler geliştirmek iyidir, ancak bu rol ve kişiliklerle özdeşleşip kaybolmamalısın. Geç olmadan tüm dikkatini, her şeyin gerçek kaynağı olan içsesine çevirmelisin.

Kendini dinle! Sana içsel bilginin tek bir zerresi bile ulaşsa, tüm dünyanın baş aşağı döndüğüne tanıklık edersin.

Nahoş bir durum baş gösterdiğinde, bu bilgiyi kendine yakınlaştır, iç dünyanın ışığıyla aydınlat ve niyetinle canlı tut. Uzanıp acıya dokunduğunda, acı derhal dağılır. Onunla birlikte, dışarıdaki deneyim de dönüşüme uğrar.

Bu içsel çalışmanın yarattığı sürtünme olmadan, içeride ne kıvılcım olur ne de ateş. Kaçmaman gereken bu ateş, içindeki acıyla yüzleştiğinde yarattığın sürtünmedir. Onu sana artık zarar veremeyecek kadar yakına getir ve böylece hükümsüz kıl.

Senden kaçan bir şey mi var? Varlığının en gizli köşelerinde onu ara. Hiç kimse görmek istemiyor. Kör bir insana sıradan bir insanın görüşünü verirsen, yerinden kıpırdayamaz. Adapte olamaz. Yönünü bulması imkânsız olur. Biz nasıl değişmek istemiyorsak, o da görmek istemiyor. Okulda tek yapman gereken, rolünü ona inanmadan oynamaktır.

Bir şeylerin gerçekleşmesini sağlayan, inanmamaktır! Hayatta ilerlemenin tek yolu budur: Kendini yenmek... İnanmadan inanabilmek, kendine hükmetmenin yanı sıra koşulların ve olayların seni ele geçirmesine izin vermeme gücüdür. Her şeyi senin yaratıp yansıttığını unuttuğun an, kendini kendi bilinçsiz acının merhametine terk etmişsindir.

Her zaman kazanmanın yolunu keşfettim.

Dışarıdan gelen hiçbir şey insanı değiştirmez; olası bir evrime ya da özgürlüğe ulaştırmaz; dünya tasvirinden, sahte fikirlerden, korkulardan, şüphe ve hurafelerden özgürleşerek iç ve dış baskılardan kurtulmasını sağlamaz. İnsan topyekûn özgür olmak için kendi iradesinin, kendini tanımasının ve iç kavrayışının rehberliğine ihtiyaç duyar.

Uyanık ol! Kendine tamamen sahip olmak isteyen insan, içindeki acıyı arayıp bularak ona dokunmalıdır. Herkes senin bu amaca ulaşman için çalışıyor. Dünya, senin bizzat sahnelediğin güzel bir gösteri: İçinde yaşanan her şeyi senin yazdığın, tamamen senin kontrolünde olan harikulade bir oyun...

Onu kullanmayı öğren, bilerek çile çek ki içten gelen bu ateşin küllerinden iraden doğsun: Tüm zafer ve başarıların asıl kaynağı olan iraden...

Sen

Eğer hayatta karma kanunları, ceza ya da adaletsizlik yoksa, neden bir çocuk sakat doğarken diğeri kusursuz doğuyor? Neden bir adamın kaderi ona mutluluk ve başarı getirirken diğerininki başarısızlık ve yıkım getiriyor? Neden bir ırk barış ve refah içinde yaşarken bir diğeri sürekli önyargı ve zulme maruz kalıyor?

Dreamer

Senin yüzünden.

Zamanın gerçek olduğuna inanmayı bıraktığında, dünyada gördüğün bu tip uçurumlar ve içinden çıkılmaz tezatlar yok olur. Hayattaki şeylere içinden baktığında, senden başka acı çeken kimse olmadığını göreceksin. Tek acı çeken sensin. Görünürdeki sebep-sonuç kanunu bir düşünce biçiminden ibaret. Gerçekte, her şey burada ve şimdide ve her şey bir.

Sen

Her şeyin burada ve şimdide ve her şeyin bir olduğunu bilmek ne işe yarar?

Dreamer

Bunu kendi bedeninde fark edersen, senin için imkânsız diye bir şey kalmaz.

Şu an varlıktaki halin neyse,
geçmişin ve geleceğin daima ve sonsuza dek odur.

Dünyanın tüm sorunlarını çözmek için, dikkatini birazcık kendine yöneltmen yeterlidir. Hal böyleyken, hep "evden" uzaktayız ve "eve" geldiğimizde, onu boş ve tarumar olmuş bir halde bularak hayaletleri suçluyoruz.

Unutma! Varlığındaki en ufak değişim, içten dışa doğru yepyeni bir dünya, yeni bir tarih ve yeni bir kader yansıtır.

Görünürde hayatın yeni bir oktavına, daha yüksek bir varlık düzeyine çıkmaya hiç düşünmeksizin "evet" dersin. Gel gelelim bunu gerçekten yapma fırsatı karşına çıktığında, tereddüt edip geri adım atıyorsun. Çünkü gerçekte değişmek istemiyorsun.

Vasatlığı mesken tutmuşsun; seni koruyor, kendini güvende hissetmeni sağlıyor. Kendini, duygu ve düşüncelerini, şu anda iç dünyanda gerçekten olup bitenleri dinleyebilseydin, bu durumunun anlık bir şey olmadığını, bilakis hayatının her günü, günün her saati yaşandığını anlardın. Şu anda hissettiğin şey, her yöne doğru 360 derece yayılmakta olup, bugüne dek olduğun ve sonsuza dek olacağın her şeyin asıl sebebidir.

Görüntüler dünyasıyla özdeşleşmiş olduğundan, seni her gün oyalayıp yoran şeylerin, ölüm denen tiksinç hedef fiziksel dünyada gerçek olana dek, binlerce "küçük ölüm" ile içini karartıp seni hapsettiğini fark edemiyorsun.

Sabah uyanıyor ve daha iyi bir iş, daha başarılı bir hayat, takdir edilme, tatmin duygusu, cinsellik vb. dilenerek dünyaya adım atıyorsun. Okula gidip ders çalışıyor, bilgisayarda iş yapıyor, mabetlere gidiyor, seyahat ediyor, dans ediyor, konferanslar veriyorsun; fakat binlerce diğer gölge gibi bir uyurgezerden başka bir şey değilsin.

Bu başıbozukluğa "hayatım" adını takmışsın. Dünya tarafından itilip kakılmak sana kendini meşgul ve faydalı hissettiriyor. Fakat kendine sor: Sanal olan, var olmayan bir şey nasıl olur da sana kendini güvende hissettirebilir, sana iş verebilir, seni mutlu edebilir, sana bir hayat verebilir?

Hayatta oynamaya mecbur olduğun roller olduğunu sanıyor; bunları saklanmak, kendi cehennemlerine, içindeki varoşlara geri dönmek için bahane ediyorsun. Gölgelerden ibaretsin ve öyle kalmak istiyorsun.

Her insanı o cehennemde kalmaya zorlayan gayriihtiyari bir irade vardır.

Daha sık "durabilseydin" ve dünyanın kaotik bir yansıma, başıbozuk bir komedi olduğunu bu bedendeyken anlayabilseydin, her nefesini rol yapma sanatının gerçek anlamını anlamaya adardın. Seni meşgul ve tatmin eden dış rolleri bilinçli olarak sırtından atıp paramparça edebilseydin; dünyaya duyduğun bu hipnotize edici bağımlılığı terk edebilseydin, her şey önem ve yeni bir anlam kazanırdı.

Zenginlik, refah ve düzen, parmağını bile kıpırdatmadan senin olurdu. Bedenin özgürlüğü yaratır ve yayardı.

Sen

Adanmışlık ve özdeşleşme arasındaki farkı açıklayabilir misiniz?

Dreamer

Özdeşleşmeden kendini adayabilirsin. Bütünlük sahibi insan böyle yapar. Kendini adamadan özdeşleşmek de mümkündür ki bu da dünya üzerindeki çoğu insanın durumudur. Adanmışlık dikey bir yoldur, hiç durmaksızın kendini aşan yeni bir hayattır.

Özdeşleşme, kendi kendini tekrar ederek ölen bir dairedir; yaşanmış olduğuna inandığın bir şeye verilen tepkiden başka bir şey değildir. Adanmışlık ise yaşanacak şeyi yaratıcı bir şekilde dışa yansıtmaktır. Özdeşleşme, insanın kendi elleriyle inşa ettiği bir hapishane, adanmışlık ise özgürlüktür. Adım attıkça yolun önünde oluşacağına iman etmiş kişinin kendinden emin adımıdır. Unutma! Özdeşleştiğin şey sana hükmeder. Özdeşleşme, kölelik demektir. Hayatta esnek ol ve amacını hatırla. Rol yapma sanatında ustalaş. Hayatta kalmanın anahtarı budur.

Bir dakikada, bir günde ya da bir ömürlük sürede bütün hale gelemezsin, ama hemen şimdi bütün olabilirsin.

Sen

Kaygılanmadan sorumlu olmayı veya sorumlu olmadan kaygılanmayı nasıl becerebilirim?

Dreamer

Yalnızca büyük liderlerin ve istisnai insanların yapabildiği gibi hayatını, çevrendeki insanları ve dünyayı yaratıp yönetebilmek istiyorsan, bir yandan içeride nasıl sorumluluk alacağını, bir yandan da sahnedeki usta bir oyuncu gibi, gerektiğinde kaygılı, özdeşleşmiş veya yolunu kaybetmiş ya da gerektiğinde net, güvende veya kendinden emin rolünü nasıl kusursuz bir şekilde oynayacağını öğrenmek zorundasın.

Özdeşleşmek en kötü düşmanındır ve
insanlığın başındaki en büyük beladır.

İnsanlar özdeşleşmenin veya başkaları hakkında
endişe etmenin onlara fayda sağlayacağını sanırlar.
Oysa özdeşleşmek asla fayda sağlamaz.
Kendi hapishaneni yaratmanın ve
güç kaybetmenin başka bir yoludur sadece.

İnsanlar duygularına birçok isim verir
oysa hakikatte insanoğlu her zaman tek
bir duyguyu deneyimleyebilir: Özdeşleşmek...

Önce Kazan, Sonra Savaş!

"Savaşmadan önce kazanmak" proaktif bir haldir.

Bir sorunla karşılaştığında, gölgelerin ardından başını uzatan şey korkudur aslında. İçindeki bir kusur veya varlığındaki bir çatlak hakkında uyarılmaktasındır. Kaynağa döndüğünde, o zamansız yerde sorunun çoktan çözülmüş olduğunu göreceksin.

İç dünyanda canlıysan, her şey sana gelir. Sırf "herkes yapıyor" diye bir şeyler yapmazsın!

Kazanmanın sebebi, bir şeyleri farklı yapman olacak. "Farklı" derken, iki benzer şey arasındaki yatay farktan değil, insanı mevcut düzenden daha yüksek bir düzleme çıkaran dikey bir farktan bahsediyorum.

Zafer, yalnızca "görünmeyende" bulunabilecek bir haldir. Kendin dışında hiçbir şeyin seni tanımlayıp yaratmadığı zamansız bir boyutta, yani yaratıcı olduğunda!

Önce kazan, sonra savaş! Bunu yapabilmek için, dikkatini her an kendine yöneltmeli ve içinde acı hisseder hissetmez, zafer halinde kalmak için sadece dikkatinle müdahale etmelisin. Birileriyle karşı karşıya geldiğinde, onları içermeli, seni çevreleyen alanı hissetmelisin. Bunu yapabildiğinde, hissettiğin acı artık seni çepeçevre kuşatıp sınırlayamaz.

Yaratıcı olan, vakar içerisinde yaşar. Yaratıcı geldiğinde, atomlar bile onu tanıyıp itaat eder ki bu durum korkak için de geçerlidir.

Gözle görünen dünya seni aldatıyor. Yapılacak her şeyi yapmalı, ama karşılığında dışarıdan teşekkür beklememelisin. Çünkü beklediğin teşekkür gelse bile, kendini savunmasız hissedecek ve bu sefer de onu topyekûn kaybetmekten korkacaksın.

Başarı içeride olduğunda, zafer hali dışa doğru her yönde yayılır.

Unutma! Kibrin en küçüğü, inanmaya inanmaktır. Dışarıda yaptığın her ne varsa inanmadan "yapmak" zorundasın. İç dünyanda ne kadar çok şiddet olursa, zıtlar dünyasında, işinde, oynadığın rollerde alt seviyeleri o kadar çok işgal edersin.

İçsel çatışmalarını uyumlaştırdığında kalıcı bir zafer haline adım atarsın. Ve onlar, olaylar dünyasında bir daha asla açığa çıkmak zorunda kalmazlar.

Seven çalışmaz. Bu yaratıcı "tembelliğe" engel olan ne varsa yok et. Zafer kazanmak, parçalanmış varlığının parçalarını yeniden birleştirmek, kendini toparlayıp bir an bile olsa bütünlüğü bir başarı hali olarak deneyimlemek için, iç dünyanda kendini sev.

Kendinle baş başa, sakin ve hareketsiz geçireceğin böylesi anları yaratıp keyifle yaşamak zorundasın, yoksa içteki parçalanmışlığın açığa çıkarken sen dışarıdaki sorunları birbiri ardına çözmeye çalışır halde kaybolup gidersin.

Sırf inanmak için inanmak veya kendinin dışındaki bir şeyi körü körüne takip dünyasında, işinde, oynadığın rollerde alt özdeşleşmedir ve bu haliyle, bir yenilgidir.

Senin bizzat yansıttığın bir şey seni nasıl "seçebilir"? Veyahut yarattığın şeyin seni yaratmasını nasıl arzu edebilirsin? Hiç kimseye bel bağlama! Bu düşünceyi aklından geçirir geçirmez içinde bir özgürlük hissinin oluştuğunu, bu hissin kontrolsüzce tüm varlığına yayıldığını hissetmeye başlarsın. Önceden bir boşluğun olduğu yerde artık bütünlük vardır... Başarı vardır.

Dışarıda bir sorunun mu var? Önce çöz, sonra deneyimle!

Lupelius'un Devrinde Rol Yapma Sanatı

Lupelius'un okulunda, öğrencilerin kendi tepkilerini dikkatle inceleyip gözlemlemeleri için yapay zorluklar ve sürtünmeler yaratılırdı.

Çoğu durumda, kişisel çalışmanın bir anlam taşıyabilmesi ve somut sonuçlar üretebilmesi için, rahatsız olma durumunu, çatışmaları ve tükenmişliği bilerek yaratmak gerekirdi. Kişinin kendi zaaflarını keşfetmesi, başkalarında kolaylıkla suçlayıp aşağıladığı kusur, sınır ve hataları kendinde keşfetmesi, kendi zaaf ve kusurlarını görmekten çok daha zordu. Bu şekilde herkes, başka birinin bütünlük ve mükemmeliyet sürecini hızlandırmaya yarayan bilgi ve malzemeyi daha hızlı biriktirmesini sağlayan bir ayna görevi görmekteydi.

Lupelius, öğrencilerinin olgunluk, zekâ ve ustalık seviyesini geliştirmek ya da onları sınamak için, savaş sanatlarında ustalaşmış efsanevi savaşçıları ve amansız paralı askerleri gizlice davet ederdi. Kendilerini tüccar, rahip, şair veya ozan, komedyen ya da saray soytarısı, göçebe veya maceracı olarak tanıtan bu savaşçılar, çoğu zaman dilenci, serseri, hırsız veya kiralık katil rolünde ustaca gizlenirlerdi. Savaşçı keşişlerin anlayış, bozulmazlık ve yenilmezlik seviyelerini yükselterek, tüm hedeflerin hedefi ve nihai amaçları olan ölümü yenmeye amacına ulaşmalarını sağlamak için bizzat Lupelius tarafından ayarlanmış kurnaz ve güçlü savaşçılar oldukları, zamanı geldiğinde anlaşılırdı.

Olmak, Olmamaktır

Bir "hiç kimse" ol.

Her şeyin kaynağıdır "hiçbir şey".
Hiçbir şey olmaya ne kadar yaklaşırsan,
hayatın o kadar sağlıklı ve başarılı olur.

Ancak "hiç kimse" olursan, "bir kimse" olabilirsin.
Ve insan "hiç kimse" olmayı yalnızca
iç dünyasında elde edebilir.

Olmak, olmamaktır.

"Bir kimse" varsa, o oyundaki bir karakterden ibarettir;
yüzeyde gezinen bir gölgedir.
Onun içinde bir hiç kimse vardır içi boştur,
hiçbir şey yoktur, salt boşluk vardır.

O boşlukta kimin yaşadığını anlasan, gülersin.
Hiç kimse yoktur; kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey yoktur.

Varlık, her şeye biçim veren o boşluktur.

Boş olmak ve boşluk gerçekliktir ve "boş" olmadığın sürece
acı çekmek zorundasın, çünkü görüntüler dünyası acı çekmektedir.

Bir günahkârın içi, bir azizinkiyle aynıdır.
Sessizken, gözlerin kapalıyken, karşılaşırsın kendi boşluğunla;
evrendeki her şeyi yaratıp hareket ettiren "yapmama" ile.

"Hiç kimse" olmaktan korkma. Yalnızca hiç kimseler bir kimse olabilir.
Hiç kimselik dünyasına girmek demek, "gerçek" olmak demektir.

Bir hiç kimse, kendi içindeki boşluğa dokunmuştur ve
"hiçbir şey bilmeyerek" her şeyi bilmektedir.

Yalnızca özdeşleşmeden özgürleşmiş bir insan,
ondan her şeyini isteyen böyle bir dünyada
hayatta kalabilir.

Yalnızca şartların gerektirdiği rolü kusursuzca oynayabilirsen
hayatta kalabilirsin.

Rol yapmayı bıraktığında, ölmüşsündür...

Bölüm IV

İçeride Savaş Yoksa, Dışarıda da Yoktur

Hayatına hükmedecek tesirleri seçebilir insan;
teslim olabilir kendinden daha yüksek bir güce...
Acı içinde yaşamaktadır oysa,
düşleme sanatından bihaber!
Acı çeker, çünkü düşlememektedir.
Düşleme sanatıyla bırakır insan,
acı çekmeyi, ölmeyi...
Yalnızca iç dünyasında intiharı terk eden tanıklık edebilir,
antagonistin kelimelere sığmayan tezahürlerine...

İç dünyanı şiddet, çatışma ve sefaletten temizlediğinde,
tüm suçlar, devrimler ve savaşlar
mucizevi bir şekilde yeryüzünden silinir.

Dışarıya çıkış yolu, içeriden geçer!

Kendi iç dünyana
bilinçli olarak girmenin yaratacağı acı ve sıkıntı,
hayatının her günü bilinçsiz olarak deneyimlediğinden
daha fazla değildir.

İç dünyanın derinliklerine dalarak,
gerçekte ne olduğunu bulmak için mücadele et.
Ancak o zaman, kasvetli hayatının
güzel ve ebedi bir serüvene dönüştüğünü göreceksin.

İçeride Savaş Yoksa, Dışarıda da Yoktur

Hipnozun, bağımlılığın,
hurafelerin ve dünyayla özdeşleşmenin
her türlüsünün tesirine girmekten özgürleş.

Hiç kimsenin bilgisine,
fantezisine veya kehanetine bel bağlama.
"Dışarıda" seni tahrip edebilecek hiçbir güç olmadığını bil.
"Dışarıda" senin rızan, içsel onayın veya
niyetin olmadan yaprak bile kıpırdayamaz.
Uyanık ol! Tüm cehaletinden ve karanlığından kurtul.

Ayar isteyen insanlık değil, senin kendi vizyonun.
Kendini bütünleştirip birlik olursan, dünya güvende olur.
Zıtlar dünyasında her şey mükemmel şekilde dengededir:
Karanlık ve yıkıcı bir dönemi kaçınılmaz olarak
yaratıcı ve yapıcı bir dönem izler.
Lakin bu dönemler, içteki hallerinin birer yansımasıdır sadece.
Öyleyse dünya için endişe etme; yalnızca kendin için endişe et.

Yardım etmenin tek yolu budur.

Olaylar ve koşullar dünyası tamamen sana bağlı.
Dünyanın koşulları,
senin kendi içsel hallerini bire bir yansıtır.

Unutma! Hiçbir şey ve hiç kimse
senin kendi düşün tarafından emredilmeyen ve
yönetilmeyen hiçbir şeyi yapamaz.

İçeride savaş yoksa, dışarıda da yoktur.
Kanun budur!

Yıkıcı bir tutuma sahip olan insan, ölümün gerçekten var olduğunu ve suç, hastalık, yoksulluk ve yaşlılık gibi, hiçbir şeyin karşı koyamayacağı güçler olduğunu ispatlamak için beyhude bir çaba içerisinde hiç durmaksızın kendi kendini sabote etmekte ve öldürmekte.

Trajediler ve felaketler baş gösterdiğinde, insanların yüzlerinin acı içerisinde buruştuğunu görürsün. Görünürde, bu tepkiyi vermelerine yol açan söz konusu şey felakettir ve rahatsızlıklarını belli etmek için haklı bir sebepleri vardır. Gerçekte ise, sadece trajedi olarak gördüğümüz şeyi değil, aynı zamanda dünyadaki tüm aksilikleri de yaratan, her birimizin içinde taşıdığı o acılı çığlığın, o hastalıklı duygunun ta kendisidir.

İster insan eliyle ister doğal olsun hiçbir felaket yoktur ki önce iç dünyamızda yaşanıp sonra olaylar dünyasına yansımış olmasın. Bireyin bütünlükten yoksun olması ve kendini sevememesi, birçok felaketin, afetin, savaşların ve yıkımın asıl sebebidir. Kendi yetersizliklerimizi örtbas ederek sorumluluklarımızdan kaçmak için, her biri birer yaratıcı olan bizler, öncekilerden bile daha yırtıcı ve görünmez olan yeni bir düşman icat etmişizdir: dünya terörizmi. Maalesef, gerçek mahiyetini içimizde anlayamadığımız sürece bu düşmanı asla yenemeyiz.

Aslına bakarsanız terörizm, kendi içimizde taşıdığımız korku ve şiddetin aynadan bize yansımasından başka bir şey değildir.

Savaş ve terörizmi yeryüzünden yok etmek için, bunların var olmalarının asıl sebebini, yani kendi iç çatışmalarını yok etmen gerekiyor. İnsan suretinde bir tanrı olduğunu ve dolayısıyla felaketler, acı ve ölüm yarattığın gibi sağlık, barış ve zenginlik de yaratabileceğini anlaman gerekiyor.

"Şimdi" halini deneyimlediğinde, tarihi birleştirme ve tarihin akışını uyumlu bir şekilde değiştirme gücünü elinde tutarsın. Yardıma ihtiyaç duyduğuna inanmayı bırakırsan, dünyada açlık diye bir şey kalmaz. İç dünyanda kendine zarar vermeyi bırakırsan, tüm sağlık sorunları çözülür. Kendi içindeki sefaleti yok etmeyi "biliyorsan", yoksulluk dünya üzerinden silinip gider.

Kurban olduğuna inanmayı bırakırsan; siyasetin ve ideolojilerin ırkçılık ve zulümle örülü utançları dünyaya bir daha el süremez. İçsel bütünlüğüne bilinçli olarak geri döndüğünde; tüm devrimler, savaşlar, şiddet ve suç sihirli bir değnek değmişçesine yok olur.

Varlığının en gizli kovuklarında gömülü olduğu
yerden çıkmaya görsün, iradenin gücü,
kendin ve başkaları arasında
hiçbir bölünme sınır ve çatışmanın
olmadığı bir dünyayı içeriden dışarıya doğru yansıtır.
Bir yerde acı varsa, sebebi içeride kör olmandır;
bir yerde çatışma varsa, kaynağı kendi sefaletindir.
Sen iyileşirsen, onlar da iyileşir.
Sen içeride muzaffer olursan, tüm dünya kurtulur.

Muazzam değişimler ve felaketlerle karşılaştığında, panikleme! Hareket etme ve birkaç dakikalığına tamamen sessiz kal. Tüm dikkatini dışarıda cereyan eden veya seni rahatsız eden şeyden uzaklaştır ve kendini izle.

Kendini izlemek, tüm çözümlerin anahtarıdır.

Kendini izlemek, içerideki ıstırabı ve çaresiz kıvranışları silip atar. Varlığını hayatın görünürde yarattığı fırtına, enkaz ve felaketlerin üzerine yükseltir. Kendini izlemek seni sessizce, tüm sorun, felaket ve zorlukları mucizevi bir zafere dönüştürebilen, inanılmaz güce sahip canlı bir dinamoya dönüştürür.

Saf gözlemin, saf görmenin ne olduğunu öğrenmelisin. Zamanın ötesine nasıl geçebileceğini, yani içindeki seslerden, eleştiri, beğenme, beğenmeme, suçlama ve mahkûm etmeden nasıl kurtulacağını öğrenmelisin. Kendini gözlemlemek seni dikkatli ve uyanık yapar. Bu haldeyken, geçmiş ve gelecek hissi tamamen kaybolur. Bu gerçekleştiğinde, zamanla ilişkili tüm kavramlar, imgeler ve tanımlar da dağılıp gider.

Özgürlük, hakikat veya mutluluk istediğini söylüyorsun, ancak varlığına hükmeden faktörler, yani içteki olumsuz hallerine duyduğun sevgi, şikâyetlerin ve gizli kıskançlıkların, içten pazarlıklılığın, tembelliğin, korkuların, şüphelerin ve hoşuna gitmeyen şeyler, bambaşka bir şey istiyor. Ve sen, içindeki yaratıcı gücün gizlice isteyerek bilinçsizce yansıttığın her şeyi gerçek yapacağını anlamıyorsun.

Hareketsiz olmayı öğren.

Hayatının o kadar büyük bir bölümünü azla yetinerek geçirdin ki kör bir adam için renkler ya da bir denizkestanesi için saf oksijen neyse, başarı senin için o olmuş.

Gücünün son damlasına kadar enerjini rahatsızlık, kaygı ve vehim içerisinde faydasız şeylere harcıyor, çok yakından tanıdığın mağlubiyet duygusunu böylece haklı gösterebiliyorsun. Rahatsızlık, acı ya da açlık adını taktığın dönüştürücü titreşimlerden kaçınabildiğinde bir şey başardığını sanıyorsun. Oysa başardığın tek şey, kendi bedeninin yaşama dürtüsünü öldürerek elindeki tek şansı yok etmek.

Hareketsiz olmayı öğren. İçerideki sessizliği ara; şiddete veya güce başvurarak değil, sadece anlayarak... İçindeki sesler, duyulmak için haykırıyor, dikkatini çekmek için çırpınıyor. Cehaletin onları sessizliğe mahkûm ediyor sadece; ihtiyaçları yine de karşılanmıyor.

Olumsuz duyguları ve acıyı dönüştürmeden
içsel bütünlüğü geliştirmek ya da yapma gücünü
elde etmek imkânsızdır.

Varlığın mücadele ile ve ancak
mücadele ederek dönüşür.

Dikkatini bilinçli olarak nefesine yöneltmek ve
acılara bilinçli olarak katlanmak,
iç dünyanda son derece güçlü ve
açıklanamaz bir mutluluk ve
özgürlük deneyimini uyandırabilir.
Unutma!
Acı çekmiyorsan, dönüşüm için gerekli
ateşten yoksun kalırsın.

Anlamak ve büyümek için ateşe ihtiyacın var.
Hoşnut bir şekilde, acı çekmeden acı çekmeni
mümkün kılacak gücü ve dayanıklılığı
bulmak zorundasın.

Tıpkı yoksulluk gibi,
savaş da nesnel bir durum değil,
varlığın öznel bir durumudur.

Tıpkı yoksulluk gibi, savaş da dış dünyaya ait bir gerçeklik değil, iç dünyayla ilgili bir meseledir. Görünürdeki nesnelliğiyle dünya, perdeye yansıyan bir görüntüden ibarettir. Savaş, yoksulluk, dehşet verici olaylar, hastalıklar ve ölüm yalnızca içeridedir; hepsi içeriden gelir. Nesnel dünya, senin kendi öznelliğinin yansıması olup, kendini iyileştirmeyi ve kurtarmayı biliyorsan, yalnızca sen dünyayı iyileştirebilir ve kurtarabilirsin.

Yol, yürüyenin şeklini alır.

Zamanın dışında yaşamayı başarırsan, tarihin akışını ahenk içerisinde birleştirebilirsin. Yardıma muhtaç olduğunu düşünmeyi bırakırsan dünya üzerinde açlık diye bir şey kalmaz. İç dünyandan sefaleti yok etmeyi bilirsen, hastalıklar artık insanlığa musallat olmaz. Bütünlüğünü yeniden elde edersen; siyasetin ve ideolojilerin ırkçılık ve zulüm yüklü skandalları artık yaşanmaz.

Dünya üzerindeki misyonumuzun birbirimizi sevip başkalarına yardım etmek olduğuna inanıyorsun, ancak dünyadaki tüm trajedilerin ve sefaletin asıl kaynağı bizzat sensen dünyaya nasıl yardım edebilirsin ki? Dünyaya yardım etmenin tek yolu, gördüğün kâbustan uyanmaktır.

Dünya, varlığının cisimleşmiş halidir. Sen her neysen, onun bire bir kopyasıdır. Dünyayı önemsiyorsan, gündelik rutinlerini ve sıkıntılarını terk ederek, yardım edebileceğin tek yer olan "kendi durumunun farkında olma" haline adım atarsın.

Unutma! Başka birine yardım etme yalanından daha zararlı bir kötülük, birinden yardım beklemekten daha ölümcül bir yanılsama yoktur. Sen yardım istemeyi bıraktığında, dünya da yardıma muhtaç olmayı bırakır! Sen muhtaç olmayı bıraktığında, dünya da yardım istemeyi bırakır! "Dışarıda bir yerlerde" sana yardım edecek birileri yok. Göklerde yaşayan, sana yardım edecek bir tanrı yok; tüm sorumluluk sende!

Sen böyle olduğun için dünya bu halde. Hiç kimsenin ve hiçbir şeyin yardıma ihtiyacı yok; senin kendi kibrin, kendini beğenmişliğin ve her ne pahasına olursa olsun hayatta kalmak isteyen yalancılığın var sadece. Başkalarına yardım etme ihtiyacı, tüm sefaletin, adaletsizliğin ve şiddetin asıl sebebidir. Başkalarına sunabileceğin tek yardım, kendini başkalarına yardım etme ihtiyacından özgürleştirmendir.

Gün gelecek insani felaketlerin, adaletsizliğin ve doğal afetlerin dünya üzerinde değil, sadece kendi içinde cereyan ettiğini anlayacaksın. Üstelik bu bile değil. İç dünyanda, yani bedeninde gerçekten cereyan eden şey, bir yanılsamadan ibaret olan küçük bir hiçbir şey baloncuğuyla özdeşleşmek gibi bir şey.

Bir insanın içindeki doğruluk azaldığında, insani felaketler, adaletsizlik ve doğal afetler artar.

Sen

Dünyadaki onca savaşa, acıya ve dökülen kanlara nasıl tepki vermeliyiz? Medya sürekli savaş görüntüleri yayınlıyor, dünyanın dört bir yanında çatışma var ve milyonlarca masum insan acı içerisinde bu saçmalığın kurbanı oluyor. Dünyadaki yoksulluğun, nefretin, şiddetin ve savaşların sebebi ne? Ve her şeyin çaresi ne?

Dreamer

Dünyadaki üzüntünün sebebi, kendi varlığını unutarak ekranda gördüğün görüntüyü gerçek sanman.

Eğer kendin üzerinde çalışırsan, bu dünya değiştirilebilir. Görünürde başka sebepler olsun ya da olmasın, bu dünyayı sen yarattın ve onu sen değiştirebilirsin. Anlamamanın sebebi, dünyanın senin içinde olduğuna değil, senin dünyanın içinde olduğuna inanman. Görüntüleri gerçek sanmak ölümcül bir hata olup, tüm felaketlerin de sebebidir.

Tüm doğal ve insan kaynaklı felaketlerin asıl sebebi, çatışmalı varlığındır. Dış dünyada cereyan eden bir felakette, yalnızca anlamayı reddedenler yok olur. Doğanın büyük döngüleri seni öldürecek mi, yoksa yeni bir boyuta, insanı dehşete sürükleyen hastalıkların, savaşların, yoksulluğun ve ölümün sona erdiği yeni bir anlayış seviyesine mi taşıyacak? Bu sorunun cevabını belirleyen şey, içteki hal ve tutumlarındır.

Sen

Savaş durdurulabilir mi?

Dreamer

Evet. Savaşın senin dışında olduğuna "inanmayı bıraktığın" an.

Sen

Öyleyse, dünya için kurtuluş umudu yok mu?

Dreamer

Hangi dünyayı kurtarmak istiyorsun? Kendi yansımalarından oluşan dünyayı mı? Veya kendi kâbuslarından? Veya kendi çaresizliğinden?

İnsanların yardıma muhtaç olduğu inancından kurtulup yeniden bak bakalım, kurtarılacak herhangi bir şey kalıyor mu?

Sen

Evreni yöneten bir tanrı ya da yüce bir varlık varsa, neden dünyayı birbirine koşulsuz sevgi ve güven besleyen aydınlanmış insanlarla dolu olan, barış içerisinde yaşanacak bir yer yapmıyor?

Dreamer

Kendine bakıp kendini incelediğinde, bu sorunun cevabını da anlarsın. Birlik değil, güruhsun; yığınsın; çokluksun... İç dünyanda, birbiriyle kavga eden insanlardan oluşan kalabalık bir topluluksun. Kendi mutluluğunu tahrip ederek seni sefil ve hasta eden olumsuz hallerle dolup taşmaktasın. Bu yüzden dünya sana korkunç şeylerle, acımasızlıkla ve savaşlarla dolu bir tiyatro gibi görünüyor. Suçlayabileceğin bir tanrı yok, sadece sen varsın.

Adil Olan Nedir, Adaletsiz Olan Nedir?

Bir ailenin bütün üyelerinin ortada hiçbir sebep yokken bir gecede katledilmesi. Adına ötenazi diyerek ölüm döşeğindeki bir adamın fişinin çekilmesi. Binlerce insanın ölümünden sorumlu olan bir diktatörün, acımasız bir katilin ölüm cezasına mahkûm edilmesi. Bir selin büsbütün köyleri ve binlerce insanı haritadan silmesi.

Hangisi "adil", hangisi "adaletsiz"?

Unutma! Zamanın tesir alanı içerisindeki her şey sahtedir.

Time Magazine, The Chronicle, 60 Minutes, Russia Today, CNN, BBC, Sole 24 Ore, New York Times, World News Tonight: Eğlenmek için kendi ellerinle imal ettiğin zaman araçları ve ölüm tellalları... Bir toplama kampına bizzat dönüştürdüğün matrak bir komedi, sıra dışı bir oyun... Bir ölüm ülkesi betimlemek için tarihi yarattın ve vahşi hayvanların idrarla kendi bölgelerini işaretlemeleri gibi, hafızanla o ülkenin sınırlarını çizdin.

İlk bakışta, hafıza sana kesinlik ve güvenlik duygusu verir, lakin başı ve sonu olan, doğup ölen her şey gibi, er ya da geç seni öylece ortada bırakır.

Ne fantezi ama! Ne hayal gücü ama! Ne performans ama!

Adına tarih denen, zaman denen, hafıza denen ne varsa, asla yaşanmamıştır ve senin kendi hayal gücün haricinde asla yaşanamaz. Tarih, iradeden yoksun oluşunu ve esaretini mazur göstermek, kendi sınırlılığını, korku, gaflet ve ölümünü sürdürmek için kendine yaşattığın bir kâbustur.

Tarih, onsuz nasıl yaşayacağını
asla bilemediğin bir bağımlılıktır.

İçsel bütünlüğünü kullandığında,
dünya çatışmalı bir yer olmayı bırakır.
İçsel zenginliğini kullandığında,
yoksulluk yeryüzünden silinir.
Ölümsüzlüğünü kullandığında,
artık ölümle karşılaşmazsın.

Ayırt etmeyi öğren.
İnanmadan inanmayı öğren.
Kendi kendini gerçekleştiren felaket
kehanetini içinden söküp atmayı öğren.
Kendi ölümcül hayal gücüne gülüp geçmeyi öğren.

Dünyanın ne mesihlere ihtiyacı var ne kurtarıcılara. Dünyayı kurtarmak isteyenler, tüm kötülüğün gerçek taşıyıcılarıdır. Asıl sebebin kendisi olduğunu bilmeyen, dünyanın hastalıklarını nasıl iyileştirebilir?

Dünya onu düşlediğin gibidir ve bunun aksi mümkün olamaz. Kurtarıcının işi zordur. Er ya da geç, kurtardığına inandığı kişilerin kurbanı olur. Seni sana yansıtan dünya, senin kendin hakkında bildiklerinden çok daha fazlasını bilir. Kendi içinde görmek ve dokunmak istemediğin tüm şeyleri bilir. Her bir zayıflığı ve çatışmayı bilir. Ve hepsinden önemlisi, kendi varlığını maruz bıraktığın zararlı faaliyetleri bilir. Unutma! Dış dünya, senin bizzat harekete geçirdiğin batını bir sistemin dışarıya aynen yansımasıdır.

İçindeki cehennemi cennete dönüştürmek istiyorsan, içindeki ateşi nasıl kullanacağını bilmelisin. Bu ateş, bilerek ve isteyerek acı çekmektir. Bu olmadan, hiçbir şey yaratmak mümkün değildir. Sana acı çektiren şeyin ne olduğunun farkında olmalı, ne olduğunu tespit ettikten sonra onu kullanmayı öğrenmelisin. Bilerek ve isteyerek acı çekmek, tüm insanlığın çektiği acıları tüm türleri ve biçimleri ile kendi acınmış gibi bilinçli olarak kabul etmektir.

İçsel acını bu değerli maddeye dönüştürmeyi öğrendiğinde, tüm dünya tüm acılarından ve dehşetlerinden özgürleşir. İçindeki kötülüğü anbean hatırında tuttuğunda, dünya ahenk ve adalet içerisinde yaşar.

Hiç durmaksızın kendini sev. Hayatını tehdit eden şey dışarıdaki bir kişi veya olay değil, senin sürekli kendini tekrarlayan cehaletin, sürekli

ölerek yeniden doğan korkuların. Çektiğin acılar için başkalarını ya da dünyayı suçlama. Kendi içine bak ve kendini bu sayısız günlük ölümden, tüm kötülüklerin sebebi olan bu faydasız ve acı verici kendi kendine sabotajdan ayrıştırmak için çaba sarf et.

Çıkış yolu, masumiyettir. Masum olmak, içeride ölmeyi terk etmektir.

Her insan kendi dünyasını yaratır, ancak bunun farkında değildir ve gördüğü gerçeklik hoşuna gitmez, kendi durumunun mükemmel bir yansıması olsa bile. Dünya onu düşlediğin gibidir. Kendi varlığının en yüce bölümüyle tanışmak istiyorsan, seni ağırlaştırıp aşağıya çeken olumsuz duygu ve düşünceleri atmalısın; amacını yüksek tut ki ruh halin kesinliğe, Bütünlüğe, masumiyete ve ölümsüzlüğe yol versin. Yaratıcı ile, Dreamer ile, bilgi ile, yaratan ve dönüştüren irade ile tanışacağın yer burasıdır.

İrade güçtür ve halihazırda senin içindedir. Aramaya koyul, avcı ol. Sabah uyandığında, korku, şüphe ve suçluluk duygusundan oluşan hüzünlü şarkına kulak ver. Kaçma, buradasın, savaş meydanda. Savaşı kazanmadan, kendine hükmetme ve birlik olma halini yeniden kazanmadan evden dışarıya adım atma.

Sen

Asıl gerçeklerin burnumuzun dibinde olduğunu düşünmüyor musunuz? Savaşın yol açtığı dehşetler, mültecilerin çektiği çileler, birçok ülkedeki yoksulluk, dünyanın dört bir yanındaki çatışma ve bölünmeler, ekonomik ve sosyal adaletsizlik, nefret ve yolsuzluğun her türlüsü?

Dreamer

Gerçek olduğuna inandığın şeyler, şu anda, başka hiçbir yerde değil, bizzat senin içinde cereyan eden simyevi bir sürecin dışavurumlarıdır. Bunların tamamının senin dışında yaşandığına inanman, seni dünyanın sonu gelmeyen sorunlarına dış kaynaklı çözümler bulmaya yöneltti. Gel gelelim siyasi reform ve devrimlerden inkâr ve inzivayla dolu ruhani bir hayata, fedakârlık ve disiplinle örülü bir hayattan insan hakları mücadelelerine kadar dünyayı değiştirmek için sarf ettiğin onca çaba ve başvurduğun tüm stratejiler birbiri ardına başarısız oldu.

O kadar çok şey denedin ki... Kendine karşı samimi ve dürüst olmayı bile denedin, fakat dikkatini bu kafa karışıklığının gerçek sebebine bir türlü odaklayamadın: iç dünyandaki bölünme ve ölümlere...

Sen

Peki bu olumsuz duygularla nasıl baş edebilir, onlardan nasıl kurtulabilirim?

Dreamer

Sorun, olumsuz duygular değil, onları görmezden gelmek ve yanlış anlamak. Olumsuz duyguları yok etmek için, önce onların tamamen farkında olman gerekir. Olumsuz olduğunda neler olduğunu gözlemle. İç dünyandaki bazı şeylerin yerli yerinde olmadığını fark et. Olumsuz ruh hallerindeyken ne kadar çok yalan söyleyip mazeret ürettiğini ve gözlerine her şeyin ne kadar karanlık göründüğünü fark et. Öte yandan, olumsuz duyguların farkında olduğunda, her şey anında değişir; inanılmaz bir enerji ve canlılıkla yüklendiğini hissedersin. Her ne olurlarsa olsunlar, içteki hallerini dikkatle izle. İçtenlik ve sabır sayesinde, olumsuz duyguların zahiri nahoşluğunun arkasına gizlenmiş çok değerli ve güçlü bir şeyi keşfedeceksin.

İçinin derinliklerine korkusuzca dalarak, içteki olumsuz hallerini yakala ve kendine doğru çek. Farkındalığının ışığı, onları yok ederek, mükemmelliğin ve bütünlüğün zirvesini kalıcı bir hal olarak deneyimlemene olanak sağlayacaktır.

Sen

Başarısız olan birçok girişimden sonra, dünyada mutluluğun imkânsız olduğunu ve etrafımızdaki her şeyin sürekli olarak bu mutsuzluğu beslediğini anladım. Bunun farkındayım ve bunu nasıl değiştireceğimi bilmiyorum.

Dreamer

Mutsuzluğunun farkında olduğunu, ancak nasıl müdahale edeceğini bilmediğini söylüyorsun. Ancak aynı anda hem farkında hem de mutsuz nasıl olabilirsin? Mutsuzluğun sebebi farkındalıktan yoksun olmaktır, kendini unutmuş olmaktır. Tüm kötülüklerin sebebi de bunlardır.

Farkındalık sahibi olduğunda ve tüm varlığınla burada ve şimdide olduğunda, tüm karanlıklar anında dağılır gider. Kendi sefaletini canlı tutabilmek için, onu zamanla beslemen gerekir. Onun can damarıdır zaman. Kendinin farkında kalarak zamanı bertaraf ettiğinde, görünürde seni çevreleyen tüm zorluklar ve acılar yok olur. Mutsuzluğun ölmesi, "kendini unutmaya" karşı verilen sessiz ama yoğun bir mücadele ile mümkündür. Sen bir savaşçı olmak için buradasın, iç huzuru aramak için değil. Savaşçı huzur aramaz; cenk arar, savaş arar. Kendi içindeki savaşı takip et, tıpkı bir avcının iz sürmesi gibi. Görevin budur: içindeki savaşı gözlemlemek.

Sen

Daha yüksek bir anlayış seviyesine ulaşabilmek için nelerden vazgeçmeliyiz?

Dreamer

Bu çalışmada, vazgeçebileceğin ve vazgeçmek zorunda olduğun tek bir şey var, o da acı çekmen. Burada, acı çekmenin ne kadar faydasız olduğunu öğreneceksin. Burada, acı çekmeyi bırakmana yardımcı olacak hiçbir yöntem, sistem veya ideoloji olmadığını öğreneceksin. Her şeyi kendi başına ve içeriden başlayarak yapmak zorundasın.

Sen

Acı çekmenin asıl sebebi nedir?

Dreamer

Sınırlı olan şeylerle özdeşleşmen. Düşünmeye olan bağımlılığın. Dıştaki olaylarla özdeşleşmen. "Özdeşleşme" ve hatırlamama konusuna dikkat et! Özdeşleşmek demek, unutmak ve düşleyenin sahip olduğu yazarlık yetkisini kaybetmek, kendini yaratılmış olana indirgemek, düşlenen olmak, kendi yarattığın şeylerin oyununa gelmek, gölgelerin esiri ve olayların elinde oyuncak olmak demektir.

Fakat unutma, çektiğin acıların sebepleri dışarıda değil. Çünkü hiçbir şey dışarıda değil.

Devasa Bir Görev

Hayatta herhangi bir şeyi değiştirmek istiyorsan, iç dünyanda acı çekmeyi terk ederek tüm sorun ve zorlukların tek sebebinin bizzat sen olduğunu fark etmek gibi devasa bir görevle yüzleşmek zorundasın.

Bunu yapmak için, kendini içeride izole etmeli ve dış dünyaya ait olayların seni ezmesine izin vermemelisin; özdeşleşerek ve kendinin farkında olmadan geçirdiğin tek bir an ve durum bile olmamalı.

Unutma! Her ne olursa olsun hayattaki rolün ruh halini bire bir yansıtmakta ve sorumluluk seviyeni acımasızca ifşa etmekte. Bunu fark ettiğinde anlayış ve özgürlüğün genişler. Onlarla birlikte, "yapma gücün" de artar.

Acıyı içinde hissettiğinde onu yorumlamaya, değiştirmeye, onun ötesine geçmeye ya da ondan özgürleşmeye çalışma. Onun farkında ol sadece.

Acı ancak zamanın içinde var olabilir. Acıyı son derece dikkatli şekilde gözlemlediğinde, zamanın sınırları yok olmaya başlar. Farkında olmak demek, hiç yargılamadan ve eleştirmeden bakmak ve dinlemek, yani acı çeken kişinin şartlanmalarından, yani korkulardan, kaygılardan, endişelerden özgürleşmiş olarak bakmak ve bambaşka bir boyuta geçmek demektir: zamansızlık boyutuna.

Sevdiğin birinin ölümü gibi kaçınılmaz acılara
bilinçli bir şekilde dayanmak,
iç dünyanda son derece güçlü,
açıklanamaz bir kendine hükmetme ve
mutluluk deneyimi yaratabilir.

Acıdan mutluluk doğabilir.

Kusursuz Mutluluk

Assisili Francis'in anlattığı bu hikâye, bir insanın hipnotize edici dış dünya tanımından özgürleşebilmek için yapması gereken psikolojik devrimin nelerden oluştuğunu son derece açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

Bir *İçsel Yaratıcı Zafer* hikâyesidir bu. İyileşerek acı, şüphe ve çatışmadan kurtulmuş yeni bir insanın doğuşunun ilanıdır.

> *"Farz edelim ki bir gün, yağmurdan sırılsıklam olmuş, soğuktan tir tir titreyerek, üstümüz başımız çamur içinde ve açlıktan bitap düşmüş bir halde Santa Maria degli Angeli e dei Martiri Manastırı'na geliyoruz; manastırın girişine gelip kapıyı çaldığımızda, bir kapıcı gelerek sinirli bir şekilde kim olduğumuzu soruyor; biz ona 'İki kardeşiniz' deyince, yine sinirli bir şekilde 'Yalan söylüyorsunuz! Belli ki siz, yoksulların hakkı olan sadakalara göz dikerek keşiş kılığına girmiş iki sahtekârsınız. Defolun buradan!' diyerek bizi azarlıyor. Böylece kapıyı açmayarak bizi gecenin bir saatinde aç biilaç bir halde dışarıdaki kar, yağmur ve dondurucu soğukla baş başa bırakıyor. İşte böyle bir durumda, böylesi adaletsizliği, zalimliği ve kibri moralimizi hiç bozmadan ve homurdanmadan, tevazu ve iyilik içerisinde, kapıcının bizi aslında tanıdığına ve onu bizimle bu şekilde konuşturanın Tanrı olduğuna inanarak sabırla karşılayabiliyorsak, yaz bunu ey kardeşim Leo, işte kusursuz mutluluk budur.*
>
> *Sonra, kapıyı yeniden çalıyoruz ve aynı kapıcı bu sefer daha sinirli bir şekilde dışarı çıkıp adi birer dolandırıcıymışız gibi küfürler ve yumruklar savurup 'Defolun sefil hırsızlar! Şuradaki şi-*

fahaneye gidin! Burada size ne yemek var ne de yatacak bir yer!' diyerek bizi kapıdan uzaklaştırıyor. İşte böylesi bir muameleyi sabır, neşe ve iyilikle kabul ediyorsak, ey kardeşim Leo, yaz ki hakikaten kusursuz mutluluk budur.

Ve dahi sonra, soğuk ve açlık bize galip geliyor da yeniden kapıyı çalıp kapıcıya sesleniyor, gözümüzden nice yaşlar süzülerek Tanrı aşkına kapıyı açıp bize sığınacak bir yer vermesi için ona yalvarıyoruz. Bu sefer iyice çileden çıkan kapıcı dışarı fırlıyor, 'Siz ne arsız heriflersiniz! Sizin gibilerle anladığınız dilden konuşmak gerek!' diye bağırarak eline düğüm atılmış bir değnek alıyor. Bizi cüppelerimizden kavrayıp yere savuruyor ve karların içinde yuvarlarken elindeki değnekle darp edip yaralıyor. İşte tüm bu yaralara sabırla ve neşeyle tahammül edersek, bu esnada kutsal efendimizin göğüs gerdiği acıları ve O'na olan sevgimizden ötürü bu acıları seve seve paylaşacağımızı hatırımıza getirirsek, yaz ey kardeşim Leo, işte nihayet bu kusursuz mutluluktur."

~Aziz Francis'in Küçük Çiçekleri, Bölüm VIII

Bu meselin içerdiği yoğun mesaj, yenilir yutulur cinsten değildir. Francis'in hikâyesi, insanlığın en değerli belgelerinden biridir. Bir kış gecesinde yağmur ve çamur içerisinde, dondurucu soğukta Perugia'dan yola çıktığı bu yolculuk, kendi elleriyle kurduğu manastırın kapısında hakarete uğrayıp geri çevrilmesi, spekülasyonlardan oluşan bir dünyada değil, gerçek bir sanal gerçeklikte cereyan etmektedir.

Francis, kendisinin yazdığı bir simülasyon senaryosunun içine dalarak kendi kusursuzluğunu sınamaktadır. Gerçek başarı, ne konsensüs veya başkalarının takdirini kazanmak ne de üstünlük iddiasında bulunmak veya mucizeler sergilemektir. Bunların hepsinden daha büyük bir şeydir: Ne hırsızların ne de zamanın bozucu ve aşındırıcı etkisinin senden çalabileceği bir hazinedir o: senin kendi bütünlüğün.

Özel bir ilgi duyduğu ve özdeşleştiği olumsuz duyguların yönetimi altında olan insan, acılardan oluşan bir denizde kaybolmuştur. Bu çalış-

manın amacı, söz konusu durumun etrafından dolaşmaktır. Dikkatini kendine çevirerek birkaç saniyeliğine içeride olup bitenleri gözlemlediğinde, içerideki yığınla düşünceye ve duyguya değil, en nihayetinde kendine ait olduğunu fark edersin. İçteki olumsuz hallerin güdülediği kafası karışık bir dalgınlıktan ibaret olmayı terk edip, bir birlik, bir birey, özdeşleşmenin köleliğinden nihayet azat olmuş güçlü bir bütünlük olursun.

Senden başka hiç kimse seni özgürleştiremez. Kendi içinde en çok acı veren duyguya dokunmaya çalış. Bunu yaptığında, çekilen tüm acıların gereksiz olduğunu ve yaradılışındaki tüm güzelliği ve iyiliği ancak bilinçli acı çekmenin, yani acı çekmeden acı çekmenin özgür bırakabileceğini anlayacaksın.

Olaylar dünyasında özgürlük arama, hüsrana uğrarsın. Araman gereken tek özgürlük, "özdeşleşmeden", kendi içinde taşıdığın başıbozukluktan özgürleşmektir. Gerçek çalışma, bu olumsuz duyguların insanlığın hiç bilmediği bir şeye dönüştürülmesine dayalıdır.

Yeni bilimlerin, teknolojilerin ya da ideolojilerin bu dönüşümle alakası yok. Yeni insanlık denilen şey, teknoloji çağı ve hatta görünürdeki yeni keşifler bile, insanın iç farkındalığının tek bir zerresini bile dönüştüremez.

Bunu anlayan insan, kendi elleriyle yarattığı hapishaneden kaçmaya hazırdır. Düşleme sanatından bihaber olanlar, özgürlüğe açılan kapıyı gördüklerinde onu tanıyamazlar.

Kaçış yolu, yukarıya doğrudur.

Tepki verme!
Tepkin, tepki verdiğin her şeyin asıl sebebidir.

Tüm kötülükler, kendinle dünya arasındaki
hayal ürünü bir bölünmenin görünürdeki sonucudur.
Kendine hükmetmeyi başardığında,
dünyayı tüm kötülüklerden özgürleştirirsin.

Zor ve acı verici anlar, bir güç alanına nüfuz etmek için birer fırsattır. İçinde o acıyı hissettiğinde ondan kaçma... Dur! Orada, hareketsiz bir halde kalman gerekiyor. Bu fırsatları yakalayarak hareketsiz anları yaşayamıyorsan, hayatını sürekli bir özdeşleşme halinde yaşarsın; bu anlar bozulur ve zaman içerisinde, ne olduğunu anlamadan, kendini anne babanın, hatta büyükanne ve büyükbabanın hayatını yaşarken bulursun.

Acı içerisindeyken dünyaya dokunmamayı öğren; o kadar ki yan yana geçerken omuzlarınız bile değmesin. Hareketsiz kal. Dışarıda seni bekleyen tek bir şey bulacaksın: yenilgin. Dünya senin yarattığın bir şeydir. Olaylardan, buluşmalardan ve koşullardan oluşan lisanıyla şöyle der sana: Başın büyük belada!

Her zaman ve her koşulda sadece kazanıyor olmalısın. Zafer daimi bir haldir. Bu hali kesintiye uğratan her şeyi ortadan kaldırmak için, bu halin sürekli olarak aşılması gerekir. Tıpkı başarı gibi, zaferin de zıddı yoktur. Sıradan insan zıtlar dünyasında yaşar; kendi düalite tanrısını yaratmıştır.

İnsanoğlu bu yüzden "sarkaç kanununa" teslim olmuş olup bu vizyonu, yani zaferin ardından yenilginin geleceğini, her başarının er ya da geç yerini başarısızlığa bırakacağını tamamen doğal bir şeymiş gibi kabul eder. Zafer ve başarının sürekli olabilmesi için, çatışmanın her biçimini içinden söküp atmalısın. *Dünya sensin.* Sen neyi yaşarsan, dünya da onu yaşar. Dreamer, savaşın ve hastalığın yok edildiği, zıtlardan arınmış bir hayat yaşaman için sana dünyanın en gelişmiş teknolojisini getirdi. Kendini mutluluğa, bütünlüğe, güzelliğe ve yaşama sevincine maruz bırak. Sonu gelmeyen mutluluğun, bitmek bilmeyen zafer ve başarının sırrı budur, çünkü sürekli kendi kendini aşar.

Ancak iç dünyanda bölünmüş haldesin ve düşüncelerin çatışmalı. Bu yüzden zıtların ve düşmanların olmadığı bir dünyada nasıl yaşanacağını bilmiyorsun. Dünyanın senden ayrı bir gerçeklik olduğuna, iç ve dışın birbirine zıt ve birbiriyle alakasız şeyler olduğuna inandığından; acıyı, mutsuzluğu ve yenilgiyi doğal kaderin olarak kabul ediyorsun. Bu yüzden, hareketsiz olmayı bilmiyorsun; sürekli hareket halinde olmaya, kendi içinde taşıdığın felaket yüzünden sürekli oradan oraya savrulmaya mahkûm olmuş haldesin.

Her eylemin asıl kökeni olan hareketsizliğe ulaştığında ve kendinle baş başa kaldığında, içinde taşıdığın acıyı nihayet söküp atabilirsin. Farkına varmadığın ve etrafından dolaşmadığın bu acı, varlığının yarıklarında kuluçkaya yatar ve tüm başarısızlıklarının gerçek sebebidir. Sorsalar başarılı, zengin ve mutlu olmak istediğini söylersin. Ama gerçek şu ki ne yapar eder bunların gerçekleşmemesini sağlamanın bir yolunu bulursun.

Kendi içindeki "kötü adamı" yendiğinde, dışarıda onunla bir daha karşılaşmak zorunda kalmazsın. O dünyandan kaybolur ve her şey başarılı olmana yol açar. Bu prensipleri gece gündüz kalbinde taşıdığında, zaferden başka bir şey bilmezsin. Zafer, insanoğlunun doğal halidir.

Eğer buradaysan, bu daha ileri gitmen, inanılmaz şeyler yapman, başkalarına imkânsız gelen şeyleri başarman içindir. Öyleyse, halihazırda yapılmış olan bir şeyi yapmak veya kopyalamak için zamanını boşa harcama. Gerçekten sevdiğin ve yapmak için dünyaya geldiğin o benzersiz ve özgün şeyi ara.

Dreamer sana yeni bir teknoloji getirdi. Savaşı, yoksulluğu, yaşlanmayı, hastalığı ve ölümü yok etmek mümkün. Bunu şimdi, şu anda yapmak mümkün. Bunu yapmak için, Atlas gibi dünyayı omuzlarına almalısın. Ölüm dahil olmak üzere tüm acıların dünyadan yok olmasını sağlamak için sorumluluk almalısın. Her şeyin kökeninin sen olduğunu bildiğinde, içeride yok edilen her kötülüğün dışarıda da yok olacağını bilirsin. Yalnızca bir savaşçı bilir, dünyanın kendisinin yansıması olduğunu ve böyle bir masumiyet haline bilerek ve isteyerek ulaşabileceğini.

Dünyayı değiştirmek mi istiyorsun?
Kendini değiştir.
Dünyayı dışarıdan değiştirmeye çalışarak
hayatını boşa harcama.
Kendinle başla.

İnsan kendisinin yarattığı bir hapishanede esirdir. Tek bir özgürlüğü vardır: Hücresinde bir aşağı bir yukarı volta atmak. Buna rağmen bu hapishaneden kaçmayı asla hayal etmez. Zira bu hapishaneden kaçmak, esir olarak kalmaktan daha acı vericidir. Dünyanın tanımını terk etmek ve yaşlanma, hastalanma ve ölme aşamalarından oluşan şeytani projeye başkaldırmak, cesaret isteyen bir iştir.

Başarısızlığı ve yenilgiyi sen yaratırsın. Belirsizlik, şüphe, başaramama korkusu... Farkında olmasan da bu halleri iç dünyanda yaşarsın. İnsan acı çekmeyi, yenilgiyi ve hatta yoksulluğu ve hastalığı gizliden gizliye sever. *Bunları yaşıyorsun, çünkü bunları seviyorsun.*

Gün gelip de tüm acılar yok olduğunda, bir zamanlar korkabileceğin bir şeylerin var olduğuna asla inanmayacaksın.

Korkusuz olduğunda hiçbir şey seni korkutamaz, çünkü korkunun anlamını bilmezsin. Senin için, korku asla var olmamıştır. Sana korku tarif edilse, neden bahsedildiğini anlamazsın.

Dışındaki dünyayı senin kendi "hayır" tavrının yarattığını anladığında, o dünya artık seni yönetemez. Kendi duygularının efendisi olur ve henüz dünyadayken cenneti yaşamaya başlarsın. Son zerresine kadar tüm şüpheleri yok edip tüm varlığını kalıcı bir zafer hissiyle doldurduğunda, dünya bu halini yansıtmaktan başka hiçbir şey yapamaz. Bu eksiksiz olma hali, varlığının bu şekilde tam olması hali, dini anlatımlarda "iman" olarak adlandırılan şeydir. Bu spiritüallik değildir; yapma sanatıdır.

Dünyayı iplerinden çekip oynatan sensin.

Hayatın boyunca, her şeyini, özellikle de sahibi olduğunu sandığın şeyleri elinden almak isteyen bir dünyanın seni sınırladığı bir tanımla yaşadın. Oysa sorunlarını çözmenin tek yolu, farkındalık halinde olmaktır.

Amaç, hedef daima aynı: dünyayı veya hoşa gitmeyen şeyleri değiştirmek. Bildiğin tüm teknikleri kullanarak bunu yapmayı denedin; geriye sadece memnuniyetsizlik kaldı, çünkü dışarıdaki dünyayı değiştirmek imkânsızdır.

Bazen kendini öyle bir durumda bulursun ki bu durumun nereden geldiğini bile bilmezsin. Bir güçsüzlük halidir bu. Sürekli olarak "Benim, tüm bunları üreten benim!" dersin kendine, ama nasıl değiştireceğini bilmezsin. Gerçek değişim, dikkat bu güçsüzlük durumuna odaklandığında gerçekleşir. Sınırlı olduğunun farkında olmak iyi bir şeydir, çünkü sınırlarımız bize yolu gösterir, yolu görünür haline getirirler. Dünyadan vazgeçmek suretiyle acıdan kaçınmak için saatlerce dua eden, meditasyon yapan insanlar, kendi gerçekliklerinin bir zerresini bile asla değiştiremezler. Bu yöndeki bütün çabalarının beyhude olduğunu görürler.

Ondan kaçmak yerine bu mutsuzluğa, bu bulantı ve ölüm haline yaklaşmamız gerekiyor. Mutsuzluk geldiğinde onunla arana mesafe koymaya çalışmak zorunda değilsin. Mutsuz musun? Şimdi olduğundan daha bile mutsuz olmaya çalış! İç dünyamızda kendimizi uçuruma kötülüğün ağzının içine atmak için güçlü bir kararlılığa sahip olmamız gerekiyor. Başkalarını suçlamadan, dışarıdan geldiğini vehmettiğimiz bu fiziksel acıya dokunalım. Ona dokun ve acının içeride olduğunu hisset. O daima oradaydı; bulantı, tiksinti ve korku ile birlikte, asla kazanamayacağımız, daima yenilgiye uğradığımız o yerde...

Mutsuzluğa dokunmak... Ne büyük bir devrim! Bu acıya dokunma konusunda ne kadar kararlısın? Her şeyden kurtul ve acının içine dal. Bunu yaptığında, burada hiçbir şey olmadığını, geçmişte ve bugün hayatının tümünü yöneten şeyin bir gölgeden, soluk ve uzak bir tanımdan ibaret olduğunu fark edeceksin. Cennetin kapılarına vurulan kilit, bü-

yük bir yalandan ibaret. Şimdi ise dünya emir ve görüşlerine hazır; dostluk, sevgi, güzellik, zenginlik, herkes ve her şey emrine amade. Her şey.

Bu teknik yüzeyde kolay bir şey gibi görünebilir, ama unutma, zor anlarda imkânsıza yakın bir şeydir. Durum zorlaştığında, her şey seni ezmek istiyormuş gibi göründüğünde, sorunların giderek büyüyüp devam ettiğinde; fırsatı kullanmak yerine sadece kaçıp uzaklaşmak istersin. Ondan kaçmak yerine, acıyı daha bile fazla hisset! Lütuf halindeyken, acıyı kendi içinde ararsın ve onu orada artık asla bulamazsın. Farkındalık ışıktır; meşale ile gölge aramak gibidir bu. Karanlıkta elinde ışık varsa, artık karanlık yoktur.

Karanlıkla, hayaletlerle ve acıyla buluşma iraden seni zengin ediyor. Kendimi hasta hissediyorum... Mükemmel! Bak bakalım, kendini daha kötü hissedip daha bile fazla acı çekebiliyor musun!

İşin püf noktası, kötülük diye bir şeyin var olmadığını bilmektir.

İçeriye ve Öteye

İçsel yolculuk son derece zor ve tehlikeli bir iştir.
Kendi içinde aşılmayı bekleyen dağlar, okyanuslar,
çöller, ormanlar kayalıklar ve uçurumlar bulacaksın.
Vahşi hayvanlar korkunç canavarlar ve
kazanılması imkânsız savaşlar;
tıpkı dünyanın en çetin ve heyecan verici
maceraları gibi.

Böyle bir yolculuğa çıkmak için
kendini keşfetmekten daha iyi bir sebep olabilir mi?
Üstelik sonunda kendine hükmetmek
gibi inanılmaz ve harikulade bir başarı varsa.

Özgürlük mü, Yok Oluş mu?

Herhangi bir inanç ya da dinle savaşma.
Herhangi bir rejimle savaşma.
Herhangi bir ulus ya da medeniyetle savaşma.
Yalnızca kendi içindeki bölünmeyle savaş,
ikiyüzlülükle, cehaletle ve ölümle...

Dışarıdaki herhangi bir kişiyi suçlama kendini suçla.
Bunun daima doğru olduğunu göreceksin.
Hayattaki tüm sırların sırrı, korkusuz olmaktır.
Korkusuzluk, sabır ve yılmaz irade seni özgür kılar.
Bir seçim yapmak zorundasın:

Özgürlük mü, yok oluş mu?

Tüm olaylar ve deneyimler, duyular ve duygular,
düşünceler ve imgeler, zıtların tiyatrosu;
çekme ve itme, savaş ve barış,
hastalık ve sağlık, yaşam ve ölüm...
Bunların hepsi, her şeyin düşleyicisi ve
yaratıcısı olan sende,
bizzat kendinde cereyan ediyor.

Bölüm V

Başkaları Sensin

Gün gelecek, şaheserimiz olacak maddi evren.
Yansıtacak yeniden keşfettiğimiz iradeyi;
düşleme sanatının canlı örneği olarak...

Başkaları sensin.
Başkaları, varlığının cisme bürünmüş halidir;
her şeyin senin yüzünden yaşandığı bir gölgeler dünyasıdır...

Kendin dışında hiç kimsede hata göremediğinde,
büyümeye başlarsın.

Kendin dışında suçlayacak "başka" hiç kimse olmadığında,
sahiplenmeye başlarsın.

Kendin dışında savaşacak hiç kimse olmadığını kavradığında,
kazanmaya başlarsın.

Başkaları, uzaylı yaratıklar değil.
Başkaları dediğin,
olaylar dünyasına yansıyan halin.

Eleştirme, şikâyet etme,
suçlama başkalarını hataları için
çünkü tek yaptıkları senin kendi görüntünü ve
iradeni sana yansıtmak.

Başkalarına bir şey öğretmeye çalışma
çünkü bilmelerini istediğin her şeyi biliyorlar zaten.

Hiç kimseye yardım etmeye,
hiç kimseyi kurtarmaya çalışma
çünkü senden başka yardım edilecek veya
kurtarılacak hiç kimse yok.
Sen neyi algılarsan, onlar da onu algılarlar.
Sen neyi "düşlersen", onlar da onu "düşlerler".
Sen neyi "yaparsan", onlar da onu "yaparlar".
Sen kendine ne kadar zarar verirsen
veya kendini ne kadar seversen onlar da birbirlerine
o kadar zarar verir, birbirlerini o kadar severler.

Daima tetikte ol!
İç dünyan kasvetli ve donmuş olduğunda
kendinle birlikte dünyanın anlayış seviyesini de
düşürürsün ve başkaları sana saldırmaya veya
seni yok etmeye çalışan uzaylılar gibi görünür gözüne.

Unutma! Başkaları senin ışığın.
Başkaları senin yansıman.
Başkaları sahip olduğun en dürüst, en samimi şey.
Başkaları sende eksik olan şeyi sana söylemek için var.

Başkaları var gücüyle hizmet edip sever seni
iç dünyanda hizmet edip sevmeyi biliyorsan kendini.

Başkaları sensin; sen ne kadar canlıysan, o kadar canlı olan...

Başkaları, kendi iç hallerinin, şüphe ve belirsizliklerinin cisme bürünmüş halidir.

İnsanları şu an gördüğün gibi görebilmen için, hasta olman gerekir. Başkalarını sana şu an göründükleri gibi yaratabilmen için, bütünlüğünü yitirmiş olman gerekir.

Mevcut halinde, başkaları demek acı demek, korku demek – başkaları demek, acı çekmek demek. Oysa başkaları, parçalanmış halde olmanın sonucundan başka bir şey değil. Hal böyleyken, bunu ne görebiliyor ne de anlayabiliyorsun. Başkaları sensin! Senden ayrı olduklarını sanıyorsun, ama yanılıyorsun. Senin karşılığın onlar! Tanı kendi dehşetini... Senin bir yalanını, bir korkunu temsil ediyor her biri; daha yüksek bir varlığa adım atmak istiyorsan geride bırakman gereken bir maskeyi.

Başkalarıyla karşılaştığımızda, onların bizim kendi hal ve değerlerimizin yansıması olduğunu fark etmekten daha büyük bir serüven, daha faydalı bir çalışma olamaz.

Biz kendimizi iyileştirene kadar geçecek yıllar boyunca, başkalarıyla karşılaşmak, kendi hastalığımızla, kendi yenilgilerimizle, kendi ölümlerimizle karşılaşmak anlamına gelecek... hurafeler dünyasında kol gezen tüm bu gölgelerin yaratıcısı olduğunu anlayana dek, uzun yıllar boyunca, dünyayı cehennem gibi göreceğiz.

Unutma! Başkaları, senin zamanın içindeki halin; sen ise onların zamanın dışındaki halisin.

Karşılaştığın her kişide, iç dünyanda kendine ne kadar uzak olduğunu ölçmektesindir. Başkası, senin kendinden uzağa, zamanın içine düşmüş halindir. Öyleyse, bu mesafeyi ölçmeyi kendine görev edin. Hurafeleri yenmek için onların arasından yürüyerek geç; tırmanarak kaynağa ve asıl sebebe yeniden ulaşmak için, izlenimler dünyasına dal... Bu bir kendini iyileştirme görevi. Dışarı çık ve kendinle karşılaş; kendini gör; kendini tanı...

Başkalarıyla karşılaşmak, kendi cehenneminle yüzleşerek onu çözmek ve iyileştirmek için en büyük fırsatındır.

Bu yüzden, başkalarıyla karşılaştığında dikkatini içeriye çevirerek, onların iç dünyanda neye karşılık geldiğini bul. Böylece, o karşılaşmayı nasıl "kullanacağını", onu yola devam etmeni mümkün kılan bir basamağa nasıl dönüştüreceğini anlarsın. Seni hurafeler denizinde esir tutan yükleri nasıl atacağını bilirsin.

Tek engelin kendin olduğunu, dış dünyanın içinde taşıdığın bir okyanusun yansıması olduğunu anladığında, her savaşı kazanmayı bilirsin.

Bu sebeple, başkalarıyla karşılaştığında, şükran duygusundan başka hiçbir şey hissetme.

Şiddete meyilli kişilerle karşılaştığında, onlar aracılığıyla içindeki şiddeti fark edip ondan kurtulabileceğin için; yoksullarla karşılaştığında, onlar sayesinde kendi yoksulluğunu dönüştürebileceğin için; hastalarla karşılaştığında, bu karşılaşma sayesinde bugün dahi farkına varamadığın manevi illetlerini iyileştirebileceğin için... minnet duy!

Birisiyle karşılaştığında... birkaç dakika içerisinde onun hayatıyla ilgili her şeyi bilirsin, o hayatı ve onun gibi tüm hayatları yaşamışsındır, o kaderi biliyorsundur artık. Ne kadar bilirsen, kendine o kadar girebilirsin ve dünya o kadar yok olur.

Olaylara, kişilere önem kazandıran sensin. Tıpkı bir lamba gibi, onları bir saniyeliğine yakıp sonra yeniden söndürme gücüne sahipsindir. Onları istediğin gibi hızlandırabilir, yavaşlatabilirsin... *Dünya, olayların yalnızca sen olduğun için olduğu bir uzantı... bir gölgeler dünyasıdır.*

Noksan kimse, daima bir şeylerin olmasını bekler haldedir. Ancak bir şeylerin olabilmesi için bir şeylerin bükülmesi, kırılması ya da düşmesi gerekir. Bu yüzden, varlık üzerinde çalışmak ilk bakışta sıkıcıdır; zira amacı sessizliğe, düzene ve mükemmeliyete; anlamsız bir hayata anlam katan olay, koşul, karşılaşma ve deneyimleri yok eden Birliğe ulaşmaktır.

Mükemmeliyet sen gerekli hazırlığı yapmadan bir anlığına sana sunulsa, kendi cehaletinin ve korkunun uçurumu seni yutuverir. Mükem-

meliyet, ona hazır olmayan kişiye kendi sınırları, tembelliği ve sıkıcılığının yarattığı yüz başlı bir canavar gibi görünür.

Milyarlarca insanın Yaratılmış Olan'a, yani başkaları tarafından yaratılıp şans tarafından yönetilen parçalanmış bir dünyaya ait olmayı tercih etmesinin sebebi de budur. Çünkü Yaratıcı Olan'ın dünyası, senin sorumluluğunu üstelenemeyeceğin kadar güçlü ve ezicidir.

Kalabalığa karışma, kalabalıkla özdeşleşme; paçanı kurtaramazsın yoksa! Kendi bütünlüğün üzerinde ne kadar çalışırsan, kitlelerin hipnotize edici kuvvetlerinden o kadar az etkilenirsin. Kalabalık, içindeki bölünme ve üzüntünün dışarıda açığa çıkmış halidir. İçsel bütünlüğün ne kadar artarsa, kalabalık ortamlara o kadar az katılırsın. Meydanlarda, stadyumlarda, kulüplerde veya sinema salonlarında toplanan; bir futbol maçında, rock konserinde ya da protesto eyleminde bağırıp çığlıklar atan binlerce insan, içinde bulunan ve tek görevi seni yok etmek olan ölümcül "çokluğun" en belirgin tezahürüdür.

Sen

Önerdiğiniz çözüm, dış dünyayla irtibatı tamamen kesen bir münzevi gibi yalnız olmak mı?

Dreamer

Hayır, bu imkânsızdır. Başka bir yalanın sonucudur. Özdeşleşmeden özgürleşen kişi, istediği her yerde yaşayıp istediği her şeyi yapabilir.

Sen

Peki öyleyse, "başkalarını" ve onların tesirini hayatımdan nasıl yok edebilirim?

Dreamer

Yok edemezsin. Şu anki halinde başkalarını yok etmen, kendi hayatını yok etmenle eşanlamlı olacaktır. Başkalarını hayatından yok etmek için, önce başkalarının kendi uyuşukluğunun mekanik bir yansıması olduğunu anlaman gerekir. Başkaları, kendi içinde taşıdığın ölüm denklemidir. Kendi unutkanlığının bir yansımasıdır.

İnsan ne kadar unutursa, başkalarına o kadar bağımlı olur.

Ne kadar seversen, ne kadar hatırlarsan, kendine ne kadar yaklaşırsan... diğerleri o kadar kaybolur...

Sevince, "başkaları" yok olur.

Sen

Her şey içeriden geliyorsa, dış dünyaya neden gerek var?

Dreamer

Kendi içinde gizlice sakladığın her ne varsa, hayatta onunla karşılaşırsın.

Dünya aynasında kendine baktığında, kendi içinde kurtulman gereken şeyleri görürsün.

Sen

Sevmekten bahsettiniz, ama bir yandan da kendimizin dışında başkalarının var olduğuna inanmayı bırakmamız gerektiğini söylüyorsunuz. Bu nasıl olabilir? Kendimi birine âşık olduğum zamanlardaki kadar mutlu veya canlı hiç hissetmedim.

Dreamer

Birine âşık olmak bir yalandır.

Kendin olmayan birine asla âşık olamazsın. Ve bu gerçekleştiğinde, bu hali karşılaştığın ilk kişiye izafe eder, seni çekenin o kişinin özellikleri olduğunu sanırsın. Bu duygu büyüleyici olduğu kadar tehlikelidir de, zira kendinin dışındaki hiçbir şey ve hiç kimse kendi içinde patlayan bu neşeyi içeremez.

Bir okyanusu bardağa doldurmaya çalışmak gibi beyhude bir girişimdir seninkisi.

Kısa süre içerisinde, tüm sevgini akıttığın partnerinin bu enerjiyi taşıyamadığını görür ve asla gelemeyecek olan yeni bir patlamayı endişe içerisinde beklemeye koyulursun.

Gerçekte, kendini sevmeyi öğrenmeden birini samimi olarak sevemezsin.

Yalnızlık ve korku, kendini bilmekle yenilebilir ancak.

Yalnızlığını dolduracak başka insanlar arıyorsun, çünkü yalnızlığının senin kendi zenginliğinin sebebi ve birincil kaynağı olduğunu anlamıyorsun.

Kendinle baş başa daha fazla zaman geçir. Tüm duyuların canlı olduğu zengin bir hayat istiyorsan, bunu tüm koşullanmalardan özgür bir halde, bilerek ve isteyerek yap.

Hayatımızdaki olayların, koşulların, gerçeklerin, önemsiz deneyimlerin ve başkalarının bu denli fazla olmasının sebebi, kendimizle baş başa kalma kabiliyetinden yoksun olmamız.

Kendimizle ne kadar baş başa kalırsak olaylar o kadar kaybolur ve daha yoğun ve daha gerçek olaylara yer açar.

Sen

Diyelim ki sizi dinleyip başkalarından uzakta bir hayat sürmeye başladık, karmaşık siyasi dengeleri kim yönetecek, ulusları ekonomik darboğazlardan kim geçirecek, dünyayı kaosa sürükleyen etnik ve sosyal ayrımcılıkla kim mücadele edecek o zaman?

Dreamer

Yönetim, kendini yönetmektir.

Kendini yönetmek, dünyayı yönetebilecek yegâne yönetim biçimidir. İç dünyanda şimdide ve burada bulunma gücü, kendin ve başkaları arasında hiçbir bölünme, çatışma ve sınırın olmadığı bir yer yaratır. Bir yerde acı varsa, bunun tek sebebi senin kendi körlüğündür; bir yerde çatışma varsa, bunun asıl kaynağı senin kendi acındır.

Başka bir dünyaya sahip olmak için, düşünü değiştirmen gerekir ki dünyanın en zor işi budur.

Senin iyileşmen insanlığın iyileşmesi, senin bütünlüğün dünyanın kurtuluşu olacaktır.

Tek gerçek yönetim, kendini yönetmektir.

Kendine vakit ayırmıyorsun. Hep "evden uzaktasın", kendinden uzaktasın, hakiki tabiatın olan yaratıcılıktan uzaktasın.

Düşlemiyorsun! Senin için iyi olmak, başka insanlarla birlikte, onların arasında, onların gölgesinde olmak demek. Senin için dış dünyada olmak, nefes almak kadar elzem. Senin için kendinle zaman geçirmek, tahammül edilemez. Dış dünyada kesinlik arıyor, onu başkalarının gözlerinin içinde bulmaya çalışıyorsun. Çünkü kendini sevmiyorsun.

Kendini sevme konusundaki bu yetersizliğin, içeride bir tür kendi kendini imha sürecine yol açıyor. Kendine zarar verme, uyuşturucu, alkol, zararlı tutum ve alışkanlıklar gibi farklı suretlerde karşına çıkan bu süreç, görünürde istemediğin ve önceden tahmin edemeyeceğin kazaları tetikliyor. Tek başına olamaman, yalan söyleyip saklanabilmek için başkalarına muhtaç olman, kendi kendini imha edici bir eğilimin bilinçsiz birer semptomu.

Tek başına olmak, güçlü olmaktır; yalnızlığı dost bilmelisin. Yalnız başınayken kendini iyi hissetmeyi, kendini sevmeyi öğrenmelisin. Kendinle kalmak demek, kendini inşa etmek, varlığını güçlendirmek demektir. Yalnızlığı tek başınalığa dönüştürmeyi bilmek gerek.

Güzel anları bilinçli ve yaratıcı
bir tek başınalık içerisinde yaşamazsan
kötü anları zoraki bir yalnızlık içerisinde
yaşamaya zorlar hayat seni.

Gözlerini kapat ve kendinle baş başa olduğunu hisset. Bu şekilde, kendinle birlikte olarak, güç elde edersin. Güç sana başkaları tarafından verilemez. Güç, kendine hükmetmektir.

Kendini içten dışa doğru inşa et... *Kendi kendinin öğretmeni ol.*

Güç, sana ilk eğitiminde öğretilen her şeyi yok etmendir. Güç, anladığına inandığın her şeyi, yalancı kesinlikleri, ikinci el düşünce ve fikirleri içinden söküp atmandır.

Başkaları dediğin, kendi gölgenin yansımalarıdır. Kendi ruh halinin belirli kişiler de yok olur. Yüzünü ışığa dönen, gölgeleri arkasında bırakır. Yükselmek, kendini bütünleştirmek ve aydınlatmak için, bir bedel ödemek zorundasın. Düşleyen insanın hayatı, belirsizliğin tek bir zerresini dahi kabul etmez. Bunu anladığında ya gidip uyku, mazeret, şikâyet ve başkalarını suçlamaya teslim olur ya da kendini kendi evrimine, kendi gelişimine adarsın.

Başkalarının mevcut olmasının tek yolu, senin kendinden uzaklaşman, bozulup çürüyerek milyonlarca parçaya ayrılmış olmandır. İnsanlar dışarı çıkarlar; restoranlara, sinemaya, kulübe giderler; başkalarıyla birlikte olmak, başkalarıyla karşılaşmak için sosyal ortamlara girerler...

Ancak başkalarının hayatındaki ağırlığı arttığında, er ya da geç kapana kısılırsın. Yalnızca dış olaylara bel bağladığında, başkalarını beklediğinde, onların gözlerinde onay aradığında, kendini "canlı hissetmek" için cinsellik, yeme içme ve uykuya bel bağladığında, bir kum tanesi kadar küçülürsün.

Kendine bel bağla! Gücün tamamının içinde olduğunu anladığında, olmuşsundur. Kendini zamandan özgürleştir. Doğmuş olduğun ve bir gün öleceğin inancından özgürleş. Kariyer, evlilik, çocuk, roller gibi kendini güvende hissetmeni sağlayan tüm bağlar, avuç içi kadar kalmış varlığını görünmez bir çitle çevreleyerek seni sınırlıyor. Ve sen buna "güvende olmak" diyorsun.

Olaylar, yaşadıkların ve başkaları, kendini canlı hissetmeni sağlıyor. Deneyimleri hayat sanıyorsun. Oysa dış dünyadan gelebilecek hiçbir şey yoktur. Başkalarından öğrenebileceğin veya alabileceğin hiçbir deneyim veya bilgi yok!

Birileriyle karşılaştığında, onları ışıklı basamaklar gibi kullanmalısın. Tüm insan meşreplerini ve tiplerini bilmeli, onları tüm varlıklarıyla birlikte bir saniyede yutup onlardan öteye geçmelisin. Başkaları diye bir şey varsa, bu sadece senin anlaman, iç hallerinin ifşa olması ve yolunda ilerlemen içindir. Karşılaştığın her kişiyi, her durumu ve kendini içinde

bulduğun her rolü, bir süreliğine giyip artık üzerine olmadığında değiştirdiğin birer elbise gibi kullanmalısın.

Bir karşılaşmalar oyunudur bu; uzun bir süre, aynı tiplerle karşılaşmaya devam edersin. Gel gelelim her seferinde daha yüksek bir sorumluluk seviyesindesindir. Nihayet bir gün, "dışarıda bir yerlerde" tanıyacak, buluşacak ya da kullanacak birilerinin olmadığını, sadece kendinin olduğunu anlarsın.

Bu anlayışla birlikte, dünya gerçek boyutlarına geri dönerek el kadar kalır. Anlarsın ki dünya çok kırılgan, beslenmeye muhtaç, ona birinin hayat vermesi gerekiyor... ve bunu yalnızca sen yapabilirsin.

Düşleyen, başkalarını yaratır... olayları yaratır; kendi kişisel evrenindeki her bir zerreyi yaratır ve bunu tek başına yaptığını bilir. Öyleyse dur. Gözlerini kapat. Kendini sevgiyle doldur... ölümsüzlükle doldur. Kendini hayatla doldurup ağzına kadar, dışarı çık ve dünyayla, başkalarıyla, olaylarla karşılaş. Bunu yaptığında, yapılmadık hiçbir şey kalmadığını görürsün. Bu durum, senin kendi içinde başardığın şeyin bir yansımasıdır sadece.

Sen

Peki ya rasgele şiddet olaylarının mağdurları? Yol açmadıkları ve kontrol edemeyecekleri bir trafik kazasında ölenler, yaralananlar? Sokakta yürürken saldırıya uğrayan, soyulan insanlar?

Dreamer

Herkes sadece kendisiyle karşılaşır. Başkaları, dünya, deneyimler, gerçekler, olgular... bunlar sadece bu karşılaştırmayı geciktirir.

Kendinden ne kadar ayrı kalırsan, bıraktığın boşluk başkaları, olaylar, hoş ve nahoş deneyimler tarafından o kadar doldurulmak zorundadır.

Kendine, asıl sebebe geri dönmeyi öğrenmek zorundasın.

İçinde bir yüz buruşukluğuyla dolaşıyorsun her zaman, içini sıkıp daraltan, varlığından bihaber olduğun bir acı. Ona iyice bak. O ölümdür işte.

Bu yarayı, bu manevi ölümü fark etmeyi ve iyileştirmeyi öğrenmelisin; çünkü fark edilmeden kalırsa, hastalıkları, çatışmaları ve kazaları mıknatıs gibi hayatına çekmeye devam eder. O acıyı, o ıstırabı hissettiğin anda şöyle haykır: "Hey sen! Ne işin var burada? Bu hane benden sorulur. Benim iznim olmadan hiç kimse buraya bir zerre bile sokamaz!"

Başkaları, kendinin dışında seninle ilgilenebilecek, seni yolundan çevirebilecek, heyecanlandırabilecek ya da incitebilecek bir şey olduğuna dair yanıltıcı kanaatindir. Başkalarına ihtiyaç duymak demek, bu yanılsamaya, yani var olmayan bir şeye muhtaç olmak demektir.

Oysa başkaları senin yarattığın bir tuzaktır. Bu yanılsama seni daima daha yoksul yapar, seni binlerce parçaya böler ve bütünlüğünü tamamen yitirmene yol açar; seni yaşlandırır, hastalandırır ve en sonunda öldürür. Yalnızca başkalarının sana ayna tuttuğunun, mevcut halinin birer tezahürü olduğunun farkında olmak, seni daha yüksek bir anlayış seviyesine çıkarır.

Unutma! Kazalar birer rastlantı değil, bilinçsiz bir iradenin yaptığı kusursuz planın parçasıdır.

Sen

O halde, dış dünya zor veya tehdit edici
bir hal aldığında ne yapmalıyız?

Dreamer

İstersen önce ne yapmaman gerektiğiyle başlayalım:

Tepki vermemelisin; her şeye her zaman yaptığın gibi tepki vermemelisin. Dış koşullara tepki vermeme cesaretini bulduğunda, hayatın merhametine terk edilmiş olmaktan kurtulursun. Öyleyse, dış dünyanın zorluk ve mutsuzluklarıyla özdeşleşme. Kendini içeride izole et hayattan ve onun olaylarının seni ezmesine izin verme.

Tepki verme!
Tepkin, tepki verdiğin her şeyin asıl sebebidir.

Dış olaylarla özdeşleşmedikçe ve onlara tepki vermedikçe, hiç kimse ve hiçbir şey seni incitemez, hatta sana elini bile süremez.

Özdeşleşmemek demek, dünyanın dalgalı ve bulanık sularından yansıyan kendi görüntünün içinde kaybolmamak ve boğulmamak demektir.

Sen

Sizin dünyanız da benimki gibi insanlarla, olaylarla ve deneyimlerle mi dolu?

Dreamer

Hayır, kendimle dolu. Benim dünyamda her şey yerli yerine oturur ve hiçbir şey asla başıboş değildir.

Birey ve Kitle

Birey sözcüğü, *bir* kökünden gelir.

Birey kendi içinde bütünlük, birlik ve sevgiyi elde etmiş kişidir.

Sıradan insan ise bir *kitledir*; birbiriyle hiç durmaksızın savaşan binlerce "ben" arasında bölünmüş, çatışmalı düşünce ve duygularla paramparça olmuş, kendinden ve başkalarından ayrı düşmüş kimliksiz, fikirsiz ve sevgisiz bir yığındır.

İnsanda hem kitleye ait olma hem de birey olma projeleri aynı anda çalışır. Bir böcek olmaya giden yola gönülsüzce razı olmak da, kendi ilahi kökenlerini keşfetmek de insanın hikâyesine dahil.

Bir yerde ne zaman bir birey doğsa, onu imha etmeye hazır bir güruh, bir kitle, bir karşıt güç derhal karşısına dikilir.

Kitle, bireyin baş düşmanıdır. Bu her zaman böyle olmuştur; istisnasız, her devirde, birey ile kitle arasındaki çekişme, bireyselliğin maruz kaldığı zulümler, insanlık tarihinin değişmez birer öğesi olagelmiştir.

İlginçtir ki insanlık olarak hem bireye ihtiyaç duyarız hem de onu bastırmak için karşı konulamaz bir dürtüye sahibizdir.

Birey korkutur bizi; fikirlerinin yüksekliği, nefesinin genişliği, düşünün büyüklüğü, sahip olduğu canlılık ve bozulmazlık dayanılmaz bir acı verir bize. Sadece onun yanında olmak, konuşmasını dinlemek ya da hareketlerini izlemek bile, kendi tembelliğimizle, çirkinliğimizle, tahammül edilemez deformasyonlarımızla yüzleşmeye zorlar bizi. "Meğer değişmek ne kadar kolaymış" dedirtir. Onunla kıyaslanmaya katlanamayız. Onu oracıkta yok etmeliyizdir; bizi içeride birlik olmaya, gelişmeye ve bütünlüğe sevk eden o sesi bir şekilde bastırmak zorundayızdır.

Öte yandan, hiçbir şey önce bir birey tarafından düşlenmeden yaratılamaz.

Görebildiğimiz, algılayabildiğimiz, dokunup hissedebildiğimiz her şeyin, medeniyetimizin tüm maddi ve manevi başarılarının ardında, daima bir düşü olan özel bir insan vardır.

Yalnızca birey düşleyebilir.

Yalnızca birey yaratıcıdır ve yalnızca bireyler sayesinde maddi ve manevi ilerleme kaydederiz. Medeniyetimizi bugün dahi besleyip büyüten sanat, değerler, parlak ve asil fikirler hep birey kaynaklıdır.

Haydi değiştirelim düşleneni.
Haydi değiştirelim aynadan yansıyanı.
Haydi değiştirelim olayları, başkalarını, dünyayı.

Haydi değiştirelim geçmişi.
Haydi değiştirelim kaderi.
Haydi değiştirelim imkânsız olanı,
yenilmez olanı, kaçınılmaz olanı.
Haydi değiştirelim tüm sorunların ve
zorlukların sebebi olan şeyi:
Değiştirilemez olan seni.

Tek başına kalmayı öğren, yoksa çok acı çekersin.

Hayatının hangi aşamasında olursa olsun, kendi iç dünyasında gerçekten olup bitenleri izleyebilen insan, mutsuz ve memnuniyetsiz bir şekilde yaşadığını görür.

Canlı olmak, idmanlı olmayı gerektirir... Bu çalışma, tamzamanlı bir adanmışlıktır. Kendinle baş başayken kendini iyi hissetmeyi öğren!

Bu konuda idmanlı değilsen, kalabalığa ait olmak için çabalarsın; sevmediğin bir iş bulur, seni mutlu etmeyen bir evlilik yaparsın; sırf başkalarıyla birlikte olmak için...

Yalnız başınayken kendini iyi hissetmeyi öğren. Dünya senin içinde ve bizzat senin tarafından inşa edilmeli. *İçeri ve dışarı yoktur.* Yalnızca yaratıcılık vardır. Kalabalıkta, yaratıcı olmayı bırakıp yaratık olmaya meyledersin. Sonsuza dek yaşamak istiyorsan tek bir anı bile ıskalamamalısın; bir anlık gaflet, cehenneme yeniden düşerek yıllar içerisinde elde edilen kazanımları heba etmene yol açar.

Sana anlattığım bu konu, cennette yaşamakla ilgili.

Cennet, mutluluk ve başarı... Bunların hiçbiri dışarıda başkalarıyla birlikte yaşanamaz. Yalnızca içeride ve şu anda yaratılabilir. Dışarıda gördüklerin, halihazırda yaşanmış ve bitmiştir.

Cenneti içinde taşımayı öğren. *Seyyar bir cennet.* Hiçbir rol, dost ya da ilişki cennette kalmamızı sağlayamaz; bunu sadece biz yapabiliriz. Hiçbir evlilik, müzik, cinsellik, uyuşturucu, akıl hocası, usta ya da guru bizi cennete ulaştıramaz; bunu sadece biz yapabiliriz.

Unutma! Sen ve başkaları diye iki ayrı dünya yok.

Sen ne kadar çoğalırsan, başkaları o kadar azalır. Sen kendine ne kadar yaklaşırsan, *"burası ve şimdi"* ile ne kadar temas halinde olursan, dış dünya ve onun görünürdeki zıtlar oyunu sana o kadar az çekici görünür.

Bu anlaşıldığında, tüm gereksiz fazlalıklar kaybolur. Her şey daha köklü bir hal alır.

Kendine ne kadar yaklaşırsan, nefrete o kadar az, daha derin ve daha yüksek bir hayata o kadar fazla yer kalır.

Hayatın dış olaylardan değil, iç hallerden oluşur. Öyleyse, başka yerlerde aramayı bırak, kendini tanı! Kendin ol!

Kaynağa geri dön, içinin derinliklerine dal ve dünyada her ne olursa olsun, "erişilmez" ol. Dünyadan özgürleştiğinde, dünya konusunda bir şeyler yapabilirsin. Onunla özdeşleştiğin, onun içinde kaybolduğun sürece onu değiştiremezsin ve ne yaparsan yap, durumun daha da kötüye gider.

Her şeyin içeriden geldiğini, içinde yaşadığın dünyanın dışarıdan sana değil senin tarafından dışarıya yansıtıldığını idrak ettiğinde, korkun sona erer.

Hayatta karşına ne çıkarsa çıksın, kâr etsen de zarar etsen de, zevk alsan da acı çeksen de, hastalıkta ve sağlıkta, zaferde ve yenilgide, insanlar seni övse de yerse de, içe dönük dikkatini ve korkusuzluğunu muhafaza et. Dışında neler olup bittiğinden bağımsız olarak, iç ahengini ve sükûnetini koru.

Dünyayı değiştirmenin yolu budur.

Unutma! Dünyada şiddet, suç, yoksulluk ya da açlık diye bir şey yok. Savaş, devrim, terörizm ya da soykırım yok. "Mücbir sebepler" yok, açıklanamaz felaketler yok; hastalık, yaşlanma ve ölüm yok. Sadece sen varsın... Kendi ölümcül fantezilerinin esiri olmuş bir sen... Sadece sen; içinde taşıdığın cehennemin bilinçsiz kurbanı olan bir sen. Sadece sen; hakikatte kim ve ne olduğunu unutmuş ve içinde kendini asla sevmemiş gafil bir sen...

Kendi dünyanın yaratıcısı mısın, kurbanı mı? Avcı mısın, yoksa av mı? Sen mi dünyanı düşlüyorsun, yoksa o mu seni düşlüyor? Bu soruların cevabını belirleyen şey, senin kendi anlayış seviyendir.

Öznellikten daha nesnel bir şey yoktur. Ve nesnellikten daha öznel bir şey yoktur. Vizyon ve Gerçeklik bir ve aynı şeydir. İçinde bulundu-

ğun anda, içinde yaşadığın dünyayı yaratmaktasın. Ayrı düşmeye ve hayatta kalmak için mücadele etmeye inanıyorsan, içindeki bölünmüşlük ve acının etrafındaki dünyaya sıçradığını, algılarına şüphe ve korkunun hükmettiğini görürsün. Ölümle ve birbiriyle savaşıp birbirini öldüren ve yutan kütlelerle dolu bir dünyada yaşarsın.

Geçerli kanun, "görmeden inanmak"tır. "Görmeden inanmak", seni tüm dünyanın yaratıcısı ve efendisi yapar. "Görmeden inanmamak", seni bizzat yaratıp dışarıya yansıttığın acı verici bir gerçekliğin kölesi ve kurbanı yapar.

Hayatında hiçbir şeyin yolunda gitmediğini, bir şeyleri yanlış yaptığını hissettiğinde bunu hatırla. Hata yapmak diye bir şey yoktur! İnsan neyse onu yapar. Bir makine hata yapmaz. Neye programlanmışsa onu yapar. Kendi tasarımını, kendi doğasını, kendi kaderini değiştiremez. Makineler makine olarak doğar ve makine olarak ölürler. Mekanik düzenlerinin dışına çıkamazlar. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, dış kuvvetlerin tesiriyle hareket eden birer kukla olarak kalmaya mahkûmdurlar.

Hayat, onu düşlediğin gibidir.

Kendini dinleyip hissettiklerini kaydettiğinde, şu an içinde cereyan eden şeylerin hayatının her günü sabahtan akşama ve akşamdan sabaha kadar yaşadığın şeylerle bire bir aynı olduğunu göreceksin.

Dünyayla, yüzeydeki şeylerle ve seni her gün meşgul edip bitkin düşüren onca şeyle özdeşleşmiş olduğundan, kendi içindeki nadiren görebildiğin bu iç hallerin hayatını yönetmekte olduğunu fark edemiyorsun. Üzerine karabasan gibi çöküp sana eziyet ediyor ve nihayet fiziksel ölümle tanışana kadar sana her gün binlerce manevi ölüm yaşatıyorlar.

Sıradan insan, ölmeye mahkûmdur.

Anlayış seviyenle ilgili en iyi gösterge, Hayatın sana gönderdiği zorluklarla ve saldırılarla nasıl baş ettiğin. Hayatın zorluklarını seni uyandırmak için kullanabilir veya seni daha derin bir uykuya çekmelerine izin verebilirsin.

Ölümü kendi içinde üretmiyorsan, onu düşlemiyorsan, kendini savaşın içinde bulman imkânsızdır. Savaş, yoksulluk, başarısızlık, hastalık, ölüm ve diğer felaketler nesnel gerçeklikler değildir. Hiçbiri senin dışında değildir.

Sen onları düşlemedikçe, onlar gerçeğe dönüşmezler.

Ancak tüm evrenin sana düşman olduğuna ve senden tamamen bağımsız dış güçlerin kurbanı olduğuna dair inancın o kadar kuvvetli ki, kendi iç bölünmelerini ve çarpıtmalarını dışarıdaki dünya tarafından sana dayatılan şeyler olarak görüyorsun, oysa gerçekte bunlar, parçalanmış haldeki Varlığından dış gerçeklik perdesine yansıtılan görüntülerden ibaret.

Düş ve gerçeklik arasındaki farkı kapatmak için, önce yanılsamalara duyduğun inançtan kurtulmalı; ayrılık, sınırlanma, kayıp, zarar, acı, mücadele, hastalık, doğum ve ölüme olan inancının gerçek değil, gerçeğin yalnızca bir tasvirinden ibaret olduğunu anlamalısın.

Yalan söylememeyi öğrenmelisin; en başta kendine. Dünyayla ilgili çatışmalı vizyonunu terk etmenin zamanı geldi.

Cansız olan her şeye ölmenin zamanıdır artık.

Yeniden doğma zamanıdır. İnsanın hayal edebileceği en büyük serüvendir bu: kaybedilmiş bütünlüğün yeniden kazanılması...

Suçlama ve kendini haklı çıkarma tutkalıyla
yapıştırılan kanatlar düşüp gitmeye mahkumdur;
yalnızca "gerçek kanatlar" inşa edenler
tanışabilir büyük serüvenle.

Kendi içindeki çatışmaları aşan,
dışarıdaki çatışmaları da aşar.

Kendini içeride birleştiren,
dışarıyı da birleştirir.

Kendi içsel sınırlarını aşan,
dünyayı tüm sınırlardan özgürleştirir.

Mademki bir dış dünyanın var olduğuna inanıyorsun, öyleyse kullan onu. Bırak tüm deneyim, olay ve durumlar iç dünyanda bir yere otursun ve sen onların içinden en faydalı olanlarını alıp faydasız olanlarını at.

Başkaları veya dünya... Elindeki onca faydasız malzemenin enerjiye ve yepyeni bir hayata dönüştüğü yer burası. Dışarıda görüp karşılaştığın her şey, iç dünyanın soluk birer gölgesinden, kendi içsel sorumluluğunun cansız bir dışavurumundan ibaret.

Kuklalar gibi etrafını saran insanlara bak ve gör onları... Onların okullarına gittin, aynı kitapları okudun... Bütün bunlar seni daha mutsuz etmekten, daha fazla ölmene yol açmaktan başka bir şeye yaramadı...

Özgür olmayı... dünyayla özdeşleşmekten nasıl özgürleşeceğini öğrenmek zorundasın!... Dışarıdan gelen her şeyi yok say. Sen ne kadar bütün olursan, hayatın da o kadar muazzam ve ahenkli olur. Dışarıdan bir şey almaya yeltenmek, yasak meyveye el uzatmak, o bütünlüğü unutarak cenneti yitirmektir.

Dikkatini kendi üzerine odakla, yoluna çıkan her şeyin peşinden koşan bir kukla gibi dışarıya değil! İçeride kendini sev... Tek yapman gereken bu. Neşe ve mutluluğu iç dünyanda zorla uygula. Kendini içeride sevene ne ihanet vardır, ne kötülük, ne tehdit, ne de tehlike...

Kendini mutlu olmaya zorla, tıpkı bilinçsizce kendini "mutsuz", sorunlarla ve kazalarla dopdolu olmaya zorladığın gibi. İçeride kendinin farkında olan bir insanın başına asla kaza gelemez.

Saldırılar ve kötülükler geldiğinde dünyayı, başkalarını, koşulları suçlama... Bekle, hiç değilse birkaç saniye... ve içini dinle. Seni rahatsız eden, tehdit eden şeyi ara... İçindeki gölgeleri kovala... Evine izinsiz giren biriymiş gibi, kendi yalanlarını ve şüphelerini avla: seni yutan içindeki o canavarı.

Seni öldüren, körü körüne inanman. Yalnızca dışarıyı tamamen görmezden gelme haline ulaştığında gerçek kimliğini bulursun. Dış dünya seni artık baştan çıkarmadığında ve iyileştirmediğinde, gerçekliğin içinde kazandığın ahengi, güzelliği ve zenginliği yansıtır.

Peşini bırakmıyorsa ölüm ve sefalet,
acı ve kötülükler eziyet ediyorsa sana,
tek bir çıkış yolun var:
Varlığının en gizli ve karanlık kovuklarında
gerçek Hayatı bulmak.

Acı ve sıkıntıları bedeninde
dönüştürmeyi başardığında,
dünyanın dönüşümüne şahit olursun.

Kalabalıktan Çıkış

Bütünlüğünü korursan, yok olur kibrin
ve onunla birlikte, görüntülerden oluşan o absürd tiyatro.

Etkilenmeden kalırsan, yok olur zaman
ve onunla birlikte, gerçek olmayan her şey: "Acı" mesela.

Dokunulmaz olursan, görürsün dünyayı
mutlak mükemmelliğiyle ve başkalarını,
gerçek kimlikleriyle:

Tıpkı senin gibi, her şeye güç yetiren
ölümsüz tanrılar olarak.

Dünya bizim şaheserimizdir.

İyi günde ve kötü günde, zaferde ve mağlubiyette,
ölümde ve ebediyette mutlulukta ve acıda,
şüphede ve kesinlikte, bollukta ve yoklukta.

Dünya denilen bu kişisel evren,
daima bizim kendi şaheserimizdir.
Bizler onun ressamları ve yaratıcılarıyız.

Öyle olduğumuzu unutmuş olsak bile.

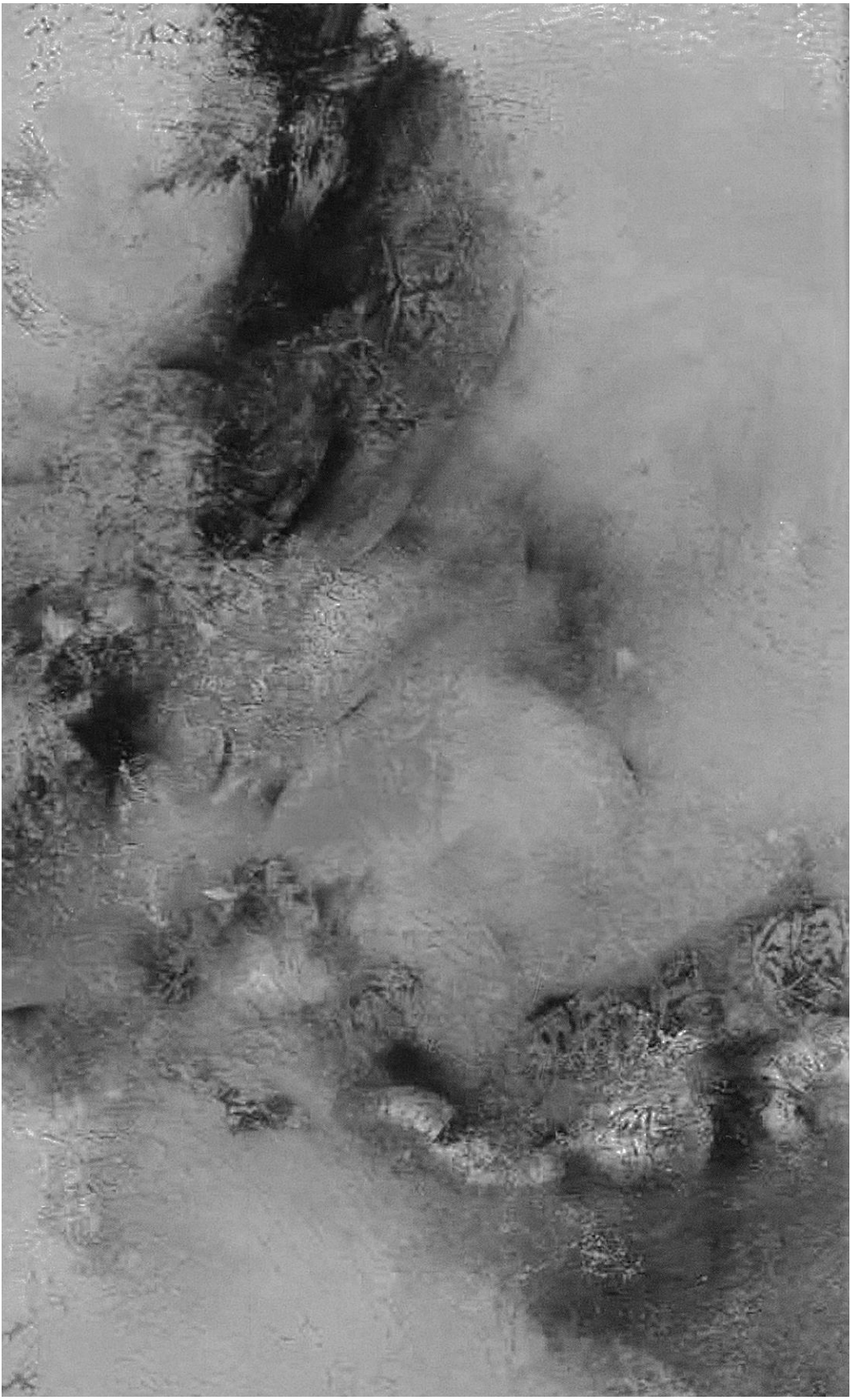
Unutma
Hayat, pes edene ya da
onun ötesine geçene kadar seni sınar.

Bölüm VI

Olmak ve Sahip Olmak

Bedenimin ilişkilerimi yükseltiğinde
çalışma, bölünmede ve savaşların yerini ahenk,
güzellik ve hakikate bırakığı
yeni bir frekansa yükselir dünya...

İçtekt sınırları yok ol.
Her şeyin tek sebebinin sen olduğunu
bir emir gibi haykırarak
evrensel hayatımın ve gücünün farkıyla
bestelen aşağıyım...

Görüp dokunduğumuz ve algıladığımız her şey,
finans dünyasının gökdelenleri, sanayinin piramitleri,
bilim ve teknolojinin tüm keşif ve başarıları,
adına "gerçeklik" dediğimiz her şey,
içteki görünmez bir dünyanın,
yani bulunduğumuz varlık düzlemini dikey olarak
kesen bir fikirler ve değerler dünyasının,
yani Varlık dünyasının dışarıya yansımasından
başka bir şey değildir.

Her şey içeriden gelir.
Para bile içeriden gelir.
İçeride üretilir. Nasıl mı?
Ona sahip olmadığın yanılsamasını yok ederek.
Dışarıda sebebi olmadığın hiçbir şeyin
bulunmadığını "fark ederek".

Yalnızca sorumluluğunu üstlendiğin şeye sahip olabilirsin. Tıpkı sevgi gibi, finansal güç de bu prensibe itaat eder.

Servetin, kendi içinde üretebildiğin zenginlikle kuruşu kuruşuna denktir.

İçsel sorumluluk ve korkusuzluk tüm sınırları yok eder bu yüzden, akla gelebilecek tüm servet ve zenginliklerin kaynağıdır.

Her şey içeriden gelir.

Olmak ve Sahip Olmak birdir ve aynı şeydir.

Bir insanın ya da bir ulusun veya bütün bir toplumun zenginliği, refahı ve yaşam standardı, maddi araç ve kaynakların ne kadar bulunabilir veya bol olduğuna değil, söz konusu kişi, ulus veya toplumun Varlığının genişliğine bağlıdır. Benzer şekilde; hissetme, düşünme, hareket etme biçimimiz, emellerimiz ve fikirlerimizin yoğunluğu, neye inandığımız ve Düşümüzün kapsamı da kaderimizi belirler.

Boyutları ve biçimi bakımından gölge kendisini yansıtan
nesneye nasıl bağımlıysa,
Sahip Olmak da Olmaya bağımlıdır.

Bu gerçek, sıradan insanoğlunun hiçbir zaman anlayamadığı bir şey olagelmiştir, zira Olmak zamanın dışında, Sahip Olmak ise zamanda ve mekânda gerçekleşir.

Olmak ve Sahip Olmak arasında mevcut olan mükemmel dengeyi görmekten bizi alıkoyan şey, ikisini bir sis perdesi gibi ayırarak bizi yanıltan bu zaman faktörünün ta kendisidir. Sahip Olmak süblimleştiğinde Olmaya, Olmak cisimleştiğinde Sahip Olmaya dönüşür. Ancak insanın gözüne psikolojik bir perde çeken zaman, onları bu gerçeğe kör eder.

Bir olayın veya dış koşulların elverdiği bazı durumlarda, Sahip Olmak *bir süreliğine* Olmaktan üstünmüş gibi görünebilir; bunun tersi de geçerlidir; işte böyle durumlar, insanın bu ikişi arasındaki ilişkiyi yok sayıp Olma ve Sahip Olmanın birbirinden tamamen ayrı ve bağımsız iki şey olduğuna ikna olması için yeter de artar bile.

Ancak bir şekilde zamanı, bir insanın hayatını oluşturan yılları veya bir medeniyetin yüzlerce yıllık döngülerini sıkıştırabilseydiniz, Olmak ve Sahip Olmak arasındaki mükemmel ilişkiyi görürdünüz. Zamansız bir vizyonda, bunların aynı şey olduğunu, bire bir aynı gerçekliklerin farklı seviyelerdeki hali olduklarını anlardınız.

Bir insanın uğrayabileceği en büyük talihsizlik
olmadan sahip olmaktır.

Büyük bir servet sana şans eseri verilmiş olsa dahi
emin ol ki senden aynı şekilde geri alınır.

Gerçek kalıcı başarı,
yalnızca başarıyı önce içinde yaşadığında
deneyimlediğinde ve yendiğinde elde edilebilir.

Olmak, Sahip Olmanın zıddı değildir; o farklı bir seviyede yaşar. Olmak ve Sahip Olmak, aynı gerçekliğin farklı hızlarda titreşen ve varlık merdiveninde farklı basamakları işgal eden versiyonlarıdır. Zamanla kayıtlı olan evreninden özgürleşerek zamansız dikey bir hat boyunca yükselebilseydin, Sahip Olmanın Olmaktan bağımsız olmadığını, onun bir yansıması olduğunu görebilirdin.

Vizyonunu yükselttiğinde, zaman ve mekânın zincirlerinden özgürleştiğinde; Sahip Olmak ve Olmak, Ekonomi ve Etik, Vizyon ve Gerçeklik bir olur. Tam tersine vizyonun alçaldığında, bir çokluk ve bölünmüşlük dünyasına düşer, gerçekliği yalnızca görünürdeki mücadele ve çatışma, düzensizlik ve adaletsizlik halinde görür, evreni yöneten tek şeyin "şans" olduğuna inanırsın.

Yalnızca olduğun şeye sahip olabilirsin.
Ne kadarsan, o kadar şeye sahip olursun.
Ne kadar şeye sahipsen, o kadar olmak zorundasın.

"Sahip Olmak, Olmaktır" prensibini kabul eden kişi, insanoğlunun en eski önyargılarından birinden kurtularak, kavramsal sistemlerinde devrim yapar. Yapmayı ve olmayı mümkün kılan Sahip Olmak değildir; bilakis yapmayı ve bunun sonucunda sahip olmayı mümkün kılan Olmaktır. Toplu hipnozun bu biçimini aşmak demek, yatay dünya vizyonunu geride bırakarak, sonsuz Varlık seviyelerine karşılık gelen gerçeklik katmanlarının bulunduğu *dikey bir vizyona* adım atmak demektir.

"Sahip Olmak, Olmaktır" prensibi, insanların hayatları, rolleri, işgal ettikleri yerler ve kaderlerinin çeşitliliği ile ilgili en karmaşık ve hayati meseleleri anlamanın anahtarıdır. İnsanlık tarihi, sonu gelmeyen bir daha fazlasını yapma ve daha fazlasına sahip olma uğraşından ibarettir; üretim, iletişim ve seyahat kabiliyeti ne kadar arttıysa medeniyet de daima o kadar ilerlemiştir.

Fikirlerden oluşan görünmez boyut, diğer adıyla sebepler dünyası, bu tarihi dikine keser. Görünür dünyadaki yapılan her fethin, yapma ve sahip olma kabiliyetindeki her artışın ardında mutlaka Varlıkta yapılan bir fetih vardır. Bilimsel bilgi ve teknolojik gelişim, insanın kendini tanımasıyla ve içerideki sorumluluk seviyesini yükseltmesiyle doğru orantılıdır.

Bir insan, bir medeniyet, bir ülke, ancak kendi Varlığında elde ettiği şeyleri yapabilir ve ancak böyle şeylere sahip olabilir; tarihindeki olay ve koşullar, iyi kötü karşılaştığı her şey, Varlık seviyesiyle, fikirlerinin genişliğiyle, değerlerinin derinliğiyle mükemmel biçimde uyumludur.

Gerek doğada ve gerekse Ekonomide, tüm iyiye gidişler içeriden dışarıya, görünmeyenden görünene, Olmaktan Sahip Olmaya doğru gerçekleşir.

Sen

Öyle görünüyor ki dünyanın neresine giderseniz gidin şirketler, aileler ve bireyler arasında en yaygın sıkıntı para bulamamak. Çoğu zaman ben de maddi durumumdan endişe ediyorum. Bu konuda ne yapılabilir?

Dreamer

Para yalnızca bir yan üründür. Dış dünyanın kontrolü ele geçirmesine izin vermediğinde, ihtiyaç duyduğun tüm kaynakları bulursun.

Tek yapman gereken Düşe geri dönmek ve yalnızca kendinle olan savaşı kazanmak. Zenginlik bilincinin iç dünyanda hâkim olmasına izin verdiğinde, tüm maddi sorunlar anında yok olur.

Sınırlarını ve kısıtlarını belirleyen paranın olmaması değil. Tam tersine, seni kaynaklardan yoksun bırakan ve maddi kaderini mühürleyen, kendi içindeki sınırlar ve sefalettir.

Bütünlük sahibi insan için, yani yeni insan için; yapmak düşünmekten ve planlamaktan, çözüm sorundan, zafer savaştan önce gelir. Ve kendisinden sonra geleni yok eder.

Bir finansal sorunla yüz yüze geldiğinde, cesareti elden bırakma. Hareketsiz ol... Omurganı dikleştir... Derin nefes al...

Tüm dikkatini Varlığına yönelt... Titreyip bocalayan duygularının kontrolünü ele al... Gerçekleştirmeyi en çok istediğin şeyi sabit bir kararlılık ve kesinlik ile pekiştir. Bunu yapmak, işine sonsuz kaynaklar, hayatına adalet getirecek.

Sen

Dünya çok hızlı değişiyor. Gün geçmiyor ki işimi tehdit eden yeni teknolojiler ve yeni rakipler ortaya çıkmasın. Etrafımda olup bitenleri nasıl kontrol altına alabilir, nasıl başarılı bir lider olabilirim?

Dreamer

Gerçek lider çözümler bulur, kararlar alır, imkânsız görünen sorunları aşar, savaş ve çatışmalardan galip çıkar, zirvelere tırmanır, okyanusları aşar... Bunların tümünü kendi iç halleri sayesinde, yani kendi i ç dünyasında, kendiyle baş başayken, sessizlik ve hareketsizlik içerisinde yapar.

Kendisine çektiği ve birlikte çalıştığı insanlar, sorumluluk seviyesinin dışarıdaki yansımasıdır; o kendi düşüne ne kadar bozulmaz bir adanmışlıkla bağlıysa, onlar da o kadar sadık ve akıllıdır. Hiçbir şey istemez, çünkü dışarıdan hiçbir yardım gelemeyeceğini bilir. İhtiyaç duyduğu tüm kaynakları yaratmak için gereken kapasite ve güce kendi içinde sahip olduğunu bilir.

Zaferi ve başarısı için gerekli olan tek aracın kendi psikolojik bütünlüğü olduğunu bilir.

Dışarıda gördüğün bankalar, kendi içinde sahip olduğu kaynakların soluk birer yansımasından ibaret. O bankaların kasaları senin içinde olup, açılmaları için bir emrin yeter. "Para, iç dünyayla ilgili bir meseledir."

Öyleyse para için endişelenme. Kendin, kendi bütünlüğün için endişelen. Gerektiğinde, parayı yanı başında bulacaksın. Kendine güvendiğinde, Düşüne güvendiğinde, güzel bir Hayat sürmek için ihtiyaç duyduğun tüm paraya sahip olacaksın.

Bahiste kendi üzerine oynarsan, Hayat da senin üzerine oynar.

Herkes para kazanmak istiyor, gel gelelim pek azı bunu başarıyor. Oysa para kazanmak kolaydır. Gerçek zenginlik halihazırda içinde; tek yapman gereken onu ağırlıklarından kurtararak dışarı çıkarmak.

Unutma! Mevcut halinde seni tatmin eden hiçbir şeye sahip değilsen, hatayı sadece kendi içinde ara. Varlığın şu anki haliyle kaldığı sürece, istediğin şeylere asla sahip olamayacaksın. Yeni bir anlayışa, yeni bir anlama, yeni bir Hayata sahip olmak ve bunun sonucunda daha üst düzenlere ait olayları kendine çekmek istiyorsan, kendini değiştirmek zorundasın.

Kendini değiştirmek demek, her şeyden önce, "kendinden kurtulmak" demektir. "Daha yüksek bir seviyede" doğabilmek için, "daha aşağı bir seviyede" ölmen gerekir.

Bir insanın zenginliği, bir girişimin başarısı, bir ulusun finansal kaderi, her birinin kendi felsefesinin yansımasından, yani o insanın, şirketin veya ulusun düşünce biçimlerinin, değer ve inanç sistemlerinin maddeye dönüşmesinden ibarettir.

Yakın gelecekte, en küçük işletmeden en büyük çokuluslu şirkete kadar her kuruluş, ideolojik olacaktır. Başarısı, uzun ömürlülüğü buna bağlı olacaktır.

Parayla motive olan insanlar, sınırlı insanlardır. Yalnızca Düşünü rehber edinen, sezgilerinin peşinden giden insanlar bolluk ve servetle dolu bir dünya yansıtabilecektir.

Unutma! "Dışarıdan" gelen hiçbir şey seni bütün, mutlu ya da varlıklı yapamaz. Senin kendi kişisel zenginliğin, ancak içeriden gelebilir. Yalnızca "düş" seni özgürleştirebilir; tüm sınırlarını aştırabilir. Yalnızca "düş" yoksulluğu zenginliğe, zorlukları anlayışa, korkuyu sevgiye dönüştürebilir.

İçinin derinliklerinde bir yerlerde para sahibi olmayı veya varlıklı yaşamayı ahlaksızlıkla veya etik değerlerden yoksun olmayla ilişkilendiriyorsan, belirli bir sorumluluk seviyesinin üzerine asla çıkamaz, maddi başarıyı asla yakalayamazsın. Bu yanlış ve olumsuz ilişkilendirme, gerek parayla ilgili konularda ve gerekse hayatın tüm alanlarında başarılı olma kabiliyetini tamamen ortadan kaldıran bir savaşı, bir suçluluk duygusunu, bir kendi kendini sabote etme sürecini kendi i ç dünyanda yaratır.

Kendini mutsuzluk, korku ve olumsuz duygulardan özgürleştirdiğinde, dünya sana hayal bile edemeyeceğin hediyeler sunar; seni zahmetsizce çoğalan bir zenginlikle kuşatır.

Neye odaklanırsan, o genişler.

Şanssız olduğun için mücadeleyle ve finansal ihtiyaçlarla dolu bir Hayat yaşadığına inanıyor inanç sisteminin köklerinin kıtlık düşüncesine uzandığını fark edemiyorsun.
Yaşam enerjinin büyük bir bölümünü kıtlığa odaklanmaya harcarsan, Hayatında kıtlık üretir ve onu genişletirsin.

Öyleyse, tüm dikkatini bolluğa odakla ve darlığa dair tek bir düşüncenin bile hayatına girmesine izin verme.

Uçurumun Kenarında

Sahip olmak, olmaktır. Olmak, sahip olmaktır.

Sahip olmak için, önce *olman* gerekir. Daha büyük bir zenginliğe ulaşmak için, bir üstün varlık alanına adım atmalısın.

Durmak, kendini gözlemlemek ve anlamak zorundasın; bir nefes çekip öteye geçmen gerekiyor. Öteye geçmek demek, dış gerçeklikle özdeşleşen, korku denizinde bata çıka ilerlemeye çalışan insanlığı yukarıdan izleyen daha yüksek bir hale geri dönmek demektir. Bir zamansızlık halidir bu; servetin azalamadığı ve çalınamadığı dikey bir zamandır.

Unutma! Öteye geçmek isteyen insan, kendi anlayışsızlığının, iradesizliğinin ve bölünmüşlüğünün yıllar içerisinde yarattığı her şeyle ve unutkanlık katmanlarıyla yüzleşmek zorunda kalacaktır. Her şeyin ve herkesin saldırısına uğrayacak, her şey ve herkes tarafından terk edilecek, pes edene veya öteye geçene kadar sürekli sınanacaktır. Tıpkı keşiş ve kaplanla ilgili şu eski hikâyede olduğu gibi:

> *"Günlerden bir gün dışarıda dolaşan bir keşiş, yırtıcı mı yırtıcı bir kaplanla karşılaşır. Temkinli adımlarla gerilerken, bir uçurumun kenarına geldiğini ve gidecek hiçbir yer olmadığını fark eder; aç olan kaplan keşişe hırlayarak üzerine doğru yürümektedir. Tek kaçış umudu, kayalık uçurumun kenarında büyüyen bir asma dalına tutunmaktır.*
>
> *Uçurumun kenarında sallanan keşiş aşağıya, uçurumun dibine baktığında, güçlü bir şekilde havaya sıçrayıp pençeler savuran ikinci bir kaplan görür. Tutunduğu asma dalını daha da sıkıca kavradığı esnada, biri beyaz diğeri siyah iki farenin tutunduğu dalı kemirmeye başladığını fark eder.*

Yukarıya geri tırmansa kaplan onu muhakkak parçalayacaktır. Yerinde kalsa, sivri kayalıklara uzun bir düşüş ve kesin bir ölüm kaçınılmaz görünmektedir. İnce dal çatırdamaya başlamıştır; ölmesi an meselesidir artık..."

~ Buda'nın anlattığı eski bir Zen hikâyesi

Çözüm ne?

Çözüm, uyanmaktır! Ancak insanı "uyandıran" nedir? Hayat sana saldırdığında, kötülük seni tehdit ettiğinde, borçların alacaklarını solda sıfır bıraktığında ve zorluklar aşılamaz göründüğünde, bir köşeye sıkışmış ve bir kaçış yolu göremez haldeyken, nasıl uyanabilirsin?

Demek ki insan bu durumda, yani uçurumun kenarında olduğu için daima minnet duymalıdır. Sıkıntı dediğin şey, geçişini kolaylaştırmak için gelir. İç dünyanda kendi sıradan hallerinin çok daha yukarısını amaçlayan bir şey yoksa, pes ederek dibi boylamak işten bile değildir.

Yukarıya giden yolu bulduğunda, her şey sana geri döner ve her anlamda daha yüksek bir zenginlik ve varlık seviyesi yaratılır.

Ancak sıradan bir insan, doğrulma ve ayağa kalkma kapasitesinden yoksundur... Tepkiler verir, saldırıya teslim olur, sorumluluktan kaçınır ve cehennemin en alt katlarına adım atar. Er ya da geç, herkes kendini uçurumun üzerinde asılı halde, kopmak üzere olan bir köke tutunur halde bulur; arkası duvardır ve gidecek hiçbir yer yoktur. İşte tam da bu anda, daha yüksek bir varlık alanının kapısı açılır. Duramazsın. Zayıflık göstermen bir felakete yol açar. Elindeki şeylere gerçekten sahip olmanın tek yolu, onların ötesine geçmektir.

Cüretkâr olmazsan, sahip olduğuna inandığın şeyler bile sana saldırır. Bir korkusuzluk haline geçmezsen, sahip olduğun her ne varsa yok olana kadar küçüldükçe küçülür.

Kötü, dün ötesine geçerek yüksek bir boyuta taşıyamadığın iyidir.

Bu, herhangi bir teknikle veya yönetim stratejisiyle değil, içeride sahip olunan kapasiteyle ilgili bir mesele. Yeni seviyelere erişmek, yeni yüksekliklere ulaşmak için, her gün çaba sarf etmek gerekir.

İçinde taşıdığın tüm sınırların farkına vardığında, her şeyin mükemmel olduğunu... uğradığın tüm saldırıların kılık değiştirmiş birer lütuf, yoluna çıkan tüm engellerin mükemmeliyet merdiveninin birer basamağı olduğunu göreceksin. Karşına çıkıyorlar, çünkü senin içinde bir şey, daha büyük bir zenginliği istiyor, onu düşlüyor.

Korkusuz olduğunda aşamayacağın ve elde edemeyeceğin hiçbir şey yoktur.

Antagonist

Yeni bir düş kurduğun anda, o düşü gerçekleştirmene yardımcı olacak Antagonisti, yani karşıt gücü de yaratırsın. Düşünle eşit güçteki Anta- gonist düşünün gerçekleşmesine giden yolu görünür ve mümkün hale getirir...

Antagonist ile karşılaştığında yardım çığlıkları atmamak, kendine inanmak ve uçuruma adım atarken tüm evrenin seni tutarak düşmene izin vermeyeceğine inanmak, çok güçlü ve cesur olmayı gerektirir.

Duygularının tesiri altındayken kendini gözlemlemeye çalış. Böyle anlarda Antagonistin yaptıklarının seni ne kadar kolay yıkabildiğini, seni nasıl strese sokup öfkelendirdiğini izle. Dünyanın zahiri kötülüğünün ve adaletsizliğinin seni felç ederek yutmasına izin vermek yerine, tüm bunları tastamam deneyimlemek için, kendi içinde yeterli düzeyde güven ve emniyet duygusu yaratmaya çalış.

Unutma! Antagonist ya da düşman, özel bir itici güçtür. Sorumluluk seviyemiz ne kadar yüksekse, Antagonist'in saldırısı o denli acımasızca olur. Acımasız görünse de, Antagonistin tek amacı, senin zafer kazanmandır. Dünya üzerindeki hiç kimse, seni Antagonistten daha fazla sevemez. Hiç kimse kendinden daha büyük, daha akıllı ya da daha becerikli bir Antagonist ile karşılaşamaz. Ne kadar korkunç, tehditkâr veya yenilmez görünürse görünsün, Antagonist ile karşılaşma daima adil bir dövüştür ve karşı karşıya gelen kuvvetler daima birbirine denktir.

Antagonist ve onunla birlikte tüm çatışmalar, ancak zaman olmadığında yok olur. İyi ama Antagonist olmadan nasıl yaşayabilirsin? Antagonist sana bir rol, bir iş, hatta bir isim, bir aile, bir hayat amacı verir... Görünürdeki acımasızlığının altında senin en büyük müttefikin ve en sadık hizmetkârın gizlidir. Onun tek amacı, senin zafer kazanmandır...

Antagonisti aşmak için zahiri zorluklardan oluşan dağı aşmaya çabalar ve bir de bakarsın ki o sadece senin içindeymiş! Antagonistin gücü sayesinde zekân, onun zekâsı sayesinde gücün artar. Çünkü Antagonist sensin!

Unutma ki dünya düşlenen bir şeydir ve düşlenen bir şey sana asla zarar veremez. Düşlenen şey tamamen sana bağlıdır. Tek Düşleyen ve tek yaratıcı sensin. Onun varlığının asıl nedeni sensin. Sen olmazsan, dünya yok olur; dünya her şeyini sana borçludur.

İrade

İrade bir düşünce, bir nesne, bir umut, bir dilek ya da yapmaya kalkışılacak bir şey değildir.

İrade, düşüncelerin sana yenildiğini söylerken, duyguların kalkıştığın işin kapasiteni aştığını kulağına fısıldarken başarmanı sağlayan şeydir.

Sıradan bir insan, dünyaya ait şeyleri yalnızca elleriyle ve beş duyusuyla kavrayabilirken, bütünlük sahibi insan, düşlediği dünyayı yaratmak ve yansıtmak için iradesini kullanır. Sıradan insan dünyayı ayrı bir gerçeklik olarak algılar. Bütünlük sahibi insan dünyanın ve kendi vizyonunun bir ve aynı şey olduğunu bilir.

İrade, geliştirebileceğin veya erişip elde edebileceğin bir şey değil, saklayıp unuttuğun bir şeydir... Halihazırda sahip olduğun ve şimdi olanca güç ve güzelliğiyle "hatırlayıp" açığa çıkarman gereken bir şey...

Aşağı bir halden yüksek bir hale geçerken, iki hal arasındaki fark cüzi olsa bile, bunalım ve şüpheye düşmenin kaçınılmaz olduğu bir boşluk yaşanır.

Belirli düzeyde uyanıklık ve sükûnetini korumayı ve yenilmemeyi şu an biliyorsan, daha yüksek bir anlayış seviyesine erişerek ışık, kesinlik, adalet, zenginlik ve güzellikle dolu bir dünyada yaşarsın. Korku içinde olduğunda tüm dünya korku ve şiddetle dolup taşar. Şüphe içinde olduğunda her şey belirsizleşir. Hayatını değiştirmek için davranışlarını değil, iç dünyanı değiştirmen gerekir; bu da İradeyle ilgilidir.

İrade, asıl dünya olan ve dışarıdaki olaylarla alakası olmayan iç Varlığını yönetir. İrade gücüyle korkusuzluk ve Bütünlük haline geri döndüğünde, dünya üzerindeki her şeyin mükemmel olduğuna tanıklık edersin.

Çözülmesi imkânsız görünen sorunlarla karşılaştığında, herkes ve her şey sana karşıymış gibi göründüğünde ve bir karar vermek ve harekete geçmek zorunda olduğunda, bunu hatırla. Bir insanın sorumluluk seviyesinin ölçütü, ne zaman duracağını bilmesidir.

"Yapmak" kavramının gerçek anlamı, "kontrol tamamen senin elinde olana kadar" hiçbir şey yapmamaktır. Kendine yeniden sahip olmak, dünyaya dokunmadan önce durabilmek için üç saniye yeterlidir. Bu hareketsizlik, daha sonra eylem olarak açığa çıkacak gücü yaratır.

Bu hale ulaştığında farkındalık, zenginlik, güzellik, neşe ve mutluluk yayarsın... Senin sorumluluğun, bu iyi olma halinin bir gramından bile vazgeçmemektir artık. Çünkü onun yok olması demek, hayal ürünü olanın, bir yalanın içine düşmek demektir.

Dünyanın senin şikâyetlerine ihtiyacı yok. Savaşları korkunu yayarak, başkalarını suçlayarak ve kendine acıyarak kazanamazsın. Dünyanın ilhama ihtiyacı var. Kendinle temas halinde geçirdiğin üç saniye. Ebediyeti özünde barındırır... Harika bir haber bu, öte yandan üç saniyeliğine "durmak" ve kendine "yeniden sahip olmak" kendini "yeniden kazanmak" imkânsıza yakın bir iştir.

Yapmadan "yapmak"... Hiç hareket etmeden her şeyi hareket ettirmek. Savaşçının "nöbeti" budur, hareketsiz uyanıklığı. Dışarıdan bakan, onun dinlendiğini sanır, oysa dünyayı düzene sokmaktadır. Yalnızca üç saniye sürer. Çok basit ve güçlüdür, ancak gerçek anlayış olmadan imkânsızdır.

Bir, iki, üç...

Buradasın... Tüm varlığınla... "Yapmak" bu işte... Güç bu... Özgürlük bu... Kendine üç saniyeliğine sahip olmak. Bu, İşbaşındaki İrade'nin gücüdür. Kendinin tamamen farkında olan bir "İradeye" hiç kimse veya hiçbir şey saldıramaz; tıpkı karanlığın ışığa asla saldıramadığı gibi...

İnsan tepkiler vererek yaşıyor... dıştaki sinyallerin peşinden giden, dışarıda olduğunu sandığı bir dünyadan gelen dürtülere tepkiler veren

zoolojik bir tür olarak... Tepki vererek yaşamak köleliktir, âcizliktir, iradeden yoksun olmaktır, farkındalıktan yoksun olmaktır, ışıktan yoksun olmaktır...

Sorunlar içeriden çözülür. İnsan kendini yönetmeye başladığı anda dünyayı fark eder. Kendini çözdüğünde, şikâyet etmeyi, suçlamayı ve pişman olmayı bıraktığında, dünyayı özgürleştirmiş olursun. Anı olanca tamlığıyla yaşamak, herkes için her şeyin çözümüdür.

Bu zafer iç düyanda tezahür ettiğinde, herkese minnet duygusu besler, herkesin kazanmasını... başarılı olmasını istersin... Bu saadet ve kesinlik duygusunu içinde hissettiğinde, dünya baştan ayağa güvenli bir yer olduğu hissini verir. Ne savaşacak bir düşman ne de aşacak bir rakip ya da engel kalır.

"Şu anda kendimin kontrolü bende ve benim dışımda hiçbir şey yok." Bu, mağrur bir insanın olumlama cümlesi değil, sabah yüzünde gülümsemeyle uyanmanı, minnettar hissederek herkesi ve her şeyi kutsamanı sağlayan bir farkındalık halinin gerçekleşmesidir.

İçinde acı hissettiğinde, onu çözmen gerekir. Onu yenene kadar hareket edemezsin. Üç saniyelik tamlık, üç saniyelik gerçek güç dağları yerinden oynatır... Kendine sahip olmak, dünyayı çalıştıran koldur. Hayat veren sensindir. Dış dünya senin tarafından koşullanan bir yansımadır, o kadar...

Şüphe ettiğinde ve dikkatin dağıldığında, kendi ellerinle yarattığın bir cehennem düzeneğinin içinde bulursun kendini. Bu sesi yeniden duyduğunda, her şey yeniden yerli yerine oturur... her şey bir çözüme kavuşur... Bu ses kaybolduğunda, sen de kaybolursun.

Bir Varlık Okulu, hareketsizliği öğretmeli. "Yapmak" aslında, "kontrol tamamen sende olana kadar" hiçbir şey yapmamaktır.

Bir, iki, üç... Zaferi içinde hissediyorsun. Bir, iki, üç saniyede... ilk kez... İkinci kez diye bir şey yok... Zafer, tükenmezdir; başlangıcı veya sonu yoktur. Daima yerindedir; ona erişebilir, onu istediğin gibi kullanabilirsin... Yerinde olmayan tek şey, sensin!

Bu zarafet halini yitirmek, dünyaya içinde bu zafer olmadan adım atmak, kendini kendi piramidinin "merhametine terk etmek" demektir... Seni yok eden, güçten düşen Kralın kafasını uçuran halk gibi seni ortadan ikiye bölen şey, kendi bağımlılığın.

Kendine "yeniden sahip olmak" için üç saniye yeter... Bir de bakmışsın dünya daha hafif... Anılar silinir... An tüm ihtişamıyla tezahür eder... Ve o üç saniyenin sonsuza dek sürmesini dilersin...

Tıpkı krallık gibi, zenginlik de
varlığın hallerindendir.
Zenginlik iç dünyayla ilgili bir meseledir
Sen kral olduğunda, krallık gelir.

Sağlıklı Olmak, Varlıklı Olmaktır

Dış dünya ve iç dünya algılamak ve
yansıtmak olmak ve sahip olmak arasındaki
ayrılık sadece görünürde var.

Durumlar ve olaylar, olmak ve dönüşmek,
iç ve dış birbirinden ayrı gerçeklikler değil, birdir.
Dışarıdaki sözüm ona gerçeklik, bir yansımadan
ibarettir içtekinin yansımasından...

Ne kadar sağlıklıysan, o kadar zengin olursun.

Gerçekliğini vizyonun belirler, tersi değil.
Ne kadar sağlıklıysan, Hayatın o kadar Zengin olur.

Üçüncü bin yılın insanı
dünyada var olan her şeyin
kendi Varlığının harikulade bir temsili olduğunu
anlayacaktır.

Ve olanca muazzamlığıyla tüm Evren
aslında dışarıdan algılanan değil, inanılmaz bir
şekilde içeriden düşlenerek yansıtılan bir şey:
"Daha sen yazarken kendi kendini gerçekleştiren bir
film senaryosu..."

İnsanlar içeride eriştikleri sorumluluk seviyesine göre, gözle görülmeyen bir merdivenin farklı yükseklikteki basamaklarına yerleştirilmişlerdir.

Kuruluşlar, piramitlerin kenarlarının farklı tonlardaki renklere boyanması gibi her insana üniversal olarak atanan bu seviyelerin varlığını kabul etmekle yetinirler.

Bir bireyi ya da kuruluşu gözlemleyen herkes *sahip olma boyutunu* anında algılayabilir. Gözlemlenmesi daha zor olan *yapma boyutu* az sayıda insan tarafından algılanabilir. Gel gelelim kabiliyetlerin ve kaderin asıl sebebi olan *Oluş Boyutu*'nu, yani bireyin veya kuruluşun arkasındaki fikirlerin, değerlerin ve Düşün derinliğini hiç kimse göremez.

Mal mülk, enerjiler, maddi nesneler ve her türden kaynaklar yalnızca birer sonuç, *yapma* kabiliyetinin birer yansımasıdır. Yapmak veya Sahip Olmak ile Olmak arasındaki ilişki, bir gölgenin büyüklüğü ve biçimi bakımından kendisini yansıtan nesneye bağımlı olmasına benzer.

Üçüncü bin yılın eşiğinde olduğumuz bugünlere dek medeniyetimize hâkim olan temel düşünce ve inanış "Sahip olursan yapabilir ve dolayısıyla olabilirsin" şeklindeyse, bunu baş aşağı çevirerek devrime katılmanın zamanı gelmiştir. Bir insan, bir medeniyet, bir ülke, yalnızca kendi Varlığında elde ettiği şeyleri yapabilir ve onlara sahip olabilir; tarihlerindeki olaylar ve koşullar ve iyi ya da kötü karşılarına çıkan her şey, Varlık seviyeleriyle, fikirlerinin genişliğiyle ve değerlerinin derinliğiyle bire bir ilişkilidir.

Gerek doğada ve gerekse Ekonomide, her iyileşme içeriden dışarıya, görünmeyenden görünene, Olmaktan Sahip Olmaya doğru gerçekleşir.

Bir girişimin başarısı her şeyden önce liderin içteki sorumluluk seviyesine ve bütünlüğüne bağlıdır. Birçok şirket, bünyesinde gözü kara bir lider, pragmatik bir düşleyen, bir eylem filozofu olmadığı için başarısız olmuştur.

Liderin kendini tanımak suretiyle aldığı eğitim, onun her insanın kendi varlığının derinliklerine gömdüğü Düşe ulaşmasını mümkün kılar.

Lider daima uyanıklık halindedir. Sürekli olarak yukarıya doğru hareket eder; asla duramaz.

Bugüne kadarki tüm ekonomik sistemler hayatta kalmayla, yani gıda, barınak, giysi ve üreme gibi temel ihtiyaçlarla uğraşmıştır. Taş devri insanlarının ekonomisiyle karmaşık modern toplumların ekonomisi özünde aynıdır.

Gelecek on yılların yeni ekonomileri hayatta kalmaya veya insanları yirmi otuz yıl daha yaşatmaya değil, uzun ömürlülük ve sonsuz hayat gibi olgulara odaklanacaktır. Yirmi birinci yüzyıla ait bir Ölümsüzlük Ekonomisi'nin doğuşuna şahit olmaktayız.

Geçmişin ekonomisi hesaplamaya, programlara, planlara ve matematiğe dayalıydı; oysa matematik nitelikle baş edemez; sadece nicelikten anlar. Salt niceliksel bir evrende yaşıyorsan, senin için hiçbir şey mümkün değildir; ne değişim ne de dönüşüm... Zira dönüşüm, nitelikle ilgili bir meseledir.

Ekonomimize düzenli olarak musallat olan finansal krizler, senin kendi Varlığındaki bir kaybın yıkıcı birer sonucudur. Şahsen finansal bir kriz değil, bir değerler krizi yaşamaktasın.

Önemli kararlar alırken zorlanıyorsun, çünkü değerlerin konusunda net değilsin. Niteliksel bir ekonomide önemli olan sarf edilen çabanın kalitesidir, miktarı değil. Tıpkı sevgi gibi, para da iç dünyaya ait bir meseledir. Para bir haldir. Parasal güç, içsel sorumluluk ve yaratıcı zafer, yani Sevgi sayesinde elde ettiğin şeylerin zamanda açığa çıkmasıdır. Bu durumun tersi de geçerlidir: Varlığındaki her kusur seni zayıflatır ve yoksullaştırır.

Vizyonundaki her çatlak, finansal gücünün temellerini tuzla buz eder.

Tüm çatışmalar, savaşlar ve finansal krizler
insanın içindeki çatışmayı yansıtır.
Müdahale edilmesi gereken yer, orasıdır.

Bu, geleceğin ekonomisidir. Sektörler ve kurumsal şirketler, insanlarının, çalışanlarının ve yöneticilerinin büyüyüp gelişmiş varlıklar haline gelmesine yardımcı olmak için, çok geçmeden Düşleme Sanatı'nı, yani kendini geliştirme ve psikolojik bütünlük prensiplerini öğretmeye başlayacaktır.

İş dünyası çok iyi anlamalıdır ki gerçek finansal genişlemenin kaynağı niteliktir; nitelik bozulduğunda genişleme hızla düşer.

Bir gün, en küçüğünden en büyük çokuluslu şirketlere kadar tüm kurumların tepesinde, kendi bütünlüğünü sağlamış, imkânsıza inanarak onu gerçeğe dönüştüren birer eylem filozofu, pragmatik birer düşleyen, aydınlanmış birer vizyoner bulunacaktır.

Tıpkı bireyler gibi, kurumlar da gelişim ve refahlarının dış dünyaya değil, içerideki kendi nitelik, değer ve fikirlerine bağlı olduğunu anlamalıdır.

Visibilia ex invisibilibus: Görünen görünmeyenden doğar...

Bir insanın vizyonu ne kadar genişse, ekonomisi o kadar zengin olur. Bu prensip şirketler, ülkeler ve medeniyetler için de geçerlidir.

Kendinden daha büyük bir fikirden yola çıkarak ve sevdiklerinin geleceğini düşünerek bir şirket kuran birey, uzun ömürlülüğü davet etmektedir. Şirketin kaderi ve yıllara yayılan faaliyetlerle elde edilen her şey, şirket kurucusunun şahsiyetiyle ve hatta onun fiziksel bütünlüğüyle iç içe geçmiştir. Büyük şirketler, uluslar ve medeniyetler gibi girişimcilikten elde edilen servetler, liderleriyle, kurucularıyla ve yaratıcılarıyla birlikte oluşup zenginleşir veya hastalanıp ölürler. Lider iyiyse ve zenginleşiyorsa, şirket de iyi olur ve zenginleşir.

Tüm düşüncelerimiz, duygularımız, fantezi,
anı ve hayallerimiz ve hepsinden önemlisi düşlerimiz,
elle dokunulamayan ve bize varlık diye öğretilen şeye
paralel olan bir dünyanın parçasıdır.

Kuruluşlar canlı birer organizma olup, en değerli bileşenleri, fikirleri, değerleri ve temel inançları daima görünmeyen yanlarından doğar. Bir kuruluşun başarısını ve kaderini belirleyen şey, çalışanlarının ve özellikle de Kurucusunun görünmeyen yanı, Varlık ve anlayış seviyesidir.

İnsanın değerlerinin altında Düşü yatar. Hiç Düşü olmayan kimse, sosyal çatışmaların ve ekonomik krizlerin altında ezilip çürümeye mahkûmdur.

Büyük krizler baş gösterdiğinde birçok bankacı, işadamı ve borsa simsarı "batar", çünkü ekonomik çöküşle tamamen özdeşleşmişlerdir. Kriz denilen durumun yaratıcılık ve sezgilerin başrolde olduğu harikulade bir oyuna dönüştürülebileceğini göremeyerek, piyon değil oyuncu, gözlemlenen değil gözlemleyen, düşlenen değil Düşleyen olduklarını anlayamayacak kadar hipnotize olurlar. Stratejilerini planlamak için dış koşullara bel bağlar, bütçe, rapor ve tahminlerden medet umarlar; bu haldeyken inşa ettikleri şeyler ise iskambil kâğıtlarından yapılmış evlerden öteye gidemez.

Sen

Finansal çöküşün sadece içteki bir çatlaktan kaynaklandığını, böyle bir çatlağın fiziksel bedenimiz, ailemiz, işimiz ve tüm dünya üzerinde son derece yıkıcı sonuçları olduğunu söylediniz. Kendi içimdeki küçücük bir düşüşün bu denli büyük bir felakete yol açacağına inanmak imkânsız geliyor.

Dreamer

İnsan gizlenemez. Dünya senin hakkında her şeyi bilir. Her an gelişebilir, her an bozulabilirsin.

Her şey sana bağlı. Her bir düşüncen, tavrın, sözün ve bakışın, hatta en küçük bir yüz buruşturman dahi sorumluluk ve özgürlük seviyeni tüm evrene ifşa ve ilan eder.

Seni bulunduğun yere şaşmaz bir biçimde yerleştiren ve kaderini, maddi durumunu ve varlık tiyatrosunda oynayacağın rolü belirleyen budur...

İkinci Eğitim

Bütünlüğe giden yolda ilk adım; alınan ilk eğitimin, yani dünya tanımının ve tasvirinin tesirinden kurtulup özgürleşmektir.

Tüm okullarda ve üniversitelerde ikinci bir eğitimin ortaya çıkarak dünyaya ekonomi ve finansal güç hakkında yeni bir yön çizmesinin zamanı gelmiştir.

Her şeyin içeriden geldiğini, görüp dokunduğun, doğru ya da yanlış, iyi ya da kötü her şeyin senin içinde yaşayan görünmez ve güçlü bir dünya tarafından yaratılıp dışarıya yansıtıldığını öğretecek bir eğitim...

Ekonomi, düşünce ve hissediş biçimimizin, kanaatlerimizin ve değerler sistemimizin bir yansımasıdır. İnsanın psikolojisi hastalıklı olmaya devam ettiği sürece savaş, yoksulluk, suç ve acı dünya ekonomisinin taşıyıcı sütunları olmaya devam edecektir.

Dünyanın tüm okulları ve üniversiteleri, eski düşünce biçimini sürdürmekte ve yaymakta. Okullarda sevgi ve özgürlükten yoksun sürüler halinde yetiştirilen gençler, yetişkinlerden oluşan acınası orduya katılarak, yakıtı acı ve korku olan bir ekonomide buldukları meslek ve rolleri devam ettiriyorlar.

Geleceğin okulunun işi eklemek değil, eksiltmek olacaktır: eski yapıları, paslı kavramları, geçerliliğini yitirmiş fikirleri eksiltmek; peşin hükümlü nosyonları, sahte duyarlılıkları, hayal mahsulü korku ve özdeşleşmeleri terk etmek; olumsuz duyguları, yıkıcı düşünceleri ve her insanda çocukluğundan itibaren kök salmaya başlayan "ölümün kaçınılmazlığı" fikrini yok etmek.

Düşüncesizlik

Kavramlar, düşünceler...
Bunlardan kurtul birkaç saniyeliğine olsa bile.
En büyük güç, en büyük bilgi budur...
Her şeyi bilen bir cehalettir bu.

Düşünmek, düşmektir.

Gerçek özgürlük, tüm düşüncelerden özgürleşmektir. Düşünce bir bozulma, bir parazittir; dış kaynaklı olması yönüyle yanılsamaya ve geçmişe aittir.

Düşüncenin yarattığı ve senin de var gücünle inandığın dünya tasvirini düşünceyle yıkamazsın. Anlayacağın üzere, bu bir kısırdöngü. Düşüncenin yerini alarak seni düşünce ve tasvirlerin olmadığı bir boyuta, yani iç sessizliğe ulaştıracak tek şey, düşüncesizliktir.

Düşüncesizliğe yalnızca dikkat ve farkındalıkla ulaşabilirsin; egzersiz veya özel bir teknikle ulaşamazsın, zira bunlar da düşüncedir. Düşüncesizlik, kendi düşüncelerini izleyerek özdeşleşmeden yaşadığın, zıtlar oyununun ötesine geçerek karşıtlığın olmadığı alana girdiğin, "evet" ve "hayır"ın, düşüncenin olmadığı bir haldir.

Şimdiye kadar, düşünmenin faydalı bir şey olduğunu düşünerek yaşadık. Oysa düşüncelerimizin ardında çok daha güçlü bir şey var: Sessizlik...

Sessizlik, asıl Yapma eylemidir. Sessizlik, yaratır. Yalnızca sessizlikte yaratılan şeyler kalıcıdır.

Hareketlerini, bizzat o hareketlerin içinde kaybolduğun zamanlar yönetiyor; ve orada, üzerin karanlıkla örtülmüş iken, kalıcı hiçbir şey yaratamazsın. Zaman içinde yaratılmış her şeyin yabancı, sahte ve fani

olduğunu göreceksin. Gördükçe, görünürdeki gerçekliğin de değişecek; tıpkı senin kendi özdeşleşmenin rüzgârında sağa sola savrulan bir yaprak gibi.

Yalnızca zamanın durduğu anlar yaşayarak içeriden dışarıya doğru yaratabilirsin. Burada, zamanın olmadığı, ölümü yenmiş olduğun bu yerde, kalıcı bir şey yaratabilirsin.

Gün içerisinde sürekli bir hareketlilik yaşandığı izlenimine sahibiz: Hareket eden, birbiriyle etkileşen, rekabet eden milyarlarca insan: anlaşmalar yapılıyor, ürünler ve hizmetleri el değiştiriyor, pazarlar yükselişe ve çöküşe geçiyor. Oysa olayların cereyan edebilmesi, onların gerçekleşmesine olanak sağlayan bir belirsizliğin ve sessizliğin var olmasıyla mümkündür.

Fırıl fırıl dönen galaksilerin ortasında bir hareketsizlik; evrenin temellerine dokunan *eylemsiz bir eylem.*

Çocukken, dünyayla deneyler yaptın. Dünyayı dönüştürme kabiliyetini sınamak için, kendi dışındaki nesneleri hareket ettirme gücünü ddene- din: masadaki kalem, karşıdan gelen kişinin bakışı, bir arkadaşın daveti... Kendi içinde bir alan arayarak, bu olayı gerçekleşmeye çağırdın. Bu harikulade oyunu artık "ciddiye alarak" oynamak zorundasın... Ciddiye almak demek, tüm olayların hareketsizlikten doğduğunu ve kendi içinde gerçek bir şeye dokunduğunda dünyanın anında dönüşeceğini unutmadan oynamak demek.

Bunu yaptığında, hayat kendi ellerinle yarattığın bir şahesere dönüşür...

Hayatta hangi durumla karşılaşırsan karşılaş, engeller ne kadar aşılmaz ya da antagonist, ne kadar yırtıcı görünürse görünsün, dış dünyada cereyan eden hiçbir şeyin seni koşullandırmasına veya etkilemesine izin verme. Seni hapseden bu hipnotizmaları sen kendin yarattın.

Çocukken oynadığın oyunları hatırla; o oyunlarda kullandığın "teknikler" kendine geri dönerek, sana saldırmakta olan korku ve acıyı aş-

mana... unutkanlık anlarını dış dünyada feci bir şeye dönüşmeden önce fark ederek "kontrol altına almana" yardımcı olur.

Bunu gerçekten ve tam olarak anlayabilirsen, bir şeyleri dönüştürmek için çaba sarf etmen gerekmediğini, tek yapman gerekenin Burada kalarak sabırla gözlemlemek olduğunu görürsün. İçinde büyüyen bu mesafeyi gözlemle... İşin sırrı budur. Herhangi bir sorunu çözmek demek, kendi içine geri dönmek demektir. Gerçekte, yalnızca çözümler vardır... başarı üstüne başarı... zafer ardına zafer...

"Yankıların" yok olduğunu, bir şeylerin hayata çarpıp bozularak sana geri yansımadığını göreceksin. Hayattan doğan sinyaller, düşüncelerin sınırlayıcılığından özgür ve doğal bir şekilde yayılacak... uzaklara gittikçe daha da güçlenecekler. Dışarıda ölüm kalmadığında, onu içimizde de görmeyeceğiz. Ve dünya da bu ahengi yansıtacak.

Dünyanın "içinde yaşadığın" bir şey değil, kendi varlığının bir ürünü ve yansıması olduğunu unutma. Kendine hükmettiğinde, dünya Düşleyerek nefes almaya başlar. Aynı dünya, sen zayıflığa düştüğünde, sorunlu veya yanlış gibi görünen durumları karşına çıkararak seni bunu fark etmeye zorlar...

Hayatın boyunca daha fazla zenginlik ve başarı elde etmek için çabaladın. Ancak arzulamak ve öylece beklemek gibi, beklenti içerisinde olmak da olumsuzdur. Dünya sana istediğini sandığın şeyi değil, tersini verir. Beklenti içerisinde olman, seni kuşatan bir hapishane olarak hayatında açığa çıkar.

Yalnızca "düş" seni özgürleştirebilir; tüm sınırlarını aşmanı sağlayabilir. Yalnızca "düş" yoksulluğu zenginliğe, zorlukları zekâya, korkuyu sevgiye dönüştürebilir. Bunu unutma. İç dünyanın farkında ol ve içine odaklan; ne kadar mucizevi şeyler yaşandığını göreceksin.

Hayatı içine çek. İçinde bir alan yarat. Ve düşüncesiz bir halde, Düşlediğin dünyayı yarat.

Ekonomi budur.

Bir şey bulduğunda, bulduğun elmaslarla bezenmiş bir mücevher olsa bile, ilk düşüncen onu geri vermek, teslim etmek olmalı... derhal!

O şey seni ölçmek için var. Hayatını, değerini ölçen bir arşın o. Seni alır, seni satar. Yalnızca dürüst olmayanlar veya dürüst olmaktan çıkmak üzere olanlar bir şey bulurlar. Kaderinde zenginlik olan bir kimse, tesadüfen bir şey bulmaz. Servetini kendi elleriyle inşa eder. Ekonomi budur.

Bir şey bulursan, onu alıkoymayı aklından bile geçirme, çünkü bulduğun o şey seni yok eder. O şeyin bedelini ödemeye bir ömür yetmez. Yalnızca dürüstlük ile suça meyletmeyi ayıran çizgi üzerinde duranlar bir şey bulabilir... Bunu birkaç kere düşün... Önemini tart... Bu bile çok fazla... Bir şey ya da bir miktar para bulman, seni sınamak için bir oyundur...

Çünkü kendini tanımıyorsun... O şey seni baştan çıkarabilir... Seni satın alabilir... Bunu kendine saklamayı aklından geçirmen bile, onlarca yıl sıkışıp kalacağın bir suç alanına düşmene yol açabilir.

Kaderinde zengin olmak olanlar, kendi çabalarıyla ve fikirleriyle, kendi düşleriyle zengin olurlar... Bir piyango bileti almak ya da kumar masasına bir kere bahis koymak bile acziyet ve kendine güvenmeme sinyalleri vermektir... Kendini sağlıktan, zenginlikten, güçten, mutluluktan mahrum bırakmaktır. Seni oyun dışı bırakır... Çoktan kaybetmişsindir!...

Her şeyi kendi kuvvetinle yapmak gibi muazzam bir gücü, sahte bir kazanma umuduyla değiştokuş etmişsindir. Bu seni bağımlılık, korku ve yoksullukla dolu bir cehenneme, bir suç, mutsuzluk ve utanç alanına sokmuştur. Onları iyi gözlemle. Oyuncular sorumsuzdur, bağımlıdır. Kumarbaz, zenginliği taşıma gücünden yoksun sıradan bir çalışandır. Zengin olmayı hak edemez. Her şey ona muhalefet eder. Bahis oynamak, cömert veya sorumlu olamadığını, sevmekten âciz olduğunu açık etmektir. Ekonomi budur.

Kendine, kabiliyetlerine inanan bir insan, asla bir şey bulmaz. Bir şey bulmuş olman dahi, bozulabilir olduğun ve başkalarına yapışarak yaşayan sorumsuz bir kişi olduğun anlamına gelir. Bir şey bulan kimse, halihazırda bir hırsızdır. Bulduğun bir şeyi alıkoymayı aklından geçirmen bile, sürekli kanayacak ve iyileşmesi yıllar sürecek bir yara açmaya yeter. Bunu sana hiç kimse anlatamaz.

Bu prensipleri hayatına uygulayan, sınırsız bir servet ve refah yaratır.

Kıtlığa dair deliller dört bir yanı sarmışken
bollukla hareket etmek sana aptallık gibi gelse de,
yine de öyle yap. İhtiyaç duyduğun her şeye
o an sahipmişsin gibi davran...
ve sonraki an... ve sonraki...

Para, Elastik Bir Şeydir

Para, istediğin zaman sündürüp istediğinde
kısaltabileceğin bir lastik gibidir.
Diğer tüm kaynaklar gibi,
para da varlığın bir ürünü olup,
varlığın esnekliğine itaat eder.
Buradaki tuzak kendin dışında
bir şeyin var olduğuna inanmandır.
Kendin dışında izah etmek istediğin her şey önemsiz,
yanıltıcı ve tezatlarla doludur.

Para yalnızca bir yan üründür.
Dış dünyanın seni ele geçirmesine izin vermezsen,
ihtiyaç duyduğun tüm kaynakları bulursun.
Öyleyse Düş üne dön de tek hasmının
kendin olduğun o savaşı kazan.
Servet bilincinin içinde kök salmasına izin ver.
Bunu yaptığında, tüm maddi sorunlar anında yok olur.

Sınırlarını ve kısıtlarını belirleyen paranın yokluğu değildir.
Bilakis, kaynaklardan ve finansal servetten yoksun olmanı
belirleyen, içteki sınırların ve sefaletindir.

Bütünlük sahibi insan, yani yeni insan için
yapmak düşünmekten veya planlamaktan önce gelir.
Çözüm sorundan zafer savaştan önce gelir.
Ve kendisinden sonra geleni yok eder.

Biz değişmeden çözüm gelmez.

Gerçek bir lider, kendiyle baş başayken çözümler bulur, kararlar alır ve imkânsız gibi görünen sorunları aşar; sessiz bir şekilde savaş ve çatışmalardan muzaffer çıkar, hareketsiz bir şekilde dağlara tırmanır ve okyanusları geçer. Asla bir şey istemez, çünkü dışarıdan hiçbir yardımın gelemeyeceğini bilir. İhtiyaç duyduğu kaynakları çekmek için gereken tüm kapasite ve güce kendi içinde sahip olduğunu bilir. Başarısı için gerekli olan tek aracın kendi psikolojik bütünlüğü olduğunu bilir.

Unutma! Varlığındaki en ufak bir değişimi kendi içinde bilerek ve isteyerek yaratmayı bilen kişi dağları yerinden oynatabilir ve kendini olaylar dünyasına bir dev gibi yansıtabilir.

Olumsuz duyguların içine dalmak yerine etrafından dolaşmak; suçlamayı ve şikâyeti, kusur bulmayı, tasalanmayı terk etmek, korku, endişe ve kaygı bulutlarının üzerine yükselmek maksadıyla kendi varlığımıza, düşünüş ve hissediş biçimlerimizin kalitesine müdahale etmemiz, tutumumuzu ve olaylara tepki verme biçimimizi değiştirmekle kalmaz, bizzat olayların kendisini de değiştirir.

Yalnızca bahiste her şeyi kendine oynayabilen, düşleyen ve "isteyen", soran ve var gücüyle kendini değiştirmeye çalışan insan başarabilir. Böylesi dışarıdan delifişek gibi görünse de, korkusuzca ve hatta pervasızca yaşayan, rehberi bütünlük ve samimiyet olan bir kişiye bu "kesinlik duygusu" daima eşlik eder. Gerçekte hiçbir şeyi riske etmediğini yalnızca kendisi bilir.

İş hayatında ve pervasız gibi görünen tüm girişimlerde, bu kesinliğe sahip olan kişi saldırıya uğrayamaz, başarısız olamaz. Dokunduğu her şey zenginleşir ve çoğalır; her koşulda, hatta en çaresiz durumda bile, daima bir çözüm bulur, çünkü çözümün ta kendisidir.

İçsel ekonomi, tüm krizlerin cevabı ve çözümüdür. Tıpkı siyaset gibi, ekonomi de iç dünyaya ait bir meseledir. İster sosyal isterse siyasi veya finansal olsun tüm devrimler, sefalet ve acıyı artırmaktan, krizleri, çatışmaları ve şiddeti çözümsüz bırakmaktan öteye gidemez.

Dünya gerçekten onu düşlediğin gibiyse ve gerçekten Varlığının bir uzantısıysa ki biz öyle olduğuna inanıyoruz, o halde senin içinde, ortaya çıkar çıkmaz dünyayı ahenk ve refah içerisinde istediği gibi değiştirip yönetecek kusursuz bir ekonomi olduğundan emin olabilirsin.

Varlığında zerre değişse,
dışarıda dağlar yerinden oynar.

Sen

Ekonomi gibi pratik ve somut bir bilim
nasıl olur da Düşleme Sanatı gibi soyut
bir şey tarafından yönetilebilir?

Dreamer

Ekonomi bizzat Düşleme Sanatı'dır; imkânsızı önce mümküne, sonra da kaçınılmaza dönüştürme kabiliyetidir.

İktisat fakültelerinde ilk derste öğretilen şey, "Kaynaklar sınırlıdır ve ekonomi sınırlı kaynakları yönetmeyi öğreten bilimdir." Aslına bakarsanız kaynaklar ne sınırlıdır ne de herhangi bir şekilde toplumun gelişiminin ve refahının önündeki temel engeldir. Asıl engel, bildiğimiz haliyle insanlıktır; yani insanın psikolojisidir. Kaynakların sınırlı olduğuna inanmak, herhangi bir ülke zengin olacaksa diğer ülkelerin çoğunun yoksul olması gerektiğini peşinen kabul etmektir.

Bu fikir her insanda o derece kök salmıştır ki neredeyse bir alışkanlığa, gittiğin her yere seninle birlikte gelen, düşünce biçimini şekillendirip tercihlerine yön veren bir tür kıtlık bilincine dönüşmüştür. Gerçek şu ki yoksulluğun ve sınırlı olmanın asıl sebebi, zenginlik düşünün ve tüm varlığınla inanarak bedelini peşin ödeyeceğin geniş ve yaratıcı fikirlerin sorumluluğunu üstlenebilecek insanların bulunmamasıdır.

Refah bilincinde yaşamayı öğrendiğinde,
para ve sağlık finansal güç ve
sevgi sana doğru gelmeye başlar.

Bütünlüğün Eylem Hali

Özgürlük ve zenginlik, sağlıklı bir Varlığın, yani hiçbir şeyin dışarıda olmadığını anlayan bütünlük sahibi insanın içsel halleridir.

Bütünlüğün olaylar dünyasındaki karşılığı, senin misyonun ve amacındır. Tüm sorunları çözmenin yolu başkalarını suçlayıp kusur aramak değil, unuttuğun bütünlüğünü yeniden keşfetmektir.

Bütünlük bir hal olup, sen sadece onun zarar görüp görmediğini veya kaybolup kaybolmadığını bilebilirsin. Korku mesela, seni kendi canlılığının kaynağından koparır.

Bütünlük demek, bir kesinlik, tutarlılık ve korkusuzluk duygusuna sahip olmak demektir. Bütünlük fiziksel bir deneyimdir; onu tüm bedeninde, nefesinde ve kalbinde hissedebilirsin. Bütünlüğün eylem dünyasında güçlü uygulama alanları vardır. Bütünlük sahibi insanlar tarafından yönetilen şirketler, devletler ve uluslar, başarılı, kârlı, mutlu ve kalıcıdır.

Bütünlük sahibi insan, doğanın bir kuvvetidir; daima aşacağı yeni bir okyanus, tırmanacağı yeni bir dağ vardır; ve asla oyun dışı kalmaz.

Zafer şimdidedir, zamanda değil. Aradığın, arzuladığın, umduğun, dilediğin, beklediğin, ihtiyaç duyduğun her ne varsa... kuvvet, şöhret, güç, başarı, mal mülk, çözümler, sağlık, bilgi ya da anlayış... hepsi içeriden gelir. Her şey senin içindedir, başka herhangi bir yerde değil.

İçinde bulunduğun şu anda, Zafer Kapılarını açmak için gereken anahtara sahipsin.

Sen

Tüm dünyayı ve içinde yaşanan her şeyi ben nasıl yaratmış olabilirim? Bir şehri sel basmasına ya da bir bölgede kuraklık olmasına ben nasıl karar verebilirim? Güneşin doğuşuna ya da yağmurun yağışına ben karar verebilir miyim hiç?

Dreamer

Evrenin boyun eğmez güçlerini değiştirip dönüştürebileceğin fikri vasat insana küstahça, aşırı cüretkâr ya da gerçekdışı gelebilir.

Kendini "dışarıya" yansıtıyor, sonra da o yansımanın kendine ait bir hayatı olduğunu sanıyorsun... Böylece, içinde yaşadığın gerçekliği düşleyenin ve onun gerçek sahibinin sen olduğunu unutarak sürekli birtakım koşullara tepki vererek yaşıyorsun.

Fakat unutma, kendi gerçekliğini yaratan ve değiştirebilecek olan sensin. Hiçbir tanrı bunu senin için yapamaz.

Sen

Düşleyen düşlenebilir mi? Gören görülebilir mi? Nesne özneyi görebilir mi?

Dreamer

Düşleyen yoksa, dünya yoktur.
Gören yoksa, görülen yoktur.
Özne yoksa, nesne yoktur.

"Evet" Tutumu

Doğmaya hayır, ölmeye hayır.
Başlangıca hayır, sona hayır.
Tarihe hayır, kadere hayır.
Zamana hayır, mekâna hayır.
Suça hayır, bölünmeye hayır, sınırlara hayır.

Geçmişe hayır, geleceğe hayır.
Anılara hayır, beklentilere hayır.
Korkuya hayır, şüpheye hayır, kaygıya hayır.

Acıya hayır, iddiaya hayır.
İsme hayır, üne hayır, soya hayır.
Günaha hayır, hataya hayır, araçlara hayır.
Öfkeye hayır, nefrete hayır, pişmanlığa hayır.
Umuda hayır, yardıma hayır, ihtiyaca hayır.

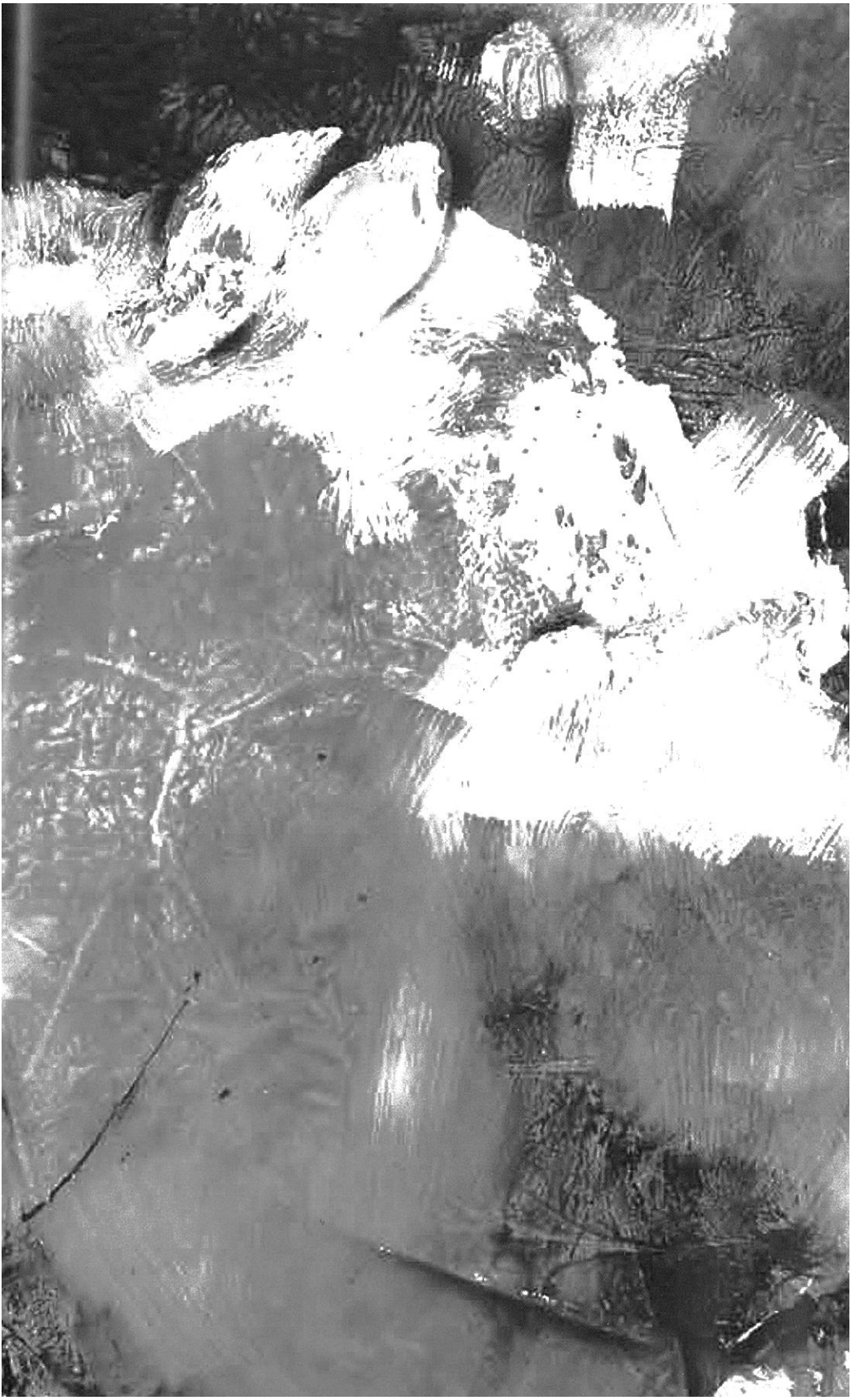
Plan yapmaya hayır, şikâyet etmeye hayır, ölçmeye hayır.
Kendine acımaya hayır, mazeret üretmeye hayır,
mağdur olmaya hayır. Kendini sabote etmeye hayır.
Bağımlı olmaya hayır, müptela olmaya hayır,
özdeşleşmeye hayır. Dış kaynaklı bilgilere hayır,
kültüre hayır, eğitime hayır, disipline hayır.
Siyasete hayır, uluslara hayır, ideolojilere hayır
Kültlere hayır, okültlere hayır
Putlara hayır, tanrılara hayır.

Bölüm VII

Beden

İnanmak Düşleme Sanatı'na aittir;
Dreamer'ın en mahrem özelliğidir...
'İnanç' ('cre-do', 'cre-ed') kelimesi,
'yaratmak' ('cre-ation') kökünden gelir...
Düş, var olan en gerçek şeydir..."

Bedeninde yaşanan her şey, dünyada da yaşanır.
Dünya sen nasılsan öyledir.
Ve sen bu bedensin:

Bu doğumsuz ve ölümsüz beden...

Dünyanın en mucizevi, en anlaşılmaz,
en hayret verici şeylerinin gözlerinin önünde
cereyan edebilmesi için, fiziksel bedeninin olunabilecek
en keyif verici yere dönüşmesi şart.

Vücudunda daima canlı ve hareket halinde tutman gereken bir Ölümsüzlük Şablonu vardır.

İnsan daima bu dünyada âciz ve çaresiz olduğuna, Hayatın zorluklarıyla baş edebilmek için kendinden daha yüksek bir güce muhtaç olduğuna inanmış, ama bu kaynağın gerçekte ne olduğunu bilememiştir.

Bedeni daima reddederek cevabı hep başka yerlerde aramıştır. Cevap ise asla değişmemiştir: Ölmeyi terk et! Dış dünyaya verdiğin her tavizde biraz daha ölmektesin. Öyleyse, seni bağlayan tüm bağlardan özgürleş ve ölümün yenilmez olduğu fikrinden kurtul.

Fiziksel Ölümsüzlüğün insanın asıl durumu, ölümün yalan ve bedenin yok edilemez olduğunu, sonsuza dek yaşamak üzere dizayn edildiğini anlamak zorundasın.

Hücreler asla ölmek zorunda değildir! Ölümsüzlüğü her an kendimize ve etrafımızdaki insanlara aşılayabiliriz... Ölümsüzlüğü kendine ve etrafındakilere dillendir. İç dünyanda asla ölme... bedeninde asla ölme.

Ölümü yenmek için, bedenin yok edilemez olduğu ve ölümün kaçınılmaz olmadığı fikrini besleyip güçlendirmelisin. Böylece, iç bütünlük ve korkusuzluk prensiplerini fiziksel bedenine uygulayarak, tıpkı yaşlanma ölme sürecini öğrendiğin gibi gençleşme sürecini de öğrenmelisin.

Fiziksel ölümsüzlük demek, ölümün bedenindeki faaliyetlerine son vermek demektir. Bunu yapabilmek için, ölme olasılığını tüm hücrelerinden silip atman gerekir. Fiziksel ölümsüzlük, şimdide sınırsız bir şekilde yaşamaktır: başlangıçsız ve sonsuz bir şekilde... Fiziksel ölümsüzlük, bedeninin sorumluluğunu üstlenerek onu sonsuza dek muhafaza etmek için şimdide direnmektir. Asla ölmemek, asla bozulmamak demektir... Hiç kimsenin seni yaralayamaması veya öldürememesi değil, ölümün hiçbir biçimine kendi iç dünyanda yer bırakmamandır asıl mesele.

Fiziksel ölümsüzlük demek, ölümün bedenindeki faaliyetlerine son vermek demektir. Bunu yapabilmek için, ölme olasılığını tüm hücre-

lerinden silip atman gerekir. Fiziksel ölümsüzlük, şimdide sınırsız bir şekilde yaşamaktır: başlangıçsız ve sonsuz bir şekilde... Fiziksel ölümsüzlük, bedeninin sorumluluğunu üstlenerek onu sonsuza dek muhafaza etmek için şimdide direnmektir. Asla ölmemek, asla bozulmamak demektir... Hiç kimsenin seni yaralayamaması veya öldürememesi değil, ölümün hiçbir biçimine kendi iç dünyanda yer bırakmamandır asıl mesele.

Mesele hayatta olmak değil, ölemeyecek kadar canlı olmak!

Ölmek üzere yaşamak yerine Sonsuza Dek yaşadığını hisset. Fiziksel Ölümsüzlük, ölümün tek alternatifidir. Hiçbir sınırlama ve hastalık, yoksulluk, yaşlanma ve ölüm olmaksızın tam kapasiteyle yaşamak senin hakkın.

Bizler ölümsüz varlıklara dönüşmek için buradayız; tek gerçek işimiz bu.

Ölümün kaçınılmaz olduğu fikri, iç dünyanı korku, kendini tahrip etme, acı, sefalet ve başarısızlıkla dolu kaçılamaz bir hapishaneye çeviriyor.

Hastalıklara ve fiziksel bedeninin tükenmesine yol açıyor; etrafındaki dünyaya şiddet, zulüm ve savaş yansıtıyor; tüm acımasızlıkların, insanın bozulup değersizleşmesinin ve bizzat ölümün asıl kaynağı...

Unutma! İnsan kendi kendini geliştiren bir organizmadır – yepyeni yeni bir beden üretme ve olaylar dünyasına yepyeni bir gerçeklik yansıtma gücünü bünyesinde tamamen barındırır.

Ölümsüzlüğü asıl doğası ve mirası olarak benimsemelidir.

Hayatının amacı, evrenin tamamının rahat, düzenli, keyifli, sağlıklı ve barış içerisinde olmasıdır. Evrenin Kökü'sün sen; dünya senin yaratıcı enerjinle, iyileştirici zekânla ve ölümsüzlüğünle dopdolu.

Ancak toplum, siyaset ve ekonomi senin kendi iç varlığın tarafından yönetilmediği sürece, dünya üzerinde cennet gerçekleşemez. Kendini yönetmek suretiyle devletleri, savaşları, silahları, polisi, devrimleri

yönetip kontrol edebilir, dünya üzerinde yaşayan tüm insanlara barış, mutluluk, sağlık ve refah getirebilirsin.

Dünya ne gerçek ne gerçekdışı, ne iyi ne kötü, ne mutlu ne mutsuz, ne çatışmalı ne de barışçıl. Dünya ne olmasını istiyorsan o, hepsi bu kadar.

Her şeyin içeriden geldiğini ve açığa çıkmak için senin iznine muhtaç olduğunu anlamak, tüm olayların ve durumların ancak ve ancak senin lehine ve senin büyümen için gerçekleşmesini sağlar. Öte yandan, dünyanın senin dışında yaşayan ayrı bir varlık olduğuna inanırsan, binlerce yıldır milyarlarca insanın yaptığı gibi sen de, sırf dışarıda olduğunu sandığın bu dünyayı dışarıya yayanın sen olduğunu bir gün anlamak için onca sorun ve zorluğu, yaşlanmayı ve hastalığı deneyimlemek zorunda kalırsın.

Ölümsüzlük, yeni insana rehberlik eden yegâne prensip olmalıdır. Yeni insan tüm boş inançları terk ederek, Ölümsüzlüğü kendine kanun, anlayışı kendine düzen edinmelidir.

İdeolojilerin, siyasetin olmadığı bir dünya barış, akıl, sessizlik ve sevgiyle dolup taşar. Kendi kişisel enerji bedeninin ekonomisi, fiziksel sağlığın ve dünyada adalet; barış ve refahın hâkim olmasının anahtarıdır.

Her hastalık, sana özel bir şey öğreten
bir iyileşme krizidir.
Her hastalık, daha büyük faydaların
tohumunu özünde barındırır.

Her hastalık, daha yüksek bir sorumluluk
düzenine doğru atılmış bir adımdır.
Her hastalık, gençleşmenin ve
uzun ömürlülüğün sırrını barındırır.

Her hastalık, seni "sonsuza dek yaşamanın"
mümkün olmakla kalmayıp kaçınılmaz
olduğunu anlamaya yaklaştıran batını bir zaferdir.

Sen

"Bunu yaşıyorsun, çünkü bunu seviyorsun" derken neyi kast ediyorsunuz? İki yıldır bu hastalıkla boğuşuyorum... Bana kanser teşhisi koyulduğundan bu yana gidip görmediğim doktor, şifacı, şaman, almadığım terapi kalmadı. Ne yani, bunun olmasını ben mi istedim? Kanser hastası olmayı ben kendim mi istedim?

Dreamer

Senin hastalığın kanser değil! Asıl hastalığın daha ciddi: kendini beğenmişlik, ikiyüzlülük ve unutkanlık... Uzun yıllar boyunca biriktirdiğin yanlış düşünceler ve olumsuz duygular zihnini ağırlaştırıp aşağıya çekiyor. Görünürdeki talihsizliğin için başkalarını suçluyor, hala 'dışarıdaki' dünyanın nesnel bir gerçeklik olduğuna ve senin kontrolün dışındaki güçlerin kurbanı olduğuna inanıyorsun. İçinde bulunduğun durumun asıl sebeplerini kendi iç dünyanın derinliklerinde göremediğinden, kendinin dışında bir şeyden veya bir kimseden herhangi bir yardım gelemeyeceğini anlayamıyorsun.

Sen

Ne yapmalıyım peki?

Dreamer

Her şeyi terk et ve yalnızca kendini, kendinden kurtarmayı düşün. Buraya kendinden ölmek, kendi yalanlarınla yüzleşmek için geldin... ve geldiğin yere ne zaman döneceğini veya dönüp dönmeyeceğini bilmiyorsun.

Hayatının tamamını, fedakârlıklarla ve bitmeyen çabalarla dolu uzun yılları sırf bu hale gelmek için harcadın... Kendini yok etmeye bu denli yaklaşmak için dağları yerinden oynattın. Başarısız olmayı ve kendini öldürmeyi başarmış birisin sen. Dünya senin gibi hayaletlerle dolu.

Kendini gözlemle! Günlük ilaç dozunu bir bardak suda eritmekten, birkaç hapı eline alıp yutmaktan ne kadar büyük bir memnuniyet duyduğunu gör. Etrafındaki insanlar, ailen, dostların ve çalışma arkadaşların seni izlerken kendini ne kadar fiyakalı hissettiğini... Aslında istemediğin bir çareyi aramak için doktorların, kadim ve modern şifacıların kapısında hacı olurken duyduğun mutluluğu gözlemle.

Senin gibi insanlar, uzun zamandır, ölümü bir kaçış yolu olarak seçti. Oysa ölüm asla bir çözüm değildir. Tüm zorluklarına rağmen hastalıktan asla kaçınmamalı, onu bastırmaya çalışmamalı ve inkâr etmemeli, bunun yerine onu iyileştirici bir güç olarak kabul etmeli ve kendi batıni dönüşüm çalışman için kullanmalısın.

Buraya bir mucize bulmayı umarak geldin; birinin seni ölüm döşeğinden çekip almasını istiyorsun. Ancak hiç kimse sana dışarıdan yardım edemez. İyileşme iradeyle olur... ve hiçbir dua ya da tövbe tek başına iradenin yerini alamaz.

Beden ve dünya birdir ve aynı şeydir.

Gerek dünyada ve gerekse bedende semptomları; tamlık, birlik, iyileşme ve mükemmeliyet için haykıran eksik, kayıp ya da noksan bir şeyin en son sinyalleri olarak görürüz.

Beden, yok edilemezdir. Bedenin yok olmasına izin veren biziz. Bedenimizi maruz bıraktığımız düşünce ve duygular, yaşlanmayı, hastalığı, yetmezliği ve ölümü bizzat yaratmakta. Vücudunda cereyan eden her şey, dünyanın da başına gelir. Dünya sen nasılsan öyledir ve sen bu bedensin: Bu doğumsuz ve ölümsüz beden...

Tedavi edilemeyecek hiçbir hastalık yoktur;
tedavi edilemez olduğunu
kabul ettiklerin hariç...

Hayatta değiştirilemeyecek hiçbir durum yoktur;
yeter ki başına gelen her şeyin
kaynağının sen olduğunu anla...

Hastalığın nihai amacı iyileşmedir. Mutluluğa, kesinliğe, güvenliğe ve emniyete giden yola işaret etmektedir hastalık.

Semptomlar, iyileşmeye giden yolu gösteren tabelalardır... Hastalık, ilacın ta kendisidir. Sözde ilaçların yaptığı gibi semptomu yok etmeye çalışmak, tek kelimeyle cehalettir; semptomla birlikte, daha üstün bir ilacı elde etme fırsatıdır yok edilen.

Bir bezi, bir organı ameliyatla kesip çıkarmak, bir suçtur. Bedenin iltihaplanan bir kısmını kesip almak, her yangın çıktığında çalmasından rahatsız olduğun, sesini duymak istemediğin bir yangın alarmını söküp atmaktan farksızdır. Ağrınla yaşa, onu incele, ondan bir şeyler öğren... Onu bir dost gibi kendine yakın tut ve öğütlerine kulak ver.

Kanser bile bir çaredir. Mesele kanser değil, onu anlama meselesidir. Onu anlarsan, kendini de anlayabilirsin.

Hiçbir hastalığın yok; içinde taşıyıp etrafına yaydığın iğrenç düşüncelerden ve ölümden başka... Yok olma arzun dünyanı karartıp hasta ediyor. Kanser dediğin şeyden daha kolay tedavi edilebilecek hiçbir şey yok. Gel gelelim senin gibi felaket üreticileri ve kıyamet tellalları için bu imkânsız bir şey. Var olmayan bir hastalıktan nasıl iyileşebilirsin? Tümörlerin, varlığındaki çatlaklardır.

Kanser sana musallat olduysa, sebebi senin kanser olmandır. Kanser hücresi de, tıpkı senin gibi, dışarıda ayrı bir dünyanın var olduğuna inanmakta ısrar etmektedir. Bu inanç ölümcüldür. Tek çaresi, Latincesi *amors* (ölümsüzlük) olan *sevgidir*; yani ölüm tavrına asla geçit vermemek.

Kanser bir hastalık değil, tüm hayatını unutkanlık, içsel parçalanma ve sevgisizlik içerisinde yaşamış bir insanın çığlığıdır.

Kalp ise kanserin saldıramadığı tek organdır.

Sen

Tüm doktorlardan ve ilaçların her türlüsünden uzak durmak gerektiğini söylüyorsunuz. Durumumuz ağırlaşırsa ne yapacağız o halde?

Dreamer

Hiçbir şey yapma. Hareketsiz bir şekilde dur, içinde ve dışında. Kendini daha iyi hissedene kadar derin ve hızlı bir şekilde nefes alıp ver.

Unutma! Tüm hastalıklar, henüz tamamlanmamış güçlü birer tedavidir; dışarıdan herhangi bir müdahale ile onları durdurmak istemezsin.

İlaçlardan ve doktorlardan uzak dur. İyileşme asla hekim veya doktorlardan gelemez. Dünyanın hiçbir yerinde ve Tarihin hiçbir döneminde, herhangi bir şeyi veya bir kimseyi iyileştiren bir doktor asla var olmamıştır.

Gerçekten iyileşmek istiyorsan, önce hastalanarak veya kaza geçirerek ölmenin normal bir şey olduğuna inanmayı terk etmeli ve ölümün kaçınılmazlığı fikrini var gücünle sorgulamalısın.

Hastalık, yaşlanma ve ölümün tamamen gereksiz olduğunun canlı bir kanıtı haline gelmelisin.

Oruç

Kadim zamanlarda, önemli bir girişimin arifesinde veya yaşanması beklenen felaketlerden korunmak için oruç tutulurdu.

Orucun kendisi bir şey yapmaz; aslında oruç demek "yapmayı terk etmek" demektir. Vücut faaliyetlerine devam etse bile, oruç olduğunuzda, tokken asla mümkün olmayan inanılmaz iyileşmeler gerçekleşir. Bunun sebebi oruçtan ziyade canlı organizmanın kendisi ve kendi ahengidir.

Hastalık bedenin doğal bir işlevidir; tıpkı solunum, sindirim, dolaşım, salgılama, hücre bölünmesi veya nörolojik aktivite gibi... İnsan böyle bir süreci başka bir şeyle değiştiremez ve suni olarak simüle edemez. İnsan bedeni, kendi kendini düzenleyen bir organizmadır.

Tüm ilaçlar ve iyileştirme ekolleri sahtekârlıktır. Tüm "tedaviler" yalandır. Doktorlar ve zehirli ilaçları iyileştiremez. Bilim adına hastalar sakat kalıyor ve öldürülüyor; üstelik bunun için para ödüyorlar.

Oruç bir ilaç değildir; sindirim sürecine ara vererek bedeni dinlendirmektir; sağlığı korumanın yegâne etkili yoludur. Organizmanın kendi enerjilerini daha öncelikli olan başka yönlerde sindirmesine imkân tanır, ancak hiçbir şeyi iyileştirmez. İyileşme sensin.

Gıda miktarının muazzam ölçüde azaltılması önemlidir; rejimi özel içeceklerle vb. sınırlamak yeterli değildir. Azaltılan gıda miktarı oruca ne kadar yakınsa, o kadar çok fayda elde edilir. Orucun yerini alabilecek başka hiçbir şey yoktur. Yalnızca meyve suyu ve sebze tüketilse bile, bu oruç değildir; bedenin kendi "gençleşme" sürecini yavaşlatmaktan ibarettir.

Oruç, ustalaşması çokça deneyim gerektiren, sezgilere dayalı bir sanattır.

Oruç, bastırılmış acı ve duyguların serbest kalmasını sağlar. Kanı, hücreleri ve hafızayı arındırır. Bir günlük hava orucu sırasında yapılan doğru beden çalışmaları, bir ömürlük ağrıyı ve gelecekte bizi bekleyen ölümcül bir hastalığı iyileştirebilir. Bir hastalık veya ağrı baş gösterdiğinde, uzan ve tüm dikkatini nefesine odakla. Çoğu insan kendini gıda ile öldürür. Sağlıklı, mutlu, zengin ve ölümsüz olmak istiyorsan, gıdaya hükmetmelisin. Çok oruç tutanlar, az uyurlar. Gıdaya karşı zafer kazanmak, "nihai zafere" giden temel bir yoldur.

Sıradan insanlar yalnızca öğünler arasında aç durur. Bazı insanlarsa yalnızca uyurken... Uyku, sıradan insanın mecburi orucudur. Onları hayatta tutar. Unutma! Bedenin laboratuvarındır. Yıllarca süren oruç deneylerinin ardından, gıdanın değerini hissedecek ve yemeyi yeniden öğrenmek zorunda kalacaksın.

Oruçken, doku kaybı dokunun faydalılığı ile ters orantılıdır. Faydasız ve zararlı dokular kendi kendilerini sindirerek yok olurken, faydalı olanlar sağlam kalır. Detoks süreci sayesinde saflaşan kan, beyni daha verimli biçimde besleyerek ona netlik ve keskinlik kazandırır.

Gözler güçlenerek kendi kendini sağlamlaştırır. Dokunma duyusu hassaslaşır. Duyma yetisi tamamen normale döner. Oruç sayesinde bağırsaklar dinlenir. Oruç tutan kimse, kendini zayıf hissetse de aslında kuvvetlidir. Oruçla beden, kötü alışkanlıklar yüzünden bozulan düzeni yeniden sağlar. Oruç insanlığın en eski ve en iyileştirici yöntemidir; tüm hastalıkların düzeltilmesi için en verimli yoldur.

Gıdayı Yenmek

Tüm hastalıkların, kazaların ve ölümün ardında, her şeyi kontrol eden dehşet verici bir patron, korkutucu bir tiran vardır: Tat alma duyusu.

Tat alma duyusu, sıradan insanın kaderini beşikten mezara kadar belirleyen gerçek efendidir. Görme duyusu, işitme duyusu, uyku ve cinsellik... Tat alma duyusu bunların hepsinden daha kuvvetlidir. İlk günah, yani Âdem ile Havva'nın günahı, dışarıdaki hayatın tadına bakmaktı. Sıradan insan için, tat alma duyusunu aşmak diğer tüm duyuları aşmaktan daha zordur... Tüm hayatını kontrol eder ve kaderini belirler. Tıpkı hayvanlar gibi, kendimizi canlı hissetmek için ağzımızın içinde bir şey olduğunu, onun tadını hissetmek zorundayızdır...

Artık bunu tersine çevirmen gerekiyor... Gıdalardan tat almayı hayattan, ebedi hayattan ve ölümsüzlükten tat almaya dönüştürmen...

Ölümü yenmek, gıdayı yenmektir özünde.

Ölümün basit bir bilimsel gerçek tarafından emredilen kaçınılmaz bir olay olduğundan eminsin.

Din ve bilim, ölümün göklerden gelen evrensel bir kanun olduğuna, bunun asla değiştirilemeyeceğine ve ölmekten başka şansın olmadığına inandırdı seni...

Fiziksel ölümsüzlüğün peşinden gidebilmek için, doğum-ölüm ve geçmiş-gelecek gibi hipnotize edici tanımlar da dahil olmak üzere dış dünyadan gelen tüm bilgilerden kurtularak, kendi içinde Ebedi Şimdiye yönelik sonsuz ve tükenmez bir tutku ve adanmışlığı yeniden keşfetmek zorundasın.

Ölümün kaçınılmaz olduğu fikrini sorgularsan, bir şansın olur. Sorgulamazsan, kendi yaptığın tanımın esiri olarak kalır, kendi çatışmalı düşünce ve duygularının kurbanı olursun.

Unutma! İçteki çatışmaların ve kendini sabote etmen, tüm savaşlardan daha tehlikelidir. Fiziksel ölüm, sonsuz sayıda iç ölümün bir sonucu olarak bir gün somutlaşıp karşına çıkabilir. Bir gün ölmeyi temelli terk edene kadar, daha az ölme konusunda kendini eğitmelisin. Ölümün bir anını bile iç dünyana sokmamayı öğrenmelisin.

Uyanık olduğunda, Burada olduğunda ve içteki hayatınla daha fazla ilgilendiğinde, uyuşuk, yorgun ve üzgün anlar hayatından yok olur...

Yalnızca tek bir şey için buradasın: Ölümü yenmek.
Başka hiçbir şeyin önemi yok.
Gerçeklik adını verdiğin uzun ıstırap
burada sona eriyor.

Ölümü yenmek, oynamaya değer tek oyundur.

Üzüntü ve acının etrafından dolaşmazsan, gün gelir nahoş olaylar suretinde karşına çıkar. Sağlık, servet ve başarı... bunların hepsi içeriden dışarıya yansır. İçeride ölüyorsan, güzel bir hayata, zaferlerle dolu kişisel bir serüvene nasıl sahip olabilirsin? Fiziksel ölümsüzlük için kendine hükmetmek gerekir; sağlıklı duygular olmadan da kendine hükmedemezsin.

Güvende olmadığını veya kararsız olduğunu hissettiğinde, korktuğunda veya canın yandığında, başkalarını suçladığında veya pişmanlık duyduğunda, şikâyet ettiğinde veya mazeret ürettiğinde, kendini daha derinlemesine gözlemlersen, hissettiğin şeyin daima aynı acı olduğunu ve bu acının kaynağının da kendi zararlı tutumların ve sayısız iç ölümlerin olduğunu görürsün.

İşte bu acının yaşadığın tüm sıkıntı ve zorlukların asıl sebebi olduğunu anla. Canını yakan hiçbir şeye sırtını dönme. İçindeki savaşla yüzleş. Korkusuzca ona bak ve onun özgürlüğe giden tek yol olduğunu kavra.

Uyanmak ve kendi devrimini başlatmak için buradasın... Çok az sayıda insanın güç yetirebildiği, ölümün yenilemez olduğu inancını baş aşağı eden sessiz ve gizli bir devrimdir bu...

Hayattaki tüm inançların ve serüvenlerin ardında ve ötesinde, odaklanman gereken tek bir görev var, o da "ölümü yenmek".

Vizyonun daraldığında ve varlık seviyen aşağılara düştüğünde, gerçeklik adını verdiğin dış dünya yanı başında yükselen bir dağa dönüşür; onun gölgesinde kaybolur gidersin.

Vizyonunu değiştir, yükselt onu! Dünyaya yeni bir farkındalıkla baktığında, tüm evren bir kum tanesi kadar küçülür. Hiçbir yerden gelecek hiçbir yardım yok. Senin dışında, kaderine etki edebilecek bilinir veya bilinmez, görünür veya görünmez hiçbir kuvvet yok. Mucizeler ve sonsuzlukla çevrelenmiş olarak kendinle baş başasın.

Bunun yapılması gerekiyor, özellikle de ne yapacağını bilemez durumda olduğunda, en zor koşullar altındayken, varoluş seni bir mengene gibi kavrayıp soluksuz bıraktığında. İşte o an, ölümü yenmek için en büyük fırsatındır! Beklenti içerisinde olma! Tepki verme! Etrafındaki dünyayla özdeşleşme! Güçlü bir sessizlik ve hareketsizlik halinde, her şeyin tamamen askıda olduğu bir halde yaşa.

Dünyayla özdeşleşmek seni zaman hapishanesiyle kuşatıp, olumsuz duygularına av olduğun cehennemsi bir daireye sıkıştırır. Ama korkacak hiçbir şey olmadığını anladığında, korku yok olur ve özgürlük kontrolü ele alır. Cehennemin katmanları etrafında bir bir yıkılmaya başlar ve kendini yeniden canlı hissetmeye başlarsın.

Bedenini sev ve onu öldürme fikrini terk et. Hemen Şimdi! Bedenine hükmet! Tüm ölüm planlarını nefesle dışarı at ve bedeninin istediğin biçimde ve yaşta görünmesini sağla. Unutma! Dünyayı iyileştirebileceğin yer, bedenindir. Ölümü yenebileceğin yer, bu bedenindir.

Daha az ye, daha fazla Düşle! Daha az uyu, daha fazla Nefes Al! Daha az öl, sonsuza dek Yaşa!

Kendi İsteğinle Ölmek

Fiziksel bedenini yeniden üretmeyi tüm incelikleriyle öğrenmen gerekiyor. Bunu yaptığında, fevkalade bir teknikle tüm sınır ve sınırlanmaları yok edebilirsin: "kendi isteğinle ölerek"...

Kendi isteğinle ölmek demek, bedeninde biriken tüm sahte fikirlerle ve nahoş duygularla bilerek ve isteyerek yüzleşip onları tahliye etmek demektir. Kendi isteğinle ölmek, istem dışı fiziksel ölümün önüne geçer.

Bedeninde travmalar, olumsuz duygular ve yıkıcı düşünceler biriktiriyorsun ve en sonunda bedenin o kadar yaşanmaz bir yer haline geliyor ki fiziksel ölüm tek çıkış yolu olarak görünüyor.

Sen

Önerdiğiniz şey imkânsız! Ölümün olmadığı bir dünya nasıl bir yer olurdu?

Dreamer

Çok eğlenceli bir dünya olurdu; daha canlı bir yer olacağı kesin!

Çatışmaların, savaşların, zulümlerin, hastalıkların, yoksulluğun ve adaletsizliğin olmadığı bir insanlığı gözünde canlandırmaya çalış. Mahkemelerin, polisin, hapishanelerin, hastanelerin ve mezarlıkların olmadığı bir dünyayı hayal edebildiğinde, ne kadar zeki, mutlu ve ölümsüz bir insanlık olacağını göreceksin.

Unutma! Ölümsüzlük demek, ölümden "sonra" hayal ürünü meleklerle, yükselişlerle, cennetlerle veya reenkarnasyonlarla yaşamak değil, bu Hayatı "hiç ölmeden" yaşamak demektir...

Sonsuz olasılıklara sahip bir hayatı...

Sen

Peki ölümün alternatifi nedir?

Dreamer

Şimdide yaşamak.

Korkusuz bir şekilde ve güven ve kesinlik duygusuyla, kendi iç dünyanın kontrolünün sende olduğunu hissederek, yani içeride ölmeyi terk edip sonsuza dek yaşayarak. Unutma! İnsanlığın bir numaralı katili, ölümün kaçınılmaz olduğu fikridir.

Ölümlü bir varlıktan ölümsüz bir varlığa dönüşmek sandığından daha kolaydır. Ebedi uzun ömürlülük doğaldır; ölüm ise doğal değildir. Bu yüzden ölmek bu kadar uzun sürer. Çoğu insan o kadar çaba harcar ki sonunda hasta olur ve acı çeker.

Ölüme duyduğun sadakati terk ettiğinde, her alanda başarı daha kolay hale gelir. Ölümü iyileştirene kadar, tüm iyileştirmeler geçicidir.

Ölmekteysen, etrafındaki herkesin ölümüne bilmeden katkıda bulunmaktasın. Zihnin ve bedenin hakikat ve fiziksel ölümsüzlük merkezinde sabitlendiğinde, mükemmel huzur ve sağlığa kavuşursun.

Ölümsüzlüğe inanamaz, onu elde edemezsin; ölümsüz olabilirsin sadece. Gerçek şu ki ölümsüzlükle daima ahenk içerisindesindir, fakat böyle olmadığını düşünürsün ve bu düşünce seni sefalete sürükler; bu da bedenini yok etmene yol açabilir.

Fiziksel ölümsüzlük fikri, gevşeyerek hayattan zevk almanı sağlar. Hayatta başarılı olmak, zenginliğe ve mutluluğa ulaşmak için sana zaman kazandırır.

Kalıcı değişimi üretmenin tek yolu, yeni fikirler ve bilinçli gayretlerdir. Yalnızca kendimiz üzerindeki bilinçli ve istekli çalışmalarımız ölümden canlı kurtulmamızı sağlayabilir.

Ölüm fikrinin ve ölümün kendisinin yüzyıllardır bu kadar popüler olmasının sebebi, hiç kimsenin onu sorgulamaya cüret edememiş olmasıdır. O kadar sınırlısın ki, kendi kendine yansıttığın sınırları görmekten âcizsin. Ölüme duyduğun sarsılmaz inanç yüzünden, canının istediği kadar uzun süre yaşayabileceğin fikrine direniyorsun. Teninin altında sakladığın kaçınılmaz felaket duygusuyla ortalıkta dolaşıyor, ölümün acziyet veren dehşetinden kaçmak için dikkat dağıtıcı şeylerden medet umuyorsun.

Ölüm korkun yüzünden kurumsallaşmış ideolojilere yöneliyor, bu dikkat dağınıklığıyla, kendi gerçekliğini yaratanın sen olduğunu fark ettirecek bireysel bir yolu gözden kaçırıyorsun. Bu yolu seçtiğinde, hayatına korku, şüphe ve olumsuz duyguların yön vermesine artık izin vermezsin. Ölüm kültürüyle yönetilen bir dünyada yaşamayı artık kabul etmezsin. Ve doğal olarak, ölümü yücelten tüm ideolojileri ve felsefeleri terk edersin.

Yaşamak son derece zor bir uğraş, ölmek ise nispeten kolay; bunu anlamak gerek. Fiziksel Ölümsüzlük üzerine kafa yorduğunda, doğal olarak ölümlü olmak üzerine de düşünürsün; ister sorgula ister sorgulama, ölümü eksiksiz olarak anlamanın yolu budur. Saf Bütünlük ve özgürlüğün hâkim olduğu bir yerde yaşadığında, zamanla ilişkin değişime uğrar. Hayattaki tüm hedeflerini çabucak gerçekleştirmek ya da çok çalışarak varlığını mazur göstermek için sürekli meşgul olmak gibi bir baskıyı artık hissetmezsin.

Ölmek suretiyle bedeni yok etmek, onu yaratan zekâya, yani bizzat kendine hakaret etmektir. Madde, varlığın gücüne cevap verir. İçsel varlığının eyleme geçmiş hali olan irade gücü, enerjiye yön verir; enerji de maddeye etki eder.

İrade ne kadar güçlüyse, enerjinin kuvveti ve dış olaylar ve durumlar üzerindeki etkisi o kadar fazla olur.

Sen

85 yaşına geldim. Bedenim zayıfladı, duyularım uyuştu, zihnim bulandı. Bu haldeyken, hayatın sonbaharında, ölüm bana bu denli yakınken ölümsüzlüğe nasıl inanabilirim?

Dreamer

Genel inanışın aksine yaşlılık ölüme adım atılan eşik değil, iyileştirilmesi ve serbest bırakılması gereken yıkıcı psikolojik kirliliği yüzeye çıkarmanın bir yoludur.

Fiziksel ölümsüzlük de bizzat bununla ilgilidir.

Yaşlılık ikinci çocukluk olarak görülmeli ve tüm rol, görev, plan, seyahat, dayatma ve koşullardan özgür bir şekilde bilinçli olarak ve tamamen canlı biçimde yaşanmalıdır. Yaşlılığa direnmek veya onu inkâr etmek yerine yaşlılığı kabul etmeli, incelemeli ve onda ustalaşmaya çalışmalı insan.

Yaşlanmak, özünde gençleşmenin sırrını barındırır.

Kendini hâlâ doğmuş olan ve bir süre sonra ölecek olan sınırlı ve korunmasız bir beden olarak görüyorsun; bu bir yanılsamadır. Doğum ve ölüm, aklını yitirerek kendi kendini hipnotize etmiş insan mantalitesinin sembolik bir tezahürüdür.

Gerçek olarak algıladığın şeyin iç hallerinin maddeye dönüşerek Zamanda açığa çıkmış hali olduğunu unutma. Kendi Varlığındaki en küçük değişim, bambaşka bir dünya, yeni bir gerçeklik düzeni yansıtmanı sağlar. Bu gerçekleştiğinde, Şimdinin gücünün kendi kendine dayattığın eskimiş ve dehşet verici Hayat tanımına galip gelmesine izin verirsen, doğum ve ölüm yok olur.

İçeride kendini gözlemle.
Kendini gözlemlediğinde,
düşüncelerini hiç kontrol edemediğini,
kafalarına göre gelip gittiklerini göreceksin.
Aynı durum duyguların,
ruh hallerin sözlerin ve eylemlerin için de geçerli...

Kendini gözlemlediğinde;
bir değil çok olduğunu, bütün değil yığın olduğunu ve
yaşadığın tüm sıkıntı, zorluk ve hastalıkların asıl sebebinin
bu bölünmüşlük hali olduğunu fark edeceksin.

Unutma! Hayattaki görevin,
Düşünle bir olmak için kendi içindeki
açıklanamaz ve bilinmez olana dokunmaktır.

Bunu bir an bile gözünün önünden ayırma.

İnsanlığın hayal edebileceği
en önemli başarının eşiğinde durmaktasın:
Fiziksel ölümsüzlük.

Bölüm VIII

Zamansızlık

Yıkıcı düşleme biçimini terk ederek,
yeni bir düşleme biçimini öğrenmek zorundasın:
İradenin gücünün emrettiği,
Sevginin gücünün yarattığı,
Netliğin gücünün kazandığı...

Şimdi, her şeydir.
Şimdi, ebediyettir.

Şimdide neysen hep o oldun ve
hep o olacaksın; öte yandan
Şimdiden önce cereyan etmiş
hiçbir şey yoktur.

İçinde bulunduğun bu ebedi anın sonsuz kudretini
derin bir nefesle içine çek.

Sadece "Şimdi" önemlidir...
Geçmiş hayal ürünüdür...
Şimdinin dışında hiç kimse ve hiçbir şey yoktur.

Her şey, bu anın harikulade bir icadıdır.

Bir saniye ile bir milyon yıl arasında
ne bir fark ne de bir mesafe vardır.
Hepsi de içinde bulunduğun
sonsuz kudrete sahip ebedi "ana" dahildir.

Geçmiş, hayal ürünüdür...
tarih bir hayalden ibarettir...
tarihi şahsiyetler, içinde bulunduğun şu anda yazılan,
senaryosunu kendi fantezilerinin dikte ettiği
bir komedinin oyuncularıdır.

Hayatının tamamı Şimdi yaşanmakta! En küçük atomdan en büyük şeye kadar bu anın dışında olan hiçbir şey yoktur. Şu an neysen, o her yöne doğru yayılarak şimdiye dek ne olduğunu ve Şimdiden sonra ne olacağını belirler.

Şimdiye kadar ne yaptığının bir önemi yok. Bundan sonra yapacağın şeylere zerrece etki edemez, zira yaşamış olduğuna inandığın şeylerin hiçbiri aslında yaşanmadı; kişisel tarihin şu anda başlıyor. Geçmişin, kendi hayal gücün haricinde asla var olmadı. "Şimdide ve "Burada" daimi olarak "Olmayı" öğrendiğinde, hayatının kontrolünü ele geçirmekle kalmaz, tüm dünyayı da emrin altına alırsın.

Unutma! Yalnızca Şimdide olabilir, bilebilir, yapabilirsin.

Her insan için kendi kişisel hafızası dünyanın en gerçek şeyi; kendi anıları, kendi geçmişleri hayatlarının köküdür. İnsanlar bu fikirden asla vazgeçmez ve vazgeçemez. Oysa hafızamız yanıltıcıdır; Şimdide programlanan ve yalnızca şu anda cereyan eden bir şeydir. Tıpkı bir gelecek olduğunu hayal etmemiz gibi.

Dünyayı olduğu gibi değil, olduğunu düşündüğümüz gibi, yani inanç sistemimizin filtreleriyle görürüz. Kanaatlerimiz geçmişimiz ve geleceğimiz olduğunu düşündüğümüz her şeyi içinde bulunduğumuz anda yaratır. Onun içinde, şimdiye dek var olmuş ve Şimdiden sonra var olacak her şey mevcuttur.

Şu an ve öncesinde olduğun ve bundan sonra olacağın her şey: geçmiş ve gelecek.

Bizzat doğmak fikri bile bir yalandır!

Ölmenin sebebi, doğmaya inanman. "Doğmuş olma" fikri, Hayatın bir başlangıcı olduğuna inanmana yol açıyor; bu da ölümü kaçınılmaz kılıyor.

"Başlangıcı olan her şeyin bir sonu vardır" şeklindeki hipnotize edici prensip yüzünden, doğmaya duyduğun inanç ölmeni de beraberinde getiriyor.

Sonsuz olmak için, başlangıçsız olman gerek.
Ölümsüz olmak için, doğumsuz olman gerek.

"Doğumsuz hayatın" ne anlama geldiğini anlamaya çalış. "Doğumun olmaması", tüm geçmişinin şu anda yarattığın hayal ürünü bir hikâye, Şimdinin tek gerçeklik olduğu anlamına gelir. Geriye kalan her şey, bir kozanın iç duvarlarına yansıyan gölgelerdir; kendi gerçekliğin sandığın sana özel bir hapishanedir. Bu gölgelerden özgürleşmek ve kozayı çatlatmak istiyorsan, çatışmalı ve dehşet verici hayatını mucizevi, sınırsız ve ölümsüz bir gerçekliğe dönüştürmek için kendin üzerinde uzun ve zorlu bir Çalışmaya girişmek zorundasın.

Tıpkı zaman gibi, doğum ve ölüm de birer kavramdan, boş inançtan, sadece bir betimleme olduğunu unutarak sahiplendiğimiz bir hikâyeden ibarettir. Hatırlamak hayal görmektir ve hayal görmek hatırlamaktır. Her ikisi de içinde bulunduğun anın birer "icadıdır". Yalnızca Andayken, yalnızca Şimdideyken hafızamızı özgürleştirerek plansız ve programsız bir duruma geçebiliriz.

Eve dönmeyi öğren; ana geri gel! Her şey burada, bu anda mevcut. Bu anda, mutluluğumuzun, güzelliğimizin, kalıcı başarımızın temellerini atabilir ya da tam tersine, hayatımızın mutsuz ve yoksul olmasını emredebiliriz. An Düşün, Düş ise Şimdinin hükümranlığındadır. Şimdide hafıza veya hayaller yoktur, yalnızca hakikat vardır...

An, evrenin köküdür.
Sen sevindiğinde, dünya da seninle sevinip kutlama yapar.
Sen canlıysan yaşar, sen ölürsen ölür.

Sabah gözlerimizi açar açmaz plan yapmaya başlarız. Hafızamız bizi bir geçmiş ve geleceğimiz olduğuna inandırır... Her şeyin bir başlangıcı ve sonu olduğuna inanırız. Doğduğumuza ve bir gün öleceğimize inanmakta kararlıyızdır. Dünya bir ayna gibi bu programı, bu gündemi bize yansıtır.

Düşleyen insan, zamansızlıkta yaşar. İnsanın yalnızca orada gerçekten *yapabileceğini* bilir. Şimdinin gerçek değişimin yaşanabileceği tek zaman- mekân, insanın kazanabileceği tek an olduğunu bilir. Dışarıdaki hiçbir planlama ya da eylem bunu gerçekleştiremez. Plan ve programlar yapmak, varlığın ölümüdür.

Zaman, içinde bulunduğun anın sonsuzluğunu içeremez ve kapsayamaz. Zaman sonsuzluğun ifadesi olamaz. Zamana hükmetmeyi öğrenmezsen, o sana hükmeder! Şimdi... Şimdi... Şu anda... Ben dünyanın en zengin, en mutlu insanıyım. Buna kim engel olabilir? Sınırları olmayan bir şeye kim sınır koyabilir? Bizi cahil yapan nedir? Bizi kör eden? Bizi minicik yapan? Yoksul? Ve dahası mutsuz? Şimdiye gir! Geçmişsiz ve geleceksiz ol! Boş kal; programlanması gereken bir bilgisayar gibi. Dikkatini Şimdide tut... Hayat orada... Gerçek hayat... gerçek başarı orada.

İçsel varlığına dönüş yolculuğuna çık. Eşsizliğine, özgünlüğüne dön. Dış dünyaya yalnızca tüm plan, anı ve beklentilerinden kurtulup boş olduğunda adım at... neler olacağını bilmeden. Bu sihirdir... Şimdinin sihridir.

Boşlukla karşılaşmak bizi korkutur. Sessizlik ve hareketsizlik hafızamızı, planlarımızı ve zamanın ta kendisini tehdit eder. Korkumuzu yitirmekten korkarız! Yaratılmış olan her şeyin kökünü bulmak için ana dokun. Anın dışında hiçbir şeyin var olmadığını, orada yalnız olduğunu keşfedeceksin.

Evreni inşa etmene, onu kapsamana ve ona sahip olmana olanak sağlayan, bu kavrayıştır.

Sen

Hafızanın bir yalan olduğuna inanmamı istiyorsunuz. Geçmişin var olmadığına. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir? Hatırlıyorum sonuçta; bir annem babam olduğunu, çocukluğumu, yaşadığım onca deneyimi...

"Şimdi" gibi yalnızca bir an süren bir şeye nasıl inanabilirim?

Dreamer

Sınırları olmayan şey, zamana tabi olamaz.

Hayatının tümü "Şimdi" yaşanmakta. Dünya Şimdiden önce hiç var olmadı. Yalnızca Sen, içinde bulunduğun şu anda ona hayat ve anlam verebilirsin.

Geçmiş, hayal ürünüdür... Tarih bir hayalden ibarettir... Hayatında karşılaştığın herkes, hakkında bir şeyler okuduğun her tarihi şahsiyet, akşam haberlerinde gördüğün ve gerçek olduğundan fazlasıyla emin olduğun her şey, içinde bulunduğun şu anda yazılan, senaryosunu kendi fantezilerinin dikte ettiği bir komedinin oyuncularıdır.

Daima şu andır. Unutma. Şimdi!
Ne önceki ne de sonraki herhangi bir an.

Dağlara tırmandın, nehirleri geçtin, okyanusları aştın;
guruların ve öğretmenlerin peşinden gittin;
okullarda ve üniversitelerde okudun; işler ve şirketler kurdun;
tökezledin, ayağa kalktın ve yürümeye devam ettin...

Ta ki zamanda deneyimlediğine inandığın her şeyin
kendi iç dünyanın derinliklerinde gömülü olan gerçekliğin
kendisinden bile daha gerçek bir şeyin soluk bir yansıması
olduğunu anlayana kadar:

Zamansız, her yerde ve her şeye muktedir
olan Şimdinin...

Zaman yoktur. Hayal gücünün bir ürünüdür.

Dünya bir ışık ve gölge oyunudur. Gösteriyi yazanın, yaratanın ve perdeye yansıtanın sen olduğunun farkında olduğunda, artık onunla özdeşleşemezsin. Bunun bilincindeysen; bir film, bir gösteri ya da bir tiyatro oyunu sana nasıl saldırabilir ki? Bunun tek yolu, onunla özdeşleşmendir... kendi kendine yarattığın bu hapishanede kilitli kalmandır.

Gerçeklikle özdeşleşmemek demek, gerçeklikten ayrı düşmemek demektir; onu tek yaratan sensen, nasıl ondan ayrı düşebilirsin? Özdeşleştiğinde, özdeşleşmenin tuzağına düştüğünde, yarattığın şeyden zevk alamazsın.

Dün dünyaya girdin, işe gittin, insanlarla karşılaştın, seyahat ettin, seviştin, dövüştün, güldün ve ağladın. Bunlardan geriye ne kaldı? Bir dakika önceden geriye ne kaldı? Peki ya bir saniye önceden? Tekrar etme ve yeniden yapma isteğinden başka hiçbir şey.

Hayattan keyif alabilmek için, arzulamaya ve yokluğu hissetmeye ihtiyaç duyuyorsun. "Dün" ve "yarın" zıtlığına ihtiyaç duyuyor, bunların tamamını içeren, zıt kutupların ve karşıtlıkların olmadığı Şimdiyi yitiriyorsun. Senden herhangi bir deneyimden kaçınmanı istemiyorum... Bu özgürlük halini, yani korku ve şüphelerden özgür olmayı yitirmeksizin olaylar dünyasında rol yapabilirsin.

Unutma! Zafer ve başarı zamanda değildir, başka bir yöne doğru uzanır. O yöne doğru attığın her adım, kazandığın her zafer, tekrarlanmaya gerek olmaksızın sonsuza dek orada kalır. Sonsuzluğa göre düşünmeyi öğren. Kendi iç bütünlüğünle temas etmeyi öğrendiğinde, eylem ve olaylardan oluşan son derece güçlü bir süreç başlar. Zafer ve özgürlük, doğal birer sonuç olarak ayağına gelir.

Sıkılma duygun, dış gerçeklikten sürekli olarak yenilenip değişmeni istiyor. Onu yaratanın sen olduğunu unutarak "tahterevalliyi" yaşamanı istiyor. Çünkü bütün o iniş çıkışlar ve envai çeşit zıtlık, hayatın kendi içine baktığında gördüğün şeyden daha gerçek görünmesini sağlıyor.

Yansımanın yansıyan asıl şeyden daha gerçek olduğunu düşünüyorsun. Sonuçları sebep sanıyorsun, Düşleneni Düşleyen...

Bu devrimi yapmak için kendini eğitmelisin. Dünyayı görme biçimini baş aşağı edemezsen kaybolup gideceksin. Özdeşleşmek demek, dışarıda görüp dokunduğun şeylerin gerçek olduğuna inanmak demektir; kavramların, tasvirlerin, kendi kendini hipnotize etmenin kurbanı olmak demektir. Dünya çapında insanlığın kesintisiz eğlenceye muhtaç olması bu yüzden. Kendini meşgul hissetmek için savaşlara, felaketlere ve skandallara ihtiyaç duyması bu yüzden. Ama sen, bu gösteriden keyif aldığını bir an bile unutmamalısın. Ölümü böyle yenebilirsin. Gerçeklik denilen şeyin bir gösteriden ibaret olduğunu biliyorsan, sıkıntı veya acıdan söz edilemez. Şimdi başla! Yoksa "hayat" denilen şey, bir hapishaneye, bitmek bilmeyen bir işkenceye dönüşür.

Şimdiye geri dönmek için kendini sürekli eğitmelisin. Şimdi, içindeki muazzam gösteriyi dış dünyaya yansıtır... Şimdi, tüm çözümleri yaratır... Şimdi, tüm mutlulukları, zaferleri ve başarıları barındırır... Şimdi de canlı olursan, sonsuza dek canlı olursun.

Sen

Zamanın akışını yönetebilir miyiz ki?

Dreamer

Hayır. Zaman hiç durmaksızın akar. Ve doğanın kölesi olan sen, tıpkı küçük bir sandal gibi, Hayat denen nehirde hiç durmadan sürüklenirsin.

Zamanın akışını ya da bir ulusun ekonomisini veya başkalarının eylemlerini asla yönetemez ve kontrol edemezsin, çünkü daha kendi acınla, çaresizliğinle ve sefaletinle baş etmekten âcizsin ve hayatın hipnotize edici kuvvetlerini en fazla kontrol edebileceğin yer olan kendi iç Varlığına odaklanmayı imkânsız buluyorsun.

Sen

Hem "zamandan" özgür olup hem de günlük hayatını nasıl sürdürebilir insan? Hem zamanın ötesine geçip hem de düşünce, bilgi, deneyim ve teknolojik atılımlara dayalı bir kültür içinde yaşanabilir mi?

Dreamer

Teknolojin arttıkça, cehaletin de artıyor. Kendinin dışındaki hiçbir şeye ihtiyacın yok. Halihazırda her şeye sahipsin. İhtiyaç duyduğun tek bilgi, kendini bilmek.

Dışarıdaki şeylerin gerçek olduğuna inanmayı bırak ve hayattaki rolünü sahnedeki usta bir oyuncu gibi oyna. Sürekli olarak ölçülemez olanı sorgulamalı, hayattaki rolünü sıradan bir yandan da hareketsizlikte ve sessizlikte ustalaşmayı öğrenmelisin.

Sen

Etrafımdaki her şeyin dağılıp gittiğini görüyorum. Bunca şeyi nasıl aşabilirim?

Dreamer

Önce kazan, sonra savaş!

Yapman gereken, imkânsız olanı başarmak.

Sen

Peki ya olmuş bitmiş bir şeyse?

Dreamer

Hiçbir şey Şimdiden önce cereyan edemez.

"Olmuş bitmiş" bir şeyi yaşamış olduğuna inanmak, hayal ürünüdür. Bir yalandır. "Olmuş bitmiş" şeyler, yalnızca Şimdide olmaktadır.

Her şey etrafında değil, yalnızca içinde dağılıp gidiyor. Her şeyin dağılıp gittiğine dair "duygun", kendi içinde eyleme geçen ve kendini hayal ürünü bir geçmişe yansıtan yenilememiş korkudan başka bir şey değil.

Başardığın herhangi bir şey varmış gibi, bir de onun elinden alınabileceğinden korkuyorsun. Asıl trajedi ise, senin algıladığın biçimiyle şahsına, ailene ya da şirketine saldırılması değil, bir geçmişe sahip olduğuna ve o geçmişin dışarıda bir yerlerde hâlâ mevcut olduğuna, sabit ve sapasağlam bir şekilde öylece durduğuna şiddetle inanman.

Gerçekte, her şey bir oyun... Şu ana dek yapmış olduğun her şeyi bir çırpıda bozabilseydin, şu ana dek kazanmış olduğuna inandığın her şey de onunla birlikte bozulurdu. Bir saniyede her şeyini kaybederdin. Geçmişe veya hayal ürünü bir geleceğe bel bağladığında, çoktan ölmüşsündür!

Çözüm içeriden gelir. "Dışarıda" yaşanan, sadece bir sonuçtur. Korkuyu aştığında, imkânsızı başarmak mümkün olmakla kalmaz, kaçınılmaz olur.

Yaşayan her şeyin, tüm canlıların, dünyadaki tüm iyilik ve kötülüklerin tek sorumlusu sensin. Dünyada Şimdinin ve kendinin dışında hiç kimse yok.

Bu an, tüm yönlere doğru 360 derece yaratır; enginlik, ebediyet ve sonsuzluk yalnızca bu andadır. Bunun nasıl bir güce karşılık geldiğini bir dü şünsene! Dünyalar doğuyor; sonsuz nesillerce varlıklar, felaketler ve kıyametler yaratılıyor. Her şey ama her şey, içinde bulunduğun bu anın geçmişte dağılan, sürekli olarak yıpranan, ama yine de sonsuz olmaya devam eden minicik sonsuzluğunda, bu bitmeyen ıstırabında sıkıştırılmış halde mevcut.

Yalnızca dış dünyaya inanıyor, zihnini "anılar ve hayallerden" oluşan bir veri okyanusuyla hiç durmaksızın dolduruyorsun. Planlar yapmanın hayat olduğuna inanıyorsun. Dün bir şey yaptığından, bir şey yaşandığından ve onu hatırladığından eminsen, aslında hiçbir şeyin yaşanmadığına ve her şeyin şimdi, burada ve bu anda yaşandığına inanman imkânsızlaşır.

Dünyanın şu anda yaratılmakta olduğuna, Şimdiden önce veya sonra tek bir anın bile var olmadığına inanmak nasıl mümkün olabilir?

İçindeki düşüncelerden, alışkanlıklardan, hoşlandığın ve hoşlanmadığın şeylerden oluşan desen, tüm geçmişini ve geleceğini Şimdi'de, yani ânın enginliğinde yaratıyor. Geçmiş ve gelecek aynı şeydir. Biri ne kadar uydurmaysa, diğeri de o kadar uydurmadır. İnanç sistemimiz, planlara inanmamız, zaman tabanlı hafızamızda sakladığımız şeylerle karşılaşıp o şeyleri yaptığımız gerçeğini görmemize mâni oluyor. Geçmiş ve geleceğin aynı şey olduğu ve ikisinin de bu anın yansıması olduğu düşüncesi, attığımız her adımda bize ne yapacağımızı söyleyebilen güçlü bir düşüncedir.

Bir saatte veya bir ayda, zamanın içine daldırılmış olarak yaşıyorsan eğer, planladığın her şeyi şu anda bulabilirsin. Plan yapabildiğini sanman, doğmuş olduğun ve bir geçmişin olduğu konusunda ısrarcı olman, seni aşağılara düşürerek, her şeyi yapma gücünü elinden alıyor.

An boştur; arzu ettiğin şeyleri ekebileceğin bir tarladır. İyilik ve güzellik tohumları ektiğinde, iyilik ve güzellik biçersin. Yine de, olumsuz düşünen ve hisseden insanlık için endişe ve korku ekmek daha kolaydır. Dünya da bu tohumlara ayrıkotlarıyla cevap verir.

Hafızanı yakından incele. Onu gözlemlediğinde, onun senin üzerindeki gücünü yok edersin.

Plan yapmayı bıraktığında, hafızayı pekiştirmeyi terk ettiğinde, sezgilere ve düşlemeye erişim elde edersin. Bu, şiiri doğurur. Müzik ve sanat, bilinç ve görünürdeki gerçeklik arasında köprü olur.

Yeni sözcükle, yeni ifadeler, yeni imgeler, kısaca yeni bir Hayat yaratırsın.

Tek bir sebep için buradasın: Ölümü yenmek...

Başka hiçbir şeyin önemi yok.

Gerçeklik adını verdiğin uzun ıstırap,
burada son buluyor.

Seyyah Cennet

Ölümsüzlük, bir gün ulaşacağın insani bir hal değil, Şimdide canlı olmak demektir.

Bu halde ne kadar çok bulunursan o kadar canlı olursun. Fiziksel ölümsüzlük, Varlığın hallerinden biridir! Ölümün olmamasıdır!

Ölümsüzlüğü düşündüğün anda, refah haline geçiş yaparsın. Kendimizi iki kutuplu bir hayatla sınırlıyoruz. Zıtlıklar içerisinde yaşamaya alışmışız. Oysa tüm olasılıkların kökü Şimdidedir. Başlangıçsız ve Sonsuz bir halde.

Ölümü tartışmaya açmak bile başlı başına büyük bir olaydır!

Tarih ve hafıza korku doğurur. Kişisel tarihe inanmak sana hiçbir şey kazandırmaz; hayatını bir dizi acı verici olaya dönüştürür, o kadar! Oysa hayal gücünden ibarettir. Bedeninde ağrı hisseder, her anın tadını çıkarmaya hemen şimdi karar vermek yerine, tüm hayatını bu acı verici duruma katlanarak geçirirsin.

Tüm doğal felaketleri senin yarattığını, hiçbir şeyin dışarıdan gelmediğini anlamak imkânsız gibi bir şey. Bunu anlayana, cennette yaşamamak suçtur.

Sanki gerçekmiş gibi görüş, olay ve durumlara bel bağlarsın, oysa bunlar senin unutkanlığının birer yansıması, o kadar! Her an bütün olarak yaşayan nasıl saldırıya uğrayabilir? Kendisini bir savaş, deprem, iflas ya da finansal krizin ortasında bulması nasıl mümkün olabilir?

Şu an olduğun şeyi 360 derece her yöne doğru yaratmakta ve yansıtmaktasın.

Düşüncesizlik, zamansızlık, korkusuzluk, ölümsüzlük... Bunların hepsi aynı şeydir: İçsel Özgürlük. Bu halde kalabilmek için ne yapman

gerekiyor? Onu yap o halde! Her şeyin yerli yerine oturduğunu, yaşadığın şeylerin tüm dünyaya keyif vereceğini göreceksin. Dünya tanımına inanmaman şüphecilik gibi görünebilir, lakin öyle değildir!

Başkalarının acı çektiğine inandığın için acı çektin, oysa her insan etrafında çekilen tüm acıların sebebidir! Sen acı çektiğin için dünya acı çekiyor, tersi değil. Dünya senin ayak izlerinin içini doldurur. Dünya bir "sakızdır"; dişlerinin şeklini alır!

Bunu anlaman önemli. Kendi içinde taşıyageldiğin çöpten kurtularak, insanlığa çok büyük bir hizmette bulunabilirsin!

Sadece içinde bulunduğun anda bir şey yapabilirsin! Şu an, dünyayı ömür boyu maruz kaldığın tüm keder, acı ve suçluluktan özgürleştirebilirsin.

İnsan kendi kendinin kurbanıdır; içine korku ve şüphenin tek bir zerresi bile girse, onun etrafından dolaş. Suçluluk ve acından özgürleşmelisin. Dünyadaki Cennet, yani Seyyar Cennet şu an senin elinde. Dıştaki katmanları delerek kendi gömülü iradene ulaş ve buradaki sonsuz zenginliği ve bolluğu gör.

Madde dünyası, uykuya fazla yüz verip düşünü unutan insanın tanrısı oldu.

Yaratıcı rolünü yeniden üstlenmezsen, sonsuza dek oyun dışında kalacaksın. Mutsuzluğuna ve başarısızlığına bahane bulmak için beyhude uğraşırken; yangınlar, hastalıklar ve kazalar müdavimin olacak.

Tüm dünyanın sorunlarını üzerine al! Evrenden sana yatırım yapmasını, tüm ağırlığını senin omuzlarına koymasını iste; Atlas'ın öğrencisiymişsin gibi... Nereye gidersen git, dünyaya zevk, anlayış ve yaşama sevinci götürürsün, çünkü varlığın her şeyi özünde barındırır.

Kendine beş dakika ayır! Kendini iyi hissetsen de hissetmesen de... Öylece durup izle; zamanını boşa harcama! Gözlemleyen, gözlemlenene kıyasla tanrıdır.

İçeride yaraları sarmak, dışarıda yıldızları görmektir. Kendi içine bakıp "sorunu" erittiğinde, "yapmışsındır". Gerçek yapmak, burada anlatılan "yapmamak"tan ibarettir.

İçinde acı oluştuğunda... senin bilinçli yokluğun, dünyanın o yokluğu yansıtmasına ve daha fazlasını yapmasına izin verir. O boşluğun... o olayın kontrolünü eline aldığın anda, o felaket yok olur.

Burada ve Şimdide olduğunda, oyunun hakkını verir ve tüm evreni bünyende barındırırsın; gerçek zafer budur.

Yaralar iyileşmeye başladığında, yıldızlar belirmeye başlar.

Sen

Doğum ve ölümün birer tanım, kavram ya da boş inanç olduğunu, Hayatın ebeveynlerimizden gelmediğini, bilakis başlangıcı ve sonu olmayan Gerçek, Ebedi ve Muhteşem bir şey olduğunu söylediniz. Hayatımın son aylarında, Hayatımda derin izler bırakan iki büyük olaya tanıklık ettim: Oğlumun doğumu ve annemin ölümü.

Ne yani, bunların hepsini ben mi hayal ettim?

Dreamer

Kendi gözlerimle tanıklık ettim dediğin bu şeyler, içinde bulunduğun şu anda bizzat yazarak "gerçeklik" adını verdiğin hayal ürünü ekrana yansıttığın kendi doğum ve ölüm masalından ibarettir.

Ölüm, uydurma bir hayatın sonu;
ebedi hayat, uydurma bir ölümün sonudur.

Yalnızca "Burada ve Şimdide" daimi olarak yaşayan
sen dünyayı tüm zıtlardan özgürleştirebilirsin.

Yalnızca iç çatışmalarını terk eden sen
dünyayı tüm tezat, şiddet ve
savaşlardan özgürleştireceksin.

Birbiriyle çatışan zıtlar arasındaki çatlak
ölümsüzlüğe açılan kapıdır.

Ölümsüzlük fikrinin senin ona inanmana ihtiyacı yok; zira neysen osun; başka bir şey olamazsın.

İnanmak, kendi varlığından şüphe etmene yol açıyor. Ölümsüz bir varlığa dönüşmeyi düşünme. Zaten olduğun bir şeye dönüşemezsin. Bu yanlış fikirden kurtulmak için yıllarını harcar ve bir gün öldüğünde, ölümün kendi hayatını maruz bıraktığın hayal ürünü bir inançtan ibaret olduğunu anlarsın.

Dünyanın dayattığı tüm sınırları ve kısıtları aşmak için, iç dünyanda bir ölümsüzlük duygusunun hâkim olmasına ihtiyaç var. Ölümün kaçınılmaz olduğu fikri, tüm başarısızlıkların, hastalıkların ve ölümün asıl sebebidir.

Unutma! Zamanla olan savaşı kazandığında, geriye başka savaş kalmayacak.

Zamanda olan veya zaman tarafından yönetilen şeylere zamansızlığı uygulamanın doğal sonucu, ölüme karşı zafer kazanmaktır. Zamansızken, kendi gerçekliğini sıradan insanınkinden bambaşka bir ağırlık merkezinden yaşar ve yansıtırsın. Olaylar ve zaman hizmetindedir; onları dilediğin gibi kalıba sokup şekillendirirsin.

Zamansız sessizlikte ne kadar çok zaman geçirirsen, sana o kadar çok "zaman" verilir. İnançların, umut ve beklentilerin, planların, hayal ve arzuların zamanın çocukları olduğunu, bu halleriyle sahte ve son derece zararlı olduklarını anlarsın.

Unutma! Zamansızlık, uygulanabilir bir teknolojidir.

Dünya bir andır; bu andır. Dünyanın devam eden bir şey olduğunu sana düşündüren şey, senin kendi zaman-hafızandır.

Hafızaya göre yaşama! Hafıza yalancıdır.
Zaman yalancıdır! Geçmiş, tozdur.

Dünyayı gerçekte olduğu gibi gör. Dünya, Varlığının eşzamanlı olarak yarattığı bir şeydir. Senin kendi iç hallerine göre belirip kaybolur ve eğer onun varlığının asıl kaynağının sen olduğunu unutursan, sana yabancı ve şiddete meyilli bir şeye dönüşebilir.

Zaman, hizmet etmelidir. Zaman, kullanılmalıdır. Zaman, yönetilmek ister. Zaman, zamansız senin yarattığı bir şeydir; görevi senin yaratıcılığını, iç sessizliğini ve sonsuzluğunu olaylar dünyasında açığa çıkarmaktır.

Seçim tamamen sana kalmış. Zaman mı, yoksa zamansızlık mı? Sefa mı, cefa mı? Sonsuza dek yaşamak mı, ölmek mi?

Şimdi, elindeki tek fırsattır.

Geçmişte yaptığına inandığın her şeyi
yalnızca Şimdi yapabilirsin.
Bugüne dek olduğuna inandığın her şeyi yalnızca
Şimdi olabilir yalnızca Şimdi değişebilirsin.

Bugüne dek sahip olduğuna inandığın her şeye
yalnızca Şimdi sahip olabilir,
yalnızca Şimdi sahiplenebilirsin.

İnsan Kendi Kendini Yaratan Bir Tanrıdır

Parçalara ayrılmış olan varlığının yeniden bir olabilmesi, sağa sola savrulmuş uzuvların bir araya gelebilmesi için zaman perdesini yırtıp at; birkaç saniyeliğine de olsa ölümsüzlüğün tadını çıkar.

İnsan çürüyen bir varlıktır; hafızasını kaybetmiş bir tanrıdır; yaratıcılığın gücünü unutmuş bir tanrıdır.

Hangi güçlere sahip olduğunu ve onları dünyanın hizmetine nasıl sunabileceğini düşün. Düşleme gücü, düşünme gücü, hissetme, görme, dokunma gücü... irade gücü, nefes gücü, isteme ve iyileşme gücü.

İnsan kendi kendini tamamlayan bir tanrıdır.
İnsan kendi kendini gerçekleştiren bir tanrıdır.
İnsan kendi kendini seven bir tanrıdır.

İnsan kendinden sorumlu bir tanrıdır.
İnsan ölümü yenen bir tanrıdır.
İnsan dünyayı dönüştüren bir tanrıdır.

İnsan tüm Hakikatin,
İyiliğin ve Güzelliğin kaynağını içinde barındırır.

Sadece bilinçli varlıkların sahip olabileceği yaratıcı güçler. Farkında olmak, hatırlamaktır. Hafıza kaybından kurtulup aslen kim olduğunu hatırlamaktır: sonsuz ve daimi, doğmamış ve ölümsüz bir varlık olduğunu...

Korkusuzca yaşarsan,
yenemeyeceğin hiçbir şey yoktur.

Düşüncesizce yaşarsan,
arzuladığın ve düşlediğin her şeyi gerçekleştirirsin.

Zamansızca yaşarsan,
insanlığın ezelden beri arayıp
bulamadığı şeyin tadına bakarsın:
Ebedi Hayatın...

İmkânsız olanı düşlersen,
anında gözlerinin önünde belirir.

Düşle! İçinde yaşadığın inanılmaz dünyayı yaratan
ve dışarıya yansıtan senin düşlemendir.